

Kaderinde sıradışı olmak varsa sıradan kalamazsın.

#1 *New York Times* Çoksatanı

R.J. Palacio

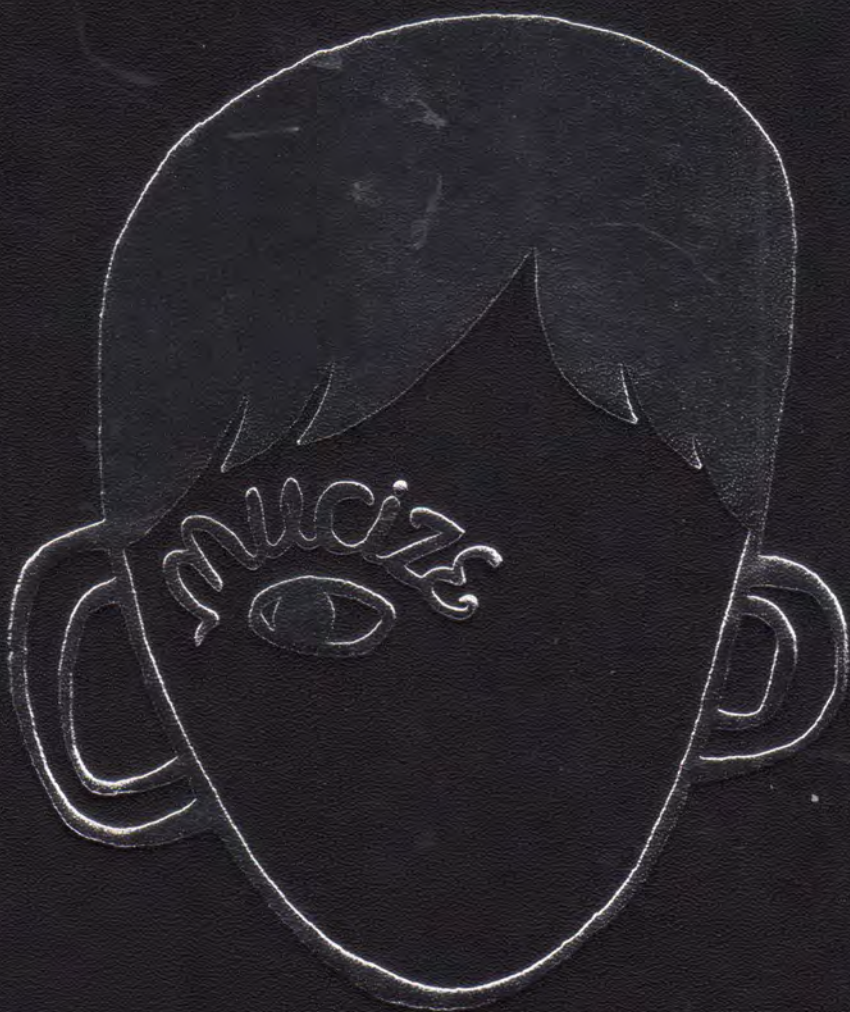

August (Auggie) Pullman

yüzünde fiziksel bir bozuklukla doğduğu için, normal bir okula gide-miyordu... şimdiye kadar. Yakında Beecher Ortaokulu'nda beşinci sınıfa başlayacak ve ömrünüzde bir kere bile “yeni çocuk” olduysanız, bunun ne kadar zorlu olduğunu tahmin edebilirsiniz. Dondurma yemek ve Xbox'ında oyun oynamak gibi sıradan şeyleri seven Auggie aslında sadece sıradışı yüzü olan, sıradan bir çocuk. Peki, yeni sınıf arkadaşlarını, görünüşünün ardında kendisinin de onlar gibi olduğuna ikna edebilecek mi?

“*Mucize*, sevgi, hüznün ve insan yaşamının değeri hakkında çok güzel bir hikâye. Okuduktan sonra daha iyi bir insan olmayı istememek mümkün değil.”

Patricia Reilly Giff,
Newbery ödüllü yazar

R.J. Palacio

mucize

Pegasus Yayınları: 1000
Bestseller Roman: 434

Mucize

R. J. Palacio

Özgün Adı: Wonder

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Begüm Berkman Padar

Düzeltili: Esengül Aydın Yalçın

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2015 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-745-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © R. J. Palacio, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı
aracılığıyla Trident Media Group'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

R.J. Palacio

İngilizceden Çeviren:
Berna Sirman

PEGASUS YAYINLARI

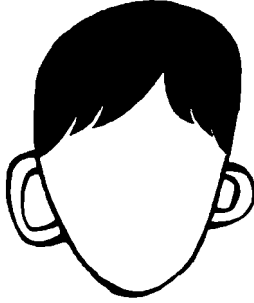
Russel, Caleb ve Joseph'a

*Sadece beni görmek için
uzak şehirlerden geldi doktorlar
yatağımın yanında durup
gördüklerine inanamadılar*

*Tanrı'nın mucizelerinden
biri olduğumu söylediler
ve bir izahı yoktu
görebildiklerinin*

—NATALIE MERCHANT, Wonder

Birinci Bölüm

AUGUST

O beşığime yaklaşırken
talih gülümsedi ve kader güldü...

— Natalie Merchant, *Wonder*

Sıradan

On yaşındaki sıradan çocuklardan olmadığımı biliyorum. Yani tabii ki sıradan şeyler yaparım. Dondurma yerim. Bisiklete binerim. Top oynarım. Xbox'ım var. Bunun gibi şeyler beni sıradan yapıyor. Sanırım. Ayrıca sıradan hissediyorum. İçimde. Ama sıradan çocukların, oyun parkındaki diğer sıradan çocukların çığlık atarak kaçmasına neden olmadığını biliyorum. Sıradan çocukların, gittikleri her yerde dikizlenmediğini de biliyorum.

Sihirli bir lamba bulsaydım ve tek bir dilek hakkım olsaydı, hiç kimsenin fark etmeyeceği sıradan bir yüzüm olmasını dilerdim. Sokakta yürürken insanların beni görüp hemen başka tarafa bakıyormuş gibi yapmamalarını dilerdim. Ne düşünüyorum biliyor musunuz? Sıradan olmamamın tek nedeni, kimsenin beni öyle görmemesi.

Ama şimdiye dek görünüşüme alıştım. İnsanların yüzlerindeki tepkiyi nasıl görmezden geleceğimi biliyorum. Bu konuda hepimiz; annem, babam, Via ve ben oldukça iyiyiz. Aslında sözümü geri alıyorum: Via o kadar da iyi değil. İnsanlar kaba bir şey yaptığında oldukça sinirlenebiliyor. Mesela bir keresinde oyun parkındaki benden yaşça büyük çocuklar bazı sesler çıkarmıştı; ne sesi olduğunu bile bilmiyorum çünkü ben duymamıştım ama Via duyup onlara bağırmaya başlamıştı. Via öyledir. Ben öyle değilim.

Via beni sıradan biri olarak görmüyor. Öyle gördüğünü söylüyor ama sıradan olsaydım beni bu kadar koruma ihtiyacı duymazdı. Annem ve babam da beni sıradan bulmuyor. Beni

sıradışı buluyorlar. Sanırım dünyada ne kadar sıradan olduğumun sadece ben farkındayım.

Bu arada adım August. Size nasıl göründüğümü anlatmayacağım. Aklınıza ne geliyorsa muhtemelen ondan daha kötü görünüyorumdur.

Neden Okula Gitmedim?

Gelecek hafta beşinci sınıfa başlıyorum. Daha önce hiç gerçek bir okula gitmediğimden tam anlamıyla ve kesinlikle ödüm kopuyor. İnsanlar daha önce okula görünüşüm yüzünden gitmediğimi sanıyor ama nedeni o değil. Nedeni geçirdiğim ameliyatlar. Doğduğum günden itibaren yirmi yedi ameliyat. En ciddi olanları ben daha dört yaşına basmadan önce yapıldığından onları hatırlamıyorum bile. Ama o zamandan beri yılda iki ya da üç kere, bazısı hafif bazısı da ciddi ameliyat geçiriyorum. Yaşıma göre ufak tefek olduğum ve doktorların hiçbir zaman tam anlamıyla çözemediği birtakım tıbbi gizemler barındırdığım için eskiden sık sık hastalanırdım. Annem ve babam da okula gitmememin daha iyi olacağına karar vermişti. Ama şimdi çok daha güçlüyüm. En son ameliyatım sekiz ay önceydi ve muhtemelen birkaç yıl daha olmayacağım.

Annem bana evde eğitim veriyor. Eskiden çocuk kitapları için çizerek yapardı. Gerçekten de harika peri ve denizkızı çizer. Gerçi erkekler için yaptığı çizimler o kadar havalı değil. Bir keresinde bana Darth Vader çizmeye çalışmıştı ama sonunda ortaya mantara benzeyen, garip bir robot çıkmıştı. Gerçi uzun zamandır onu bir şey çizerken görmedim. Sanırım Via'ya ve bana bakmakla fazla meşgul.

Her zaman okula gitmek istediğimi söyleyemem çünkü bu pek doğru olmaz. Sadece diğer çocuklar gibi olabilseydim okula gitmek isterdim. Bir sürü arkadaşım olmasını, okuldan sonra takılmayı ve buna benzer şeyleri.

Gerçekten iyi birkaç arkadaşım var. Christopher en iyi arkadaşım, onun hemen arkasından da Zachary ve Alex geliyor. Bebekliğimizden beri birbirimizi tanıyoruz. Nasıl olduğumu en başından beri bildikleri için de bana alışkınlar. Küçükken sürekli birbirimize oyun oynamaya giderdik ama sonra Christopher, Connecticut'taki Bridgeport'a taşındı. Manhattan'ın tepesinde yaşadığım North River Heights'a bir saatten fazla mesafede. Zachary ile Alex de okula gitmeye başladı. Komik olan şu ki, uzağa taşınan Christopher olmasına rağmen onu Zachary ve Alex'ten daha fazla görüyorum. Onların şimdi bir sürü arkadaşı var. Sokakta karşılaşırsak bana nazik davranıyorlar gerçi. Her zaman selam verirler.

Başka arkadaşlarım da var ama Christopher, Zack ve Alex kadar iyi değiller. Örneğin, Zack ve Alex beni her zaman doğum günü partilerine davet eder ama Joel, Eamonn ve Gabe hiç davet etmedi. Emma bir keresinde çağırmıştı ama onu da uzun süredir görmedim. Tabii Christopher'ın doğum günlerine mutlaka giderim. Belki de doğum günü kutlamalarını fazla abartıyorumdur.

Nasıl Dünyaya Geldin?

Annemin bu hikâyeyi anlatmasını seviyorum çünkü beni çok güldürüyor. Tabii bir fıkra gibi komik değil ama annem ne zaman anlatsa Via'yla gülmekten kırılıyoruz.

Hikâye şu: Annemin karnındayken kimse böyle görüneceğimi düşünmüyormuş. Annem benden dört yıl önce Via'yı doğurmuş ki tam bir “çocuk oyuncagıymış” (annemin tabiri) yani benim için de herhangi bir özel test yapmaya hiç gerek yokmuş. Ben doğmadan yaklaşık iki ay önce doktorlar suratımda bir terslik olduğunu fark etmiş ama kötü bir şey olacağını düşünmemişler. Annemle babama yarık damağım ve bunun gibi başka birkaç şey olduğunu söylemişler. Bunları “Küçük anomaliler” olarak adlandırmışlar.

Doğduğum gece doğumhanede iki hemşire varmış. Biri oldukça tatlı ve nazikmiş. Ama annemin anlattığına göre diğeri kesinlikle tatlı ve nazik görünmüyormuş. Gerçekten çok kalın kolları varmış ve (komik kısım geliyor) sürekli osuruyormuş. Mesela anneme buz getirip ardından osuruyormuş. Annemin kan basıncını ölçüyor, sonra da osuruyormuş. Annem bunun inanılmaz bir şey olduğunu çünkü hemşirenin bir kez olsun “affedersiniz” bile demediğini söylüyor. Bu sırada annemin her zamanki doktoru o gece nöbetçi değilmiş, bu yüzden annemle babamın bir televizyon şovundan falan esinlenip “Doogie”¹ dedikleri (yüzüne

1 Doogie Howser, M.D. Büyümenin sıkıntılarıyla mücadele eden bir genci konu alan Amerikan dizisi. (ç.n.)

karşı böyle demiyorlarmış tabii) suratsız bir çocuk doktorunun eline kalmışlar. O gece herkes biraz asık suratlı olmasına rağmen annem, babamın onu tüm gece güldürdüğünü söylüyor.

Karnından çıktığımda tüm oda sessizleşmiş. Annemin bana bakma fırsatı bile olmamış çünkü nazik hemşire beni hemen odadan dışarı çıkarmış. Babam telaşla onu takip ederken yere düşürdüğü kamera bin parçaya ayrılmış. Sonra annem çok üzölmüş ve yataktan kalkmaya yeltenerek nereye gittiklerini anlamaya çalışmış ama osuruklu hemşire annemi kalın kollarıyla sarmış ve zorla yatakta tutmuş. Tam anlamıyla kavga ediyorlarmış çünkü annem histeriye tutulmuş. Osuruklu hemşire ise sakın olması için anneme bağıırıyormuş, ardından ikisi de doktora bağıırmaya başlamış. Ama bilin bakalım ne olmuş? Doktor bayılmış! Hem de oracıkta! Osuruklu hemşire, bayılan doktoru ayıltabilmek için ayağıyla dürtmeye başlamış, bir yandan da, “Ne biçim doktorsun sen? Ne biçim doktorsun sen? Kendine gel! Kendine gel!” diye bağıırıyormuş. Ardından, birdenbire annemin hayatında gördüğü en kokulu, en sesli, en büyük osuruğı salmış. Annem doktoru en sonunda bu osuruğun ayılttığını düşünüyor. Her neyse, bu hikâyeyi ne zaman anlatsa –osuruk sesleri dahil– tüm kısımları canlandırır ve bu gerçekten çok, çok, ÇOK komik oluyor!

Annem sonradan osuruklu hemşirenin aslında oldukça nazik bir insan olduğunu anlamış. Tüm bu süreç boyunca annemle kalmış. Babam döndükten ve doktorlar ona ne kadar hasta olduğumu söyledikten sonra bile yanından ayrılmamış. Doktor muhtemelen sabaha çıkamayacağımı söylediğinde hemşirenin kulağına fısıldadığı sözleri kelimesi kelimesine hatırlıyor: “Tanrı’dan doğmuş olan herkes dünyayı yener.” Sabahı çıkardığım ertesi gün annemi beni görmeye yanıma getirdikleri sırada elini tutan da o hemşireymiş.

Annem o zamana kadar benimle ilgili her şeyi ona anlattıklarını söylüyor. Beni görmek için kendini hazırlıyormuş. Ama püreyi andıran yüzüme ilk kez baktığında tek görebildiği, gözlerimin ne kadar güzel olduğuymuş.

Bu arada annem güzel, babam yakışıklıdır. Via da sevimlidir. Merak ediyorsanız diye dedim.

Christopher'ın Evi

Christopher üç yıl önce buradan taşındığında gerçekten üzülmüştüm. O zamanlar ikimiz de yedi yaşındaydık. Eskiden *Yıldız Savaşları* oyuncaklarımızla oynayıp ışın kılıçlarımızla saatlerce düello yapardık. Bunu özlüyorum.

Geçen bahar arabayla Christopher'ın Bridgeport'taki evine gittik. Onunla mutfakta atıştıracak bir şeyler ararken annemin Christopher'ın annesi Lisa'yla gelecek sonbahar okula gitmem konusunda konuştuğunu duydum. Daha önce onun okuldan bahsettiğini hiç ama hiç duymamıştım.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum.

Annem şaşırmış görünüyordu, aslında bunu duymamı istemiyormuş gibiydi.

“Ona ne düşündüğünü söylemelisin, Isabel,” dedi babam. Oturma odasının diğer tarafında Christopher'ın babasıyla sohbet ediyordu.

“Bunu daha sonra konuşalım,” dedi annem.

“Hayır, ne hakkında konuştuğunuzu öğrenmek istiyorum,” diye karşılık verdim.

Annem, “Okula gitmeye hazır olduğunı düşünmüyor musun, Auggie?” diye sordu.

“Hayır.”

“Ben de düşünmüyorum,” dedi babam.

Omuzlarımı silkip, “O zaman konu kapanmıştır,” dedim ve bir bebek gibi, annemin kucağına oturdum.

“Sana öğretebileceklerimden daha fazlasını öğrenmen gerektiğini düşünüyorum sadece,” dedi annem. “Haydi ama Auggie, kesirlerde ne kadar kötü olduğumu biliyorsun!”

“Hangi okul?” diye sordum. Şimdiden ağlayacakmış gibi hissediyordum.

“Beecher Ortaokulu. Hemen yakınımızda.”

Lisa dizime hafifçe vurarak, “Vay canına, orası gerçekten harika bir okul, Auggie,” dedi.

“Neden Via’nın okuluna gitmiyorum?” diye sordum.

“Orası çok büyük,” diye cevapladı annem. “Sana uygun olacağını pek sanmıyorum.”

“İstemiyorum,” dedim. Kabul ediyorum, küçük bir bebek gibi konuşmuştum.

Babam gelip beni annemin kucağından alarak, “İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin,” dedi. Kanepenin diğer ucuna giderek beni kucağına oturttu. “Seni istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamayacağız.”

“Ama bu onun iyiliği için,” dedi annem.

Babam bana bakarak, “Eğer istemiyorsa, değil,” dedi. “Eğer hazır değilse, değil.”

Annem Lisa’ya baktı, o da uzanıp annemin elini sıktı.

“Bir yolunu bulursunuz,” dedi anneme. “Her zaman buldunuz.”

“Bu konuyu daha sonra konuşalım,” dedi annem. Annemle babamın bu konuda tartışacaklarını tahmin edebiliyordum. Tartışmayı babamın kazanmasını istiyordum. Yine de bir yanımda, annemin haklı olduğunu biliyordu. Ve kesirler konusunda gerçekten berbattı.

Araba Yolculuğu

Eve dönüş yolu bitmek bilmedi. Her zamanki gibi arka koltuğa uzanmış, başımı sanki yastığımmış gibi Via'nın kucağına koymuştum. Via'nın üstüne salya akıtmamam için emniyet kemerine bir havlu sarılmıştı. O da uyuyakalmıştı, annemle babamsa kısık sesle, pek de umursamadığım yetişkin meseleleri hakkında konuşuyorlardı.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama uyandığımda dışarıda dolunay vardı. Aydınlık bir geceydi ve arabalarla dolu bir otobanda yol alıyorduk. Annemle babamın benim hakkımda konuştuğunu duydum.

Annem araba kullanan babama, “Onu korumaya devam edemeyiz,” diye fısıldadı. “Bir sabah uyanıp böyle olmayacağını varsayamayız çünkü gerçek bu, Nate. Bununla baş etmeyi öğrenmesi için ona yardımcı olmalıyız. Bu gibi durumlardan kaçınmaya çalışmak...”

“Yani kurda kuzu emanet eder gibi onu öylece okula gönderip...” dedi babam öfkeyle ama cümlesini bitirmedi çünkü dikiz aynasından, baktığımı görmüştü.

“Kurda kuzu emanet etmek ne demek?” diye sordum uykulu bir halde.

“Uyumaya devam et, Auggie,” dedi babam yumuşak bir sesle.

“Okulda herkes bana bakacak,” dedim birden ağlamaya başlayarak.

Annem, “Tatlım,” dedi. Ön koltuktan dönüp elini elimin üstüne koydu. “İstemiyorsan bunu yapmak zorunda olmadığını

biliyorsun. Ama okul müdürüne seni anlattık ve o da seninle tanışmayı çok istiyor.”

“Ona ne anlattınız?”

“Ne kadar komik, nazik ve zeki olduğunu. Altı yaşındayken *Ejderha Süvarisi*’ni okuduğunu söylediğimde, ‘Vay canına, bu çocukla tanışmam gerek!’ dedi.”

“Ona başka bir şey söylediniz mi?”

Annem bana gülümsedi. Gülümseyişi beni adeta kucaklıyordu.

“Ona tüm ameliyatlarını ve ne kadar cesur olduğunu anlattım.”

“Yani benim neye benzediğimi biliyor mu?” diye sordum.

“Şey, geçen yaz Montauk’ta çekilen fotoğrafları götürmüştük,” dedi babam. “Ona bütün ailemizin fotoğraflarını gösterdik. Ve senin tekne de o pisibalgını tutarkenki halini!”

“Sen de mi oradaydın?” İtiraf etmeliyim ki babam da bu işin içinde olduğu için biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

“Evet, onunla ikimiz de konuştuk,” dedi babam. “Gerçekten çok nazik bir adam.”

“Ondan hoşlanırsın,” dedi annem.

Birden ikisi de aynı taraftaymış gibi hissettim.

“Bir dakika, onunla ne zaman tanıştınız?”

“Geçen yıl bize okulu gezdirmişti,” dedi annem.

“Geçen yıl mı?” dedim. “Yani bunu bütün bir yıl boyunca düşündünüz ve bana söylemediniz, öyle mi?”

“Kabul edilip edilmeyeceğinden bile emin değildik, Auggie,” diye cevap verdi annem. “Çok zor girilen bir okul. Oldukça uzun bir kabul süreci var. Seni boşu boşuna heyecanlandırmanın anlamı yoktu.”

“Yine de haklısın, Auggie, geçen ay okula kabul edildiğini öğrendiğimizde sana söylememiz gerekirdi,” dedi babam.

“Tekrar düşündüm de, evet, sanırım söylemeliydik,” dedi annem iç çekerek.

“Eve gelen kadının bu işle bir ilgisi var mıydı?” diye sordum.
“Bana o testi yapan kadının.”

“Evet, aslında...” dedi annem; suçlu görünüyordu. “Evet.”

“Bana onun bir IQ testi olduğunu söylemiştin.”

“Biliyorum, pekâlâ, o bir beyaz yalandı,” diye cevapladı.
“Aslında, okula girebilmen için geçmen gereken bir sınavdı. Bu arada oldukça iyi bir not almıştın.”

“Yani yalan söyledin.”

Annem gülümsemeye çalışarak, “Beyaz yalan ama evet. Üzgünüm,” dedi ama gülümsemesine karşılık vermediğimi görünce önüne dönüp ileri baktı.

“Kurda kuzu emanet etmek ne demek?” diye sordum.

Annem iç çekip babama bir “bakış” attı.

Babam dikiz aynasından bakarak, “Öyle dememeliydim,” dedi.
“Doğru değildi. Mesele şu ki, annenle ben seni çok seviyoruz ve mümkün olan her şekilde korumak istiyoruz. Ama bazen bunu farklı şekillerde yapmak istiyoruz, o kadar.”

Kollarımı kavuşturarak, “Okula gitmek istemiyorum,” diye karşılık verdim.

“Bu senin için iyi olacak, Auggie,” dedi annem.

Camdan dışarı bakarak, “Belki gelecek yıl giderim,” dedim.

“Bu yıl gitmen daha iyi olur, Auggie,” dedi annem. “Neden, biliyor musun? Beşinci sınıfa başlayacaksın ve senin gibi okula yeni kaydolmuş bir sürü çocuk olacak. Oradaki tek yeni çocuk olmayacaksın.”

“Bana benzeyen tek çocuk ben olacağım.”

“Bunun senin için kolay bir süreç olacağını söyleyemem çünkü böyle düşünmeyecek kadar akıllısın,” dedi annem. “Ama senin için iyi olacak, Auggie. Bir sürü arkadaş edineceksin. Ve benimleyken asla öğrenemeyeceğin şeyleri öğreneceksin.” Koltuğunda yeniden dönüp bana baktı. “Bize okulu gezdirirlerken

fen laboratuvarında ne gördük biliyor musun? Yumurtadan yeni çıkmış küçük bir civciv. O kadar tatlıydı ki! Aslında bana senin bebekliğini anımsattı... kocaman kahverengi gözlerini..."

Genelde bebekliğim hakkında konuşmaları hoşuma giderdi. Bazen küçük bir top gibi kıvrılmayı, bana sarılmalarını ve beni öpücüklere boğmalarını isterdim. Bebek olmayı, hiçbir şey bilmediğim zamanları özlüyordum. Ama o an havamda değildim.

"Gitmek istemiyorum," dedim.

"Şuna ne dersin; en azından karar vermeden önce Bay Toto'yla tanışamaz mısın?"

"Bay Toto mu?"

"Okulun müdürü," dedi annem.

"Bay Toto mu?" diye tekrarladım.

Babam gülümseyip dikiz aynasından bana bakarak, "Biliyorum!" dedi. "Buna inanabiliyor musun, Auggie? Yani dünya üzerinde kim Toto gibi bir soyadına sahip olmayı kabul eder ki?"

Bunu görmelerini istemememe rağmen gülümsedim. Babam en istemediğim anlarda bile beni güldürebilen tek insandı. O herkesi güldürürdü.

"Ne var, biliyor musun Auggie, hoparlörden o ismi duymak için bile okula gitmelisin!" dedi babam heyecanla. "Bunun ne kadar komik olacağını düşünebiliyor musun? Deneme, deneme? Bay Toto aranıyor!" Tiz bir yaşlı kadın sesiyle konuşuyordu. "Merhaba, Bay Toto! Gördüğüm kadarıyla bugün biraz *geriden* geliyorsunuz! Yoksa yine *popo* üstü mü düştünüz, ne talihsizlik ama!"

Gülmeye başladım. Nedeni, komik olduğunu düşünmemden çok, artık kızgın olmak istemememdi.

"Daha kötüsü de olabilirdi tabii!" Babamın ses tonu normale dönmüştü. "Annenle üniversitedeyken Bayan Popo diye bir profesörümüz vardı."

Annem de gülmeye başlamıştı.

“Gerçekten mi?” diye sordum.

Annem yemin edercesine elini kaldırıp, “Roberta Popo,” dedi.

“Kocaman yanakları vardı,” dedi babam.

“Nate!” dedi annem.

“Ne? Sadece kocaman yanakları vardı dedim.”

Annem gülerek başını iki yana salladı.

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum!” dedi babam heyecanla.

“Onları buluşturmalıyız! Düşünebiliyor musunuz? Bayan Popo, Bay Toto’yla tanışın. Bay Toto, bu Bayan Popo. Evlenebilir ve bir sürü küçük popi yapabilirler.”

Annem başını sallayarak, “Zavallı Bay Toto,” dedi. “Auggie daha adamlarla tanışmadı bile, Nate!”

Via uyku sersemliğiyle, “Bay Toto da kim?” diye sordu. Daha yeni uyanmıştı.

“Yeni okulumun müdürü,” diye cevapladım.

Bay Toto Aranıyor

Eğer yeni okulumdan birkaç çocukla da tanışacağımı bilseydim, Bay Toto'yla tanışmak konusunda çok daha gergin olurdu. Ama bilmiyordum, bu yüzden genellikle kıkırdıyordum. Babamın Bay Toto'nun ismiyle ilgili yaptığı espriler aklımdan çıkmıyordu. Dolayısıyla okulların açılmasından birkaç hafta önce annemle Beecher Ortaokulu'na gittiğimizde Bay Toto'nun girişte bizi beklediğini görür görmez kıkırdamaya başladım. Gerçi hiç hayalimdeki gibi görünmüyordu. Galiba kocaman bir poposu olacağını sanmıştım ama yoktu. Hatta oldukça normal görünüyordu. Uzun ve inceydi. Yaşlıydı ama çok yaşlı değildi. Nazik görünüyordu. Önce annemin elini sıktı.

“Merhaba Bay Toto, sizi yeniden görmek çok güzel,” dedi annem. “Bu benim oğlum, August.”

Bay Toto doğrudan bana bakıp gülümsedi ve başıyla onayladı. Sıkımdan için elini uzattı.

“Merhaba, August,” dedi normal bir ses tonuyla. “Seninle tanıştığıma memnun oldum.”

Ayaklarına bakıp elimi elinin içine bırakırken, “Merhaba,” diye geveledim. Kırmızı Adidas'ları vardı.

Ayakkabıları yerine yüzüne bakmam için eğildi. “Annen ve baban, seninle ilgili bir sürü şey anlattı.”

“Ne gibi şeyler mesela?” diye sordum.

“Efendim?”

“Tatlım, biraz daha yüksek sesle konuşmalısın,” dedi annem.

Gevelememeye çalışarak, “Ne gibi şeyler?” dedim. İtiraf etmeliyim ki gevelemek gibi kötü bir alışkanlığım var.

“Pekâlâ, okumayı sevmen gibi,” dedi Bay Toto, “ve harika bir ressam olman gibi.” Beyaz kirpiklerle çevrili, iri, mavi gözleri vardı. “Ayrıca anladığım kadarıyla fen bilimleriyle ilgileniyormuşsun, doğru mu?”

Başımı sallayarak, “Hı hı,” dedim.

“Beecher’da harika seçmeli fen derslerimiz var, belki onlardan birini alırsın?”

“Hı hı,” dedim ama seçmeliinin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“O halde okulda tur atmaya hazır mısınız?”

“Şimdi mi?”

Gülümseyerek ayağa kalkarken, “Sinemaya gideceğimizi mi düşünmüştün?” dedi.

Suçlayıcı ses tonumu takınarak anneme, “Okulu gezeceğimizi söylememiştin,” dedim.

Annem, “Auggie...” diye başladı.

Bay Toto elini uzatarak, “Sorun yok, August,” dedi. “Söz veriyorum.”

Sanırım elini tutmamı istiyordu ama ben onunki yerine anneminkini tuttum. Bay Toto gülümsedi ve girişten içeriye doğru yürümeye başladı.

Annem elimi hafifçe sıktı ama bunun “Seni seviyorum” sıkışı mı, yoksa “Üzgünüm” sıkışı mı olduğunu bilmiyordum. Sanırım ikisinden de biraz vardı.

Daha önce içine girdiğim tek okul Via’nınkiydi; annem ve babamla ablamın bahar konserlerinde şarkı söylemesini izlemek gibi şeyler için giderdik. Ama bu okul oldukça farklıydı. Daha küçüktü. Hastane gibi kokuyordu.

Nazik Bayan Garcia

Bay Toto'yu birkaç koridor boyunca takip ettik. Etrafta çok fazla insan yoktu. Olan birkaç kişiye beni fark etmiş gibi görünmüyordu, gerçi bunun nedeni beni görmemeleri de olabilirdi. Yürürken annemin arkasına saklanıyordum. Biliyorum, kulağa bebekçe geliyor ama o sırada kendimi çok cesur hissetmiyordum.

Üzerinde ORTAOKUL MÜDÜRÜ yazan küçük bir odaya geldik. İçeride bir masa ve masanın arkasında da nazik görünümlü bir kadın vardı.

Bay Toto, "Bu Bayan Garcia," derken kadın anneme gülümseyip gözlüğünü çıkardı ve sandalyesinden kalktı.

Annem elini sıkıp, "Isabel Pullman. Memnun oldum," dedi.

"Ve bu da August," dedi Bay Toto. Annem öne çıkmam için biraz kenara kaydı. Ardından daha önce milyon kez gördüğüm şey oldu. Başımı kaldırıp baktığımda Bayan Garcia'nın gözleri yere çevrildi. O kadar hızlıydı ki yüzünün geri kalanında hiçbir değişiklik olmadığı için kimse fark etmedi. Gerçekten parlak bir gülümsemesi vardı.

"Seninle tanışmak büyük zevk, August," dedi sıkmam için elini uzatırken.

Elimi uzatıp sessizce, "Merhaba," dedim ama yüzüne bakmak istemediğim için gözlerimi, bir zincirle boynuna asılmış gözlüğüne diktim.

"Vay canına, ne kadar güçlü bir tokalaşma!" dedi Bayan Garcia. Elleri sıcacıktı.

Bay Toto, “Bu çocuğun öldürücü bir el sıkışı var,” diye onaylayınca herkes güldü.

“Bana Bayan G diyebilirsin,” dedi Bayan Garcia. Sanırım benimle konuşuyordu ama ben masasındaki eşyalara bakıyordum. “Bana herkes böyle seslenir: ‘Bayan G, dolabımın şifresini unuttum’, ‘Bayan G, geç kâğıdı alabilir miyim’, ‘Bayan G, seçmeli dersimi değiştirmek istiyorum.’”

Bay Toto, “Burada işleri aslında Bayan G yürütüyor,” dedi ve bu herkesi yeniden güldürdü.

Bayan Garcia, “Her sabah yedi buçuktan itibaren buradayım,” diye devam etti. Hâlâ bana bakıyordu, bense tokalarının üzerinde küçük, mor çiçekler bulunan kahverengi sandaletlerine bakıyordum. “Yani herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, bana gelebilirsin, August. Bana her şeyi sorabilirsin.”

“Tamam,” diye geveledim.

“Ah, şu tatlı bebeğe bakın,” dedi annem, Bayan Garcia’nın panosundaki fotoğraflardan birini göstererek. “Sizin mi?”

“Tanrım, tabii ki hayır!” dedi Bayan Garcia kocaman bir gülümsemeyle; bu seferki, parlak gülümsemesinden oldukça farklıydı. “Bunu iltifat olarak kabul ediyorum. O benim torunum.”

“Çok sevimli!” dedi annem başını sallayarak. “Kaç aylık?”

“O fotoğrafta sanırım beş aylıktı. Ama şimdi büyüdü. Neredeyse sekiz yaşında!”

Annem gülümseyip başını sallayarak, “Vay canına,” dedi. “Pekâlâ, gerçekten çok yakışıklı.”

Bayan Garcia, “Teşekkür ederim,” dedi ve torunuyla ilgili bir şey daha söyleyecekmiş gibi başını salladı. Ama birden gülümseyişi biraz soldu. “Hepimiz August’a çok iyi bakacağız,” dedi ve annemin elini tutup hafifçe sıktı. Yüzüne baktığımda annemin de en az benim kadar gergin olduğunu anladım. Sanırım Bayan Garcia’dan hoşlanmıştım, en azından parlak gülümsemesini takınmadığı zamanlarda.

Jack Will, Julian ve Charlotte

Bay Toto'yu Bayan Garcia'nın masasının karşısındaki küçük odasına doğru takip ettik. Kapısını kapayıp masasına otururken konuşuyordu ama söylediklerini pek dinlemiyordum. Masadaki eşyalara bakıyordum. Havada süzülüyormuş gibi görünen yerküre ve yüzeyinde küçük aynalar bulunan Rubik küpü gibi şeyler vardı. Ofisini çok beğenmiştim. Öğrencilerinin yaptığı ve sanki önemlilermiş gibi çerçevesiz duvara asılmış küçük resim ve çizimlerden hoşlanmıştım.

Annem, Bay Toto'nun masasının karşısındaki sandalyeye oturdu, hemen yanında bir sandalye daha olmasına rağmen yanında durmayı tercih ettim.

"Neden sizin kendi odanız varken Bayan G'nin yok?" diye sordum.

"Yani neden bir ofisim olduğunu mu soruyorsun?"

"İşleri onun yürüttüğünü söylemişsiniz."

"Ah! Şey, aslında şaka yapıyordum. Bayan G, benim asistanımdır."

"Bay Toto, ortaokulun müdürü," diye açıkladı annem.

"Peki, size Bay T diyorlar mı?" diye sordum, bu onu gülümsetti.

"Bay T'nin kim olduğunu biliyor musun?" dedi. Sanki birini taklit ediyormuş gibi komik, kalın bir sesle, "Aptallara acırım?"² dedi.

2 Mr. T; esas adı Laurence Tureaud olan Amerikalı aktör. "Aptallara acırım," *Rocky 3*'te geçen ünlü repliğidir. (ç.n.)

Neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu.

“Her neyse, hayır,” dedi Bay Toto başını sallayarak. “Kimse bana Bay T diye hitap etmiyor. Gerçi arkamdan bilmediğim pek çok şey söylendiğini tahmin edebiliyorum. Sonuçta, benimki gibi bir soyadla yaşamak pek de kolay değil, ne demek istediğimi anlıyorsunuz...”

Bu noktada güldüğümü itiraf etmeliyim çünkü ne demek istediğini kesinlikle anlıyordum.

“Annemle babamın Bayan Popo diye bir öğretmeni varmış,” dedim.

Annem, “Auggie!” dedi ama Bay Toto güldü.

“İşte o kötüymüş,” dedi başını sallayarak. “Sanırım halimden şikâyet etmemeliyim. Neyse, bak bugün için neler planladım, August...”

Bay Toto’nun masasının arkasındaki çerçeveli bir resmi göstererek, “O bir balkabağı mı?” diye sordum.

“Auggie, tatlım, lütfen Bay Toto’nun sözünü kesme,” dedi annem.

“Beğendin mi?” Bay Toto dönüp resme baktı. “Ben de beğeniyorum. Ve evet, ben de onu bir balkabağı sanmıştım ama onu bana veren öğrencim onun aslında bir balkabağı değil de... pekâlâ, buna hazır mısın? Benim portrem olduğunu söyledi! Sörarım sana August, sence balkabağına benzer bir halim var mı?”

“Hayır,” diye cevapladım ama aslında benzediğini düşünüyordum. Gülümsediğinde yanaklarının aldığı şekil nedense Cadılar Bayramı’nda oyulan balkabaklarını andırıyordu. Bunu düşündüğüm anda durumun ne kadar gülünç olduğunu fark ettim: Yanaklar, Bay Toto. Hafifçe güldüm. Başımı sallayıp elimle ağzımı kapadım.

Bay Toto zihnimden geçenleri okuyabiliyormuş gibi gülümsedi.

Tam bir şey daha söyleyecektim ki ofisin dışından gelen sesleri duydum. Çocuk sesleri. Abartmıyorum; kalbim bir anda dünyanın en uzun mesafeli maratonunu koşmuşum gibi atmaya başladı. Gülümsemem suratımda donakaldı.

Mesele şu ki, küçükken yeni çocuklarla tanışmayı dert etmezdim çünkü tanıştığım herkes benim gibi küçük olurdu. Küçük çocukların hislerinizi incitmek için bir şey söylememeleri güzeldir, gerçi bazen söyledikleri şeyler incitici olabilir. Yine de ne dediklerinin tam olarak bilincinde değillerdir. Ama büyük çocuklar ne söylediğini bilir. Ve bu benim için kesinlikle eğlenceli değil. Önceki sene saçımı uzatmamın nedenlerinden biri, perçemlerimin gözlerimi kapamasıydı. Bu sayede görmek istemediğim şeyleri görmeyebiliyorum.

Bayan Garcia kapıyı çalıp başını içeri uzattı.

“Geldiler, Bay Toto.”

“Kim geldi?” diye sordum.

Bay Toto, Bayan Garcia’ya, “Teşekkürler,” dedi. “August, bu yıl ana sınıfında olacak bazı öğrencilerle tanışmanın senin için iyi olacağını düşündüm. Sana okulu gösterebilir, etrafta bir tur atabilirler.”

“Kimseyle tanışmak istemiyorum,” dedim anneme.

Birden Bay Toto önüme geçip ellerini omuzlarıma koydu. Eğilip yumuşacık bir sesle kulağıma, “Sorun yok, August. Onlar iyi çocuklar, sana söz veriyorum,” dedi.

Annem, “İyi olacaksın, Auggie,” diye tüm gücüyle fısıldadı.

Başka bir şey diyemeden Bay Toto ofisinin kapısını açtı.

“İçeri girin, çocuklar,” deyince içeri iki oğlan ile bir kız girdi.

Hiçbiri bana ya da anneme bakmıyor, kapının yanında durup sanki hayatları buna bağlıymış gibi Bay Toto’ya bakıyorlardı.

“Geldiğiniz için teşekkürler çocuklar, hem de okulun başlamasına daha bir ay olmasına rağmen!” dedi Bay Toto. “Güzel bir yaz geçirdiniz mi?”

Hepsi onaylarcasına başını salladı ama hiçbiri bir şey söylemedi.

“Harika, harika,” dedi Bay Toto. “Pekâlâ çocuklar, bu yıl okulumuza katılan yeni öğrencilerimizden August’la tanışmanızı istiyorum; August, bu çocuklar anaokulundan beri Beecher Ortaokulu’nun öğrencisidir, tabii ilkökul binasındaydılar ama ortaokul programımızı ezbere bilirler. Ve hepinizin aynı sınıfta olacağını düşünürsek, okul başlamadan birbirinizi tanımanızın iyi olacağını düşündüm. Tamam mı? Pekâlâ çocuklar, bu August. August, bu Jack Will.”

Jack Will bana bakıp elini uzattı. Tokalaştığımızda hafifçe gülümseyerek, “Selam,” dedi ve hızla yere baktı.

“Bu Julian,” dedi Bay Toto.

Julian da, “Selam,” deyip Jack Will’in yaptığıнын aynısını yaptı; elimi sıktı, zoraki bir şekilde gülümsedi ve hızla yere baktı.

“Ve Charlotte,” dedi Bay Toto.

Charlotte hayatım boyunca gördüğüm en sarı saçlara sahipti. Elim sıkmadı ama hafifçe el sallayıp gülümseyerek, “Merhaba, August. Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Yere bakıp, “Merhaba,” dedim. Parlak yeşil Crocs’ları vardı.

Bay Toto ellerini birleştirip, “Pekâlâ,” dedi. “August’u okulda küçük bir tura çıkarabileceğinizi sanıyorum, çocuklar. Belki üçüncü kattan başlarsınız. Yanlış bilmiyorsam sınıfınız o katta olacak, 301 numara. Bayan G, acaba?..”

Bayan Garcia, “301 numara,” diye bağırdı öbür odadan.

“301.” Bay Toto başını salladı. “Ardından August’u bilgisayar odasına ve laboratuvara götürürsünüz. Sonra da ikinci kattaki

kütüphaneye ve konferans salonuna bakarsınız. Yemekhaneye de gidersiniz.”

“Müzik odasına da götürelim mi?” diye sordu Julian.

“Evet, iyi fikir,” dedi Bay Toto. “August, bir müzik aleti **çalıyor** musun?”

“Hayır,” dedim. Tam olarak kulaklarım olmadığı için bu, konuşmaktan pek hoşlandığım bir konu değildir. Yani, tabii ki kulaklarım var, sadece normal kulaklara benzemiyorlar.

“Pekâlâ, yine de müzik odasından hoşlanabilirsin,” dedi Bay Toto. “Oldukça çeşitli perküsyon aletlerimiz var.”

Annem ona bakmam için çabalayarak, “August, bateri çalmayı **öğrenmek** istiyordun,” dedi. Ama perçemlerle gizlenmiş bakışlarım Bay Toto’nun masasının altına yapışmış eski bir sakıza dikilmişti.

“Harika! Tamam, o halde gezinize başlayabilirsiniz,” dedi Bay Toto. “Ama,” anneme baktı, “yarım saat sonra burada olun, **tamam** mı?”

Sanırım annem başını sallamıştı.

“Senin için de uygun mu, August?”

Cevap vermedim.

“Uygun mu, August?” diye tekrarladı annem. Ona baktım. **Ne** kadar kızgın olduğumu görmesini istiyordum. Ama sonra **yüzünü** gördüm ve sadece başımı yukarı aşağı salladım. Benden **daha** çok korkmuş görünüyordu.

Diğer çocuklar kapıya yönelmişti, ben de onları takip ettim.

“Birazdan görüşürüz,” dedi annem, sesi normalden biraz **daha** yüksek çıkmıştı. Karşılık vermedim.

Büyük Tur

Jack Will, Julian ve Charlotte'la birlikte geniş merdivene çıkan büyük bir koridorda ilerledim. Üçüncü kata çıkarken kimse bir şey söylemedi.

Merdiveni çıktığımızda iki tarafı kapılarla dolu, küçük bir koridorda ilerlemeye başladık. Julian üzerinde 301 yazan kapıyı açtı.

“Burası ana sınıfımız,” dedi yarı açık kapının önünde durarak. “Bayan Petosa sınıf öğretmenimiz. Ana sınıf öğretmeni olarak fena olmadığını söylerler. Ama matematik dersini alanları çok zorluyormuş diye duydum.”

“Bu doğru değil,” dedi Charlotte. “Geçen yıl ablam onun dersine girmişti ve çok nazik biri olduğunu söylüyor.”

“Ben öyle duymadım,” diye cevapladı Julian, “ama neyse.” Kapıyı kapayıp koridorda yürümeye devam etti.

“Burası laboratuvar,” dedi bir sonraki kapıya gelince. Ve tıpkı iki saniye önceki gibi, aralık kapının önünde durup konuşmaya başladı. Bir kez olsun yüzüme bakmadı ki bu benim için sorun değildi çünkü ben de ona bakmıyordum. “Fen dersine kimin gireceğini okulun ilk gününe kadar bilemezsin ama Bay Haller’i isteyebilirsin. Derste kocaman bir tuba çalar.”

“O bir kornet,” dedi Charlotte.

“Hayır, tubaydı,” dedi Julian, kapıyı kaparken.

Jack Will, Julian’ı itip kapıyı açarak, “Dostum, izin ver de içeri baksın,” dedi.

“İstiyorsan gir,” dedi Julian. Bana ilk defa bakıyordu.

Omuz silkip kapıya doğru yürüdüm. Julian, yanından geçtiğim sırada yanlışlıkla ona dokunmamdan korkuyormuş gibi kenara kaydı.

“Görecek pek bir şey yok,” dedi arkamdan gelirken. Oda-
daki eşyalara işaret etmeye başladı. “Şu inkübatör. Şu siyah şey
karatahta. Bunlar sıra. Bunlar sandalyeler. Şuradaki Bunsen
lambası. Bu tebeşir. Bu da tahta silgisi.”

“Tahta silgisinin ne olduğunu bildiğinden eminim,” dedi
Charlotte. Sesi biraz Via’nınki gibi çıkmıştı.

“Ne bildiğini nereden bileyim?” diye karşılık verdi Julian.
“Bay Toto, onun daha önce hiç okula gitmediğini söylemişti.”

Charlotte bana, “Tahta silgisinin ne olduğunu biliyorsun,
değil mi?” diye sordu.

O kadar gergindim ki yere bakmaktan başka ne yapacağımı
da söyleyeceğimi bilemediğimi itiraf ediyorum.

“Şişşt, konuşabiliyor musun?” diye sordu Jack Will.

“Hı hı.” Başımı yukarı aşağı salladım. Hâlâ hiçbirine doğ-
rudan bakmamıştım.

“Tahta silgisinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye
sordu Jack Will.

“Tabii ki!” diye geveledim.

Julian omuzlarını silkerek, “Burada görülecek bir şey olma-
dığını söylemiştim,” dedi.

“Bir sorum var...” dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak.
“Şey, ana sınıf tam olarak nedir? Ders gibi bir şey mi?”

“Hayır, o senin grubun,” diye açıkladı Charlotte, Julian’ın
sınıfını görmezden gelerek. “Sabahları okula geldiğinde buraya
gideceksin, sınıf öğretmenin yoklama alacak ve bunun gibi şeyler.
Her ne kadar gerçek bir sınıf olmasa da orası senin ana sınıfın.
Yani tabii ki bir sınıf ama...”

“Sanırım anladı, Charlotte,” dedi Jack Will.

“Anladın mı?” diye sordu Charlotte.

“Hı hı.” Başımı yukarı aşağı salladım.

“Tamam, haydi buradan gidelim,” dedi Jack Will yürümeye başlayarak.

“Jack, bekle, soruları cevaplamamız gerekiyor,” dedi Charlotte. Jack Will dönerken hafifçe gözlerini devirdi.

“Başka sorun var mı?” diye sordu.

“Şey, hayır,” dedim. “Ah, aslında evet. Adın Jack mi yoksa Jack Will mi?”

“Jack adım. Will de soyadım.”

“Ah, Bay Toto seni Jack Will diye tanıştırdığı için ben de...”

“Hah! Adının Jackwill olduğunu düşündün!” diye güldü Julian.

“Evet, bazı insanlar bana adım ve soyadıyla seslenir,” dedi Jack omuzlarını silkerek. “Nedenini bilmiyorum. Her neyse, artık gidebilir miyiz?”

“Şimdi de konferans salonuna gidelim,” dedi Charlotte, laboratuvar çıkışına yönelerek. “Orası oldukça havalıdır. Hoşuna gidecek, August.”

Konferans Salonu

İkinci kata giderken Charlotte kesinlikle hiç susmadı. Geçen yıl sahneledikleri *Oliver!* adlı oyunu anlatıyordu. Kız olmasına rağmen Oliver'ı o oynamıştı. Bunu söylerken konferans salonunun çift kanatlı kapılarını itip açtı. Odanın diğer ucunda sahne vardı.

Charlotte sahneye doğru sekmeye başladı. Julian peşinden koştu, sonra koridorun yarısında arkasına döndü.

Onu takip etmem için, "Haydi, gelin!" dedi yüksek sesle. Ben de gittim.

"O gece yüzlerce izleyici vardı," dedi Charlotte, hâlâ *Oliver!*'dan bahsettiğini anlamam bir-iki saniyemi aldı. "Çok ama çok gergindim. Bir sürü repliğim ve söylemem gereken bir dolu şarkı vardı. Çok çok çok çok zordu!" Benimle konuşmasına rağmen bana pek bakmıyordu. "Açılış gecesi ailem ta en arkada, şu an Jack'in olduğu yerdeydi ama ışıklar kapalı olduğunda o kadar arkayı göremiyorsun. Ben de, 'Anneler nerede? Anneler nerede?' deyip duruyordum. Sonra geçen yılki tiyatro öğretmenim Bay Resnick, 'Charlotte, assolist gibi davranmayı kes!' dedi. Ben de, 'peki', dedim. Sonra anneleri gördüm ve her şey yoluna girdi. Tek bir repliği bile unutmadım."

O konuşurken Julian'ın göz ucuyla bana baktığını fark ettim. Bu, insanları sık sık yaparken gördüğüm bir şeydir. Baktıklarını bilmediğimi sanıyorlar ama başlarını eğiş biçimlerinden bunu anlayabiliyorum. Jack'in nereye gittiğini görmek için başımı çevirdim. Salonun arka tarafında duruyor, sıkılmış gibi görünüyordu.

"Her yıl bir oyun sahneliyoruz," dedi Charlotte.

Julian alayla, "Okul tiyatrosunda rol almak isteyeceğini sanmıyorum, Charlotte," dedi.

"Oyunun 'içinde' olmadan da oyunda olabilirsin," dedi Charlotte bana bakarak. "Işıklandırmada olabilirsin. Arka fonu boyayabilirsin."

"Ah, tabii ya, yaşasın!" dedi Julian, delirmiş bu der gibi parmağını sallayarak.

"Ama istemiyorsan seçmeli sahne sanatları dersini almak zorunda değilsin," dedi Charlotte omuzlarını silkerek. "Dans, koro ya da bando da var. Liderlik var."

Julian, "Sadece inekler liderliği seçer," diye araya girdi.

Charlotte, "Julian, çok iğrenç davranıyorsun!" dedi ama bu Julian'ı güldürdü.

"Seçmeli fen alacağım," dedim.

"Harika!" dedi Charlotte.

Julian doğrudan bana baktı. "Fen büyük muhtemelle en zor seçmeli derstir," dedi. "Alınma ama daha önce hiç okula gitmediysen nasıl birdenbire seçmeli fen alabilecek kadar zeki olduğunu sanabiliyorsun ki? Yani daha önce fen dersi aldın mı? Gerçek fen bilimini kastediyorum, şu eğitim setlerini."

"Hı hı." Başımı yukarı aşağı salladım.

"Evde eğitim görmüş, Julian!" dedi Charlotte.

"Yani öğretmenler evine mi gelmiş?" diye sordu Julian, kafası karışmış görünüyordu.

"Hayır, annesi öğretmiş!"

"Öğretmen miymiş ki?"

"Annen öğretmen mi?" diye sordu Charlotte.

"Hayır," dedim.

"O zaman gerçek bir öğretmen değil!" dedi Julian söylemek istediğini kanıtlamış gibi görünerek. "Bunu kastediyordum. Gerçek olmayan bir öğretmen nasıl fen dersi verebilir ki?"

“Üstesinden geleceğine eminim,” dedi Charlotte bana bakarak.

Jack, “Haydi artık kütüphaneye gidelim,” dedi, sesi gerçekten bıkın çıkıyordu.

Julian bana, “Neden saçın bu kadar uzun?” diye sordu. Sinir olmuş gibiydi.

Ne diyeceğimi bilemediğim için omuzlarımı silkmekle yetindim.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Tekrar omuzlarımı silkdim. Zaten soru sormamış mıydı?

“Yüzünün olayı ne? Yani yangında falan mı kaldın?”

“Julian, çok kabasın!” dedi Charlotte.

“Kabalık yapmıyorum,” dedi Julian, “sadece bir soru soruyorum. Bay Toto istersek ona soru sorabileceğimizi söylemişti.”

“Ama böyle kaba bir soru değil. Ayrıca o böyle doğmuş. Bay Toto söylemişti. Dinlememişsin.”

“Hiç de bile, dinledim!” dedi Julian. “Sadece belki yangında da kalmıştır diye düşünmüştüm.”

“Tanrım, Julian,” dedi Jack. “Kapa çeneni.”

“Sen kapa çeneni!” diye bağırdı Julian.

“Haydi, August,” dedi Jack. “Kütüphaneye gidelim.”

Jack’e doğru yürüdüm ve peşinden konferans salonundan çıktım. Çift kanatlı kapıları benim için tuttu ve tam çıkarken, başılık vermem için adeta meydan okurcasına doğrudan yüzüme baktı. Ben de baktım. Sonra içimden gelerek gülümsedim. Nedenini bilmiyorum. Bazen ağlayacakmış gibi hissettiğimde bunu neredeyse-gülecek hissine çevirebiliyorum. O sırada hissettiğim şey de aynen böyle olmalıydı çünkü gülümsedim, hatta neredeyse blordayacaktım. Mesele şu ki, beni çok iyi tanımayan insanlar, suratımın biçiminden dolayı gülümseyip gülümsemediğimi her zaman anlayamayabiliyor. Ağzımın kenarları diğer insanlarınki gibi yukarı doğru kıvrılmıyor, bunun yerine yüzüm boyunca

uzuyor. Ama her nasılsa Jack Will gülümsediğimi anladı ve o da bana gülümsedi.

Julian ve Charlotte yanıma gelmeden önce, “Julian pisliğin tekidir,” dedi. “Ama senin de bir noktada konuşman gerekecek, dostum.” Bunu sanki bana yardım etmeye çalışıyormuş gibi ciddiyetle söylemişti. Julian ve Charlotte yanıma gelirken başımı salladım. Hepimiz bir an için başımız öne eğik, sessizce durduk. Ardından Julian’a baktım.

“Bu arada ‘ihtimalle’ demeliydin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Biraz önce ‘muhtemelle’ dedin.”

“Hayır, demedim!”

“Evet, dedin,” dedi Charlotte başını sallayarak. “Fen kolu büyük *muhtemelle* çok zordur, dedin. Seni duydum.”

“Kesinlikle öyle bir şey demedim,” diye ısrar etti.

“Her neyse,” dedi Jack. “Gidelim artık.”

“Evet, gidelim artık,” dedi Charlotte, Jack’i merdivenden aşağı takip ederken. Peşlerinden gitmeye başladım ama Julian birden önüme geçip geriye doğru sendelememe neden oldu.

“Ah, üzgünüm!” dedi.

Ama bana bakışından, hiç de üzgün olmadığını anlamıştım.

Anlaşına

Ofise döndüğümüzde annem, Bay Toto'yla konuşuyordu. Gel-
diğimizi önce Bayan Garcia gördü, biz içeri girerken o parlak
gülümsemesiyle bize baktı.

“Pekâlâ August, ne düşünüyorsun? Gördüklerin hoşuna gitti
mi?” diye sordu.

Anneme bakarken başımı sallayıp, “Hı hı,” dedim.

Jack, Julian ve Charlotte kapının yanında duruyordu; sanki
nereye gideceklerinden ya da onlara hâlâ ihtiyaç duyulup duyul-
madığından emin değillerdi. Benimle tanışmadan önce onlara
başka ne söylendiğini merak ettim.

“Küçük civcivi gördün mü?” diye sordu annem.

Başımı iki yana sallarken Julian, “Fen dersinde kullanılan
civcivlerden mi bahsediyorsunuz? Onlar her okul yılının sonunda
bir çiftliğe verilir,” diye açıkladı.

Annem hayal kırıklığıyla, “Ah,” dedi.

“Ama her yıl burada yenileri yumurtlanıyor,” diye ekledi
Julian. “Yani August onları baharda görebilir.”

“Ah, iyi,” dedi annem bana bakarak. “Çok tadılandı, August.”

Başkalarının yanındayken benimle bebekmişim gibi konuş-
mamasını dilerdim.

“Pekâlâ August, çocuklar sana etrafı yeterince gösterdi mi,
yoksa daha fazlasını görmek ister misin? Seni spor salonuna
götürmelerini söylemeyi unutmuşum.”

“Biz yine de götürdük, Bay Toto,” dedi Julian.

“Harika!” dedi Bay Toto.

“Ben ona tiyatrodan ve diğer bazı seçmeli derslerden bahsettım,” dedi Charlotte. “Ah, hayır,” dedi birden. “Ona resim atölyesini göstermeyi unuttuk.”

“Sorun değil,” dedi Bay Toto.

“Ama şimdi gösterebiliriz,” diye önerdi Charlotte.

Anneme, “Bizim Via’yı almamız gerekmiyor muydu?” diye sordum.

Bu, gerçekten gitmek istersem anneme vereceğim işaretti.

“Ah, haklısın,” dedi annem kalkarak. Saatine bakıyormuş gibi yaptı. “Hepinizden özür dilerim. Saatin kaç olduğunu fark etmemişim. Kızımı yeni okulundan almamız gerekiyor. Bugün okulda gayriresmi bir geziye gitti de.” Yalan değildi; Via bugün gerçekten de yeni okuluna göz atmaya gitmişti. Yalan kısmı, onu okuldan alacak olmamızdı çünkü almayacaktık. Daha sonra babamla eve gelecekti.

Bay Toto ayağa kalkarken, “Hangi okula gidiyor?” diye sordu.

“Bu sömestr Faulkner Lisesi’ne başlıyor.”

“Vay canına, o okula girmek hiç kolay değildir. Aferin ona.”

Annem başını sallayarak, “Teşekkürler,” dedi. “Biraz zor olacak gerçi. A treniyle 86. Cadde’ye, oradan da uzun hat otobüsüyle ta Doğu Yakası’na... Bu şekilde yol bir saat sürüyor ama arabayla sadece on beş dakika.”

“Buna degecektir. Faulkner’a giren birkaç çocuk tanıyorum, orayı çok seviyorlar.”

El çantasını çekiştirerek, “Gerçekten gitmemiz gerekiyor, anne,” dedim.

Ardından hızlı sayılabilecek bir şekilde vedalaştık. Bay Toto böyle birdenbire gitmemize şaşırılmış gibiydi; sadece Julian yüzünden kendimi biraz kötü hissetsem de bu konuda Jack ve Charlotte’ı da suçlayıp suçlamayacağını merak ettim.

“Herkes çok nazikti,” dedim gitmeden önce.

Bay Toto sırtıma hafifçe vurarak, “Seni öğrencim olarak görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

Jack, Charlotte ve Julian’a, “Hoşça kalın,” dedim ama başımı kaldırıp bakmadım, aslında binadan çıkana kadar hiçbir yere bakmadım.

.

Ev

Okuldan çıkıp sokağın yarısına geldikten sonra annem, "Ee... nasıl geçti? Beğendin mi?" diye sordu.

"Henüz değil, anne. Eve gidince."

Eve girer girmez odama koşup kendimi yatağa attım. Annemin neler olduğunu anlamadığının farkındaydım, sanırım ben de ne olduğunu bilmiyordum. Aynı anda hem üzgün hem de birazcık mutluydum, yine ağlamaklı-gülme haline bürünmüştüm.

Köpeğim Papatya beni takip edip odama girdi ve yatağıma sıçrayıp tüm yüzümü yalamaya başladı.

"Hanımış benim kızım?" dedim babamın sesini taklit ederek. "Hanımış?"

Annem, "Her şey yolunda mı, tatlım?" diye sordu. Yanıma oturmak istedi ama Papatya yatağı boydan boya kaplamıştı. "Özür dilerim, Papatya." Onu kenara iterek yatağına oturdu. "O çocuklar sana karşı nazik değil miydi, Auggie?"

"Ah, hayır," dedim kısmen yalan söyleyerek. "Gayet iyilerdi."

"Peki, nazik davrandılar mı? Bay Toto onların ne kadar tatlı çocuklar olduğunu anlatabilmek için kendini paraladı."

"Hı hı." Başımı salladım ama Papatya'ya bakıyordum, arka bacağına sanki pireden kaşınıyormuş gibi istemsizce sallayana kadar burnunu öpmeye ve kulağının arkasını kaşımaya devam ettim.

"Julian denen çocuk oldukça nazik görünüyordu," dedi annem.

"Ah, hayır, o en az nazik olanıydı. Ama Jack'ten hoşlandım. O nazikti, adının Jack Will olduğunu sanmıştım ama sadece Jack'miş."

“Bir dakika, belki de onları karıştırıyorumdur. Koyu renk saçlarını öne doğru tarayan hangisiydi?”

“Julian.”

“O nazik değil miydi?”

“Hayır, değildi.”

“Ah.” Bir an için bunu düşündü. “Anladım; yetişkinlerin önünde başka, çocukların yanında başka davranan çocuklardan mı?”

“Evet, sanırım.”

Başını sallayarak, “Ah, onlardan nefret ederim,” dedi.

Papatya’dan gözlerimi ayırmadan, “Bana, ‘Hey, August, yüzünün olayı da ne? Bir yangında falan mı kaldın?’ diye sordu,” dedim.

Annem hiçbir şey söylemedi. Başımı kaldırıp baktığımda dehşete düşmüş haldeydi.

“Kıncı bir şekilde söylemedi,” dedim çabucak. “Sadece sordu.”

Annem başını salladı.

“Ama Jack’ten gerçekten hoşlandım,” dedim. “‘Kapa çeneni, Julian,’ falan dedi. Charlotte da, ‘Çok kabasın, Julian,’ dedi.”

Annem tekrar başını salladı. Başının ağrımasına engel olmak istemiş gibi parmaklarını alnına bastırdı.

“Çok üzgünüm, Auggie,” dedi sessizce. Yanakları kıpkırmızıydı.

“Hayır, önemli değil anne, gerçekten.”

“Tatlım, istemiyorsan okula gitmek zorunda değilsin.”

“İstiyorum,” dedim.

“Auggie...”

“Gerçekten, anne. İstiyorum.” Ve yalan söylemiyordum.

İlk Gün Heyecanı

Tamam, itiraf ediyorum, okulun ilk günü o kadar gergindim ki midemdeki kelebekler daha çok içimde uçuşan güvercinlermiş gibi geliyordu. Muhtemelen annemle babam da biraz gergindi ama benim için heyecanlanmış gibi davranıyorlardı; Via'nın okulunun da ilk günü olduğu için evden çıkmadan önce fotoğraflarımızı çektiler.

Daha birkaç gün öncesine kadar okula gidip gitmeyeceğime karar verememiştik. Okul turumdan sonra annem de babam da gidip gitmemem konusunda fikir değiştirdiler. Bu sefer gitmem gerektiğini söyleyen annem, gitmem gerektiğini savunansa babamdı. Babam Julian'la başa çıkmamdan gurur duyduğunu ve oldukça güçlü bir adama dönüştüğümü söylemişti. Anneme de tüm bu süreç boyunca haklı olanın o olduğunu söylediğini duymuştum. Ama annemin bundan o kadar da emin olmadığını görebiliyordum. Babam, okulum metro istasyonuna giden yolun üstünde olduğu için Via'yla birlikte beni bırakmak istediklerini söylediğinde annem hep birlikte gideceğimiz için rahatladı. Sanırım ben de rahatlamıştım.

Beecher Ortaokulu evimizden sadece birkaç sokak ötede olmasına rağmen daha önce oraya sadece bir-iki kez gitmiştim. Genelde çocukların gürültüsüyle koşuşturduğu yerlerden uzak durmaya çalışırım. Oturduğumuz sokakta herkes beni bilir, ben de onları tanırım. Buradaki her tuğlayı, ağacı ve kaldırım çatlağını bilirim. Her zaman pencere önünde oturan Bayan Grimaldi'yi, sokakta kuş gibi ıslık çalarak gidip gelen yaşlı adamı tanırım.

Annemin çöreklerimizi aldığı köşedeki şarküteriye, bana “şekerim” diyen ve beni her gördüklerinde lolipop veren garsonların çalıştığı kafeyi bilirim. North River Heights’taki mahallemizi severim, bu yüzden bu sokaklarda yürürken her şeyin yeni gibi gelmesi çok garipti. Milyonlarca kez geçtiğim Amesfort Caddesi bugün nedense bambaşka görünüyordu. Otobüs bekleyen, bebek arabalarını iten bir sürü insan vardı.

Amesfort’tan karşıya geçip Heights Meydanı’na yöneldik. Via her zamanki gibi yanımda yürüyor, annemle babam ise arkamızdan geliyordu. Köşeyi döner dönmez okulun önünde duran yüzlerce çocuk gördük. Küçük gruplar halinde toplanmış konuşuyor, gülen ya da diğer velilerle konuşan ailelerinin yanında duruyorlardı. Başımı eğik tuttum.

Via kulağıma, “Herkes en az senin kadar gergin,” dedi. “Bugünün herkesin ilk günü olduğunu unutma, tamam mı?”

Bay Toto okul girişinde öğrenci ve velileri karşılıyordu.

O ana kadar kötü bir şey olmadığını kabul etmem gerekirdi. Kimsenin bana baktığını, hatta beni fark ettiğini bile görmemiştim. Sadece bir kez başımı kaldırdığımda birkaç kızın bana doğru baktığını ve elleriyle ağızlarını kapayarak fısıldaştığını gördüm ama onları gördüğümü fark edince başka yöne baktılar.

Ön kapıya varmıştık.

“Tamam, buraya kadar, koca adam,” dedi babam, ellerini omuzlarıma koyarak.

“Harika bir ilk gün geçir. Seni seviyorum,” dedi Via sarılıp öperek.

“Sen de,” dedim.

Babam sarılarak, “Seni seviyorum, Auggie,” dedi.

“Hoşça kalın.”

Ardından annem sarıldı ama ağlamak üzere olduğunu hissediyordum ve bu beni gerçekten utandırırды; bu yüzden ona hızlıca sarıldım, sonra da dönüp okula girdim.

Kilitler

Doğrudan üçüncü kattaki 301 no.lu sınıfa gittim. Önceden o küçük turu attığıma memnundum çünkü tam olarak nereye gideceğimi bildiğim için başımı bir kez olsun kaldırmadım. Bazı çocukların bu sefer kesinlikle bana baktığını fark ettim. Her zamanki yaptığımı yapıp görmemiş gibi davrandım.

Sınıfa girdiğimde öğretmen tahtaya bir şeyler yazıyor, öğrenciler de sıralara oturuyordu. Sıralar yarım ay şeklinde, tahtaya dönük olarak yerleştirilmişti; bana bakmalarının daha zor olacağını düşünerek arkaya yakın olan orta kısımdaki sıralardan birini seçtim. Hâlâ eğik olan başımı, sadece perçemlerimin arasından herkesin ayağını görmeme yetecek kadar kaldırıyordum. Sıralar dolmaya başlayınca kimsenin yanımdaki sıralara oturmadığını fark ettim. Birkaç kez birileri yanıma oturacak gibi oldu ama son anda vazgeçip başka bir yere oturdular.

“Merhaba, August.” Charlotte sınıfın ön tarafındaki sıralardan birine otururken bana hafifçe el salladı. Neden biri sınıfın ön tarafında oturmak ister, hiç anlamam.

“Selam,” dedim karşılık vermek için başımı sallayarak. Ardından Julian’ın sınıfın ön tarafında, Charlotte’ın birkaç sıra ilerisinde oturmuş, birileriyle konuştuğunu gördüm. Beni gördüğünü biliyordum ama selam vermemişti.

Birden yanıma biri oturdu. Jack Will’di. Jack.

Başını bana doğru sallayıp, “N’aber?” dedi.

“Selam Jack,” derken elimi salladım ama bu yaptığımdan hemen pişman oldum çünkü bu pek de havalı gelmemişti.

Öğretmen bize dönerek, "Tamam çocuklar, tamam, sınıf! Yerleşin artık," dedi. Tahtaya ismini -Bayan Petosa- yazmıştı. "Lütfen herkes kendine bir sıra bulsun. İçeri girin," dedi sınıfa o an giren birkaç çocuğa. "Orada ve tam şurada yer var."

Beni henüz fark etmemişti.

"Şimdi, ilk olarak konuşmayı bırakmanızı ve..."

Beni fark etti.

"... sırt çantalarınızı yere koyup sessiz olmanızı istiyorum."

Saniyenin milyonda biri kadar tereddüt etti ama beni gördüğünü biliyordum. Dediğim gibi, artık buna alışığım.

"Yoklama alıp oturma düzenini işaretleyeceğim," dedi masasının ucuna oturarak. Önünde düzgünce üç sıra halinde yerleştirilmiş bölmeli dosyalar vardı. "Adınızı söylediğimde yanıma gelin, size üzerinde adınızın yazdığı dosyayı vereceğim. İçinde ders programınızı ve şifreli dolap kilidinizi bulacaksınız ama ben söyleyinceye kadar dosyaları açmayın. Bazı dolapların bu sınıfın hemen dışında değil, koridorun sonunda olduğu konusunda sizi uyarmalıyım ve siz sormadan söyleyeyim; hayır, dolabınızı ve kilidinizi değiştiremezsiniz. Dersin sonunda zamanımız kalırsa birbirimizi daha iyi tanımaya çalışacağız, tamam mı? Pekâlâ..."

Masasındaki klipsli dosyayı aldı ve yüksek sesle isimleri okumaya başladı.

"Tamam, pekâlâ, Julian Albans?" diye sordu başını kaldırarak.

Julian elini kaldırıp, "Burada," dedi.

Bayan Petosa, "Merhaba, Julian," dedikten sonra yerini oturma planına yazdı. İlk dosyayı alıp ona uzattı. "Dosyanı alabilirsin," dedi ciddiyetle. Julian kalkıp dosyayı aldı. "Ximena Chin?"

İsimleri okurken her öğrenciye birer dosya verdi. Listede ilerledikçe birkaç sıra ötede iki çocuk tek bir sıraya oturduğu halde yanımda hâlâ boş olduğunu fark ettim. Bayan Petosa o iki çocuk arasından şimdiden yetişkin gibi görünen, iriyarı Henry

Joplin'i çağırdığında, "Henry, şurada boş bir sıra var. Neden oraya geçmiyorsun?" dedi.

Bayan Petosa dosyayı verdi ve yanımdaki sırayı işaret etti. Doğrudan ona bakmasam da çantasını yerde sürükleyişinden bile Henry'nin yanıma gelmek istemediğini anlayabiliyordum, adeta ağır çekimde ilerliyor gibiydi. Ardından çantasını aramızda bir duvar oluşturacak sırasının üzerine gürültüyle koydu.

Bayan Petosa, "Maya Markowitz?" diyordu.

Dört sıra yanımdaki kız, "Burada," dedi.

"Miles Noury?"

Henry'yle oturan çocuk, "Burada," dedi. Sırasına dönerken Henry'ye "zavallı çocuk" bakışı attı.

"August Pullman?"

Elimi hafifçe kaldırarak, "Burada," dedim sessizce.

Dosyamı almaya gittiğimde, "Merhaba, August," dedi gülümseyerek. Sınıfın önünde durduğum o birkaç saniyede sınıftaki bakışların sırtımı adeta yaktığını hissedebiliyordum ama sırama dönerken herkes yere bakıyordu. Yapmamamız söylendiği halde herkes kilidini açmakla uğraşıyordu ama ben kendimi tuttum. Bisikletimde de kullandığım için bu tarz kilitleri açmakta gayet iyiydim. Henry kendininkini açmaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyordu. Sinirlenmeye ve sessizce küfretmeye başlamıştı.

Bayan Petosa kalan birkaç ismi de çağırdı. Son isim Jack Will'di.

Dosyasını Jack'e verdikten sonra, "Tamam, herkes kilidinin şifresini unutmayacağı, güvenli bir yere yazsın, olur mu? Ama eğer unutursanız, ki bu her dönem bir iki kez olur, Bayan Garcia'da tüm şifrelerin listesi var. Haydi, şimdi kilitleri dosyalarınızdan çıkarıp açmaya çalışın. Gerçi bazılarınızın bunu yapmaya çoktan başladığını görebiliyorum," dedi. Bunu söylerken Henry'ye bakıyordu. "Bu esnada ben de size biraz kendimi anlatayım. Sonra

siz de biraz kendinizden bahsedersiniz ve biz de şey... birbirimizi **tanırız**. Kulağa iyi geliyor, değil mi? Pekâlâ.”

Herkese gülümsedi, yine de en çok bana gülümsüyormuş gibi **hissedi**yordum. Bayan Garcia’nınki gibi parlak bir gülümseme **değildi**, daha çok normal bir gülümsemeydi. İçinden gelerek **gülümsüyormuş** gibi. Kafamdaki öğretmenlerden çok farklı **görü**nüyordu. Sanırım onun *Jimmy Neutron* çizgi dizisindeki Bayan Fowl gibi olmasını beklemiştim; başında büyük bir topuz olan yaşlı bir kadın. Ama Bayan Petosa erkeksi saç kesimi ve **tüniği** andıran bol bluzuyla *Yıldız Savaşları: Bölüm IV*’teki Mon **Mothma**’ya benziyordu.

Arkasını dönüp tahtaya bir şeyler yazmaya başladı.

Henry hâlâ kilidini açamamıştı ve ne zaman başka biri açsa, **daha** çok sinirleniyordu. Kendiminkini tek seferde açabildiğimde **gerçekten** sinir olmuştu. İşin komik tarafı, aramıza sırt çantasını **koy**muş olmasaydı ona kesinlikle yardım teklif ederdim.

Sıra

Bayan Petosa biraz kendinden bahsetti. Nereli olduğu, her zaman öğretmenlik yapmak istediği ve altı yıl kadar önce Wall Street'teki işini, "hayalinin" peşinden koşmak ve çocuklara öğretmenlik yapmak için bıraktığı gibi sıkıcı şeyler anlattı. Sözlerini sorumuz olup olmadığını sorarak bitirdi ve Julian elini kaldırdı.

"Evet..." İsmiini hatırlayabilmek için listesine bakmak zorunda kaldı. "Julian."

"Hayallerinizin peşinden koşmanız çok iyiymiş," dedi.

"Teşekkür ederim!"

"Rica ederim!" Gururla gülümsedi.

"Tamam, o zaman neden biraz kendinden bahsetmiyorsun, Julian? Aslında şimdi herkesin şunu yapmasını istiyorum: Hakkınızda başkalarının bilmesini istediğiniz iki şeyi düşünün. Aslında, bir dakika, kaçınız Beecher İlkokulu'ndan buraya geldi?" Neredeyse sınıfın yarısı elini kaldırdı. "Tamam, o halde bir kısmınız birbirini önceden tanıyor. Ama sanırım geri kalanınız bu okulda yeni, değil mi? Tamam, herkes, hakkında bilinmesini istediği iki şey düşünsün, eğer sınıftan birkaç kişiyi tanıyorsanız, onların da bilmeyeceği bir şey bulmaya çalışın. Tamam mı? Pekâlâ. O zaman Julian'la başlayıp sıradan devam edelim."

Julian yüzünü buruşturdu ve çok ciddi bir şey düşünüyormuş gibi alnına vurmaya başladı.

"Tamam, hazır olduğunda başlayabilirsin," dedi Bayan Petosa.

"Pekâlâ, ilki..."

Bayan Petosa sözünü keserek, “Bana bir iyilik yapın ve konuşmaya isminizle başlayın, tamam mı?” dedi. “Herkesi hatırlamama yardımcı olacaktır.”

“Ah, peki. O zaman, adım Julian. Ve kendimle ilgili herkese söylemek istediğim ilk şey... kısa bir süre önce Wii’~~m~~ için *Battleground Mystic* oyununu aldım ve gerçekten muhteşem. İkincisi ~~de~~ bu yaz eve pingpong masası almamız.”

“Çok güzel, masa tenisine bayılırım,” dedi Bayan Petosa. “Julian’a sorusu olan var mı?”

Miles denilen çocuk, “*Battleground Mystic* tek kişilik bir oyun mu yoksa çoklu oynanabiliyor mu?” diye sordu.

“O tarz sorular değil, çocuklar,” dedi Bayan Petosa. “Tamam, ~~sen~~ neler söylemek istersin...” Muhtemelen öne en yakın o olduğu için Charlotte’a işaret etmişti.

“Ah, pekâlâ.” Charlotte sanki tam olarak ne diyeceğini biliyormuş gibi hiç tereddütsüz konuşmaya başladı: “Benim adım Charlotte. İki kız kardeşim var ve geçtiğimiz temmuzda Suki adını verdiğimiz bir yavru köpeğimiz oldu. Onu bir hayvan barınağından aldık, inanılmaz tatlı bir şey!”

“Bu harika, Charlotte, teşekkürler,” dedi Bayan Petosa. “Tamam, sırada kim var?”

Kurda Kuzu Emanet Etmek

“Kurda kuzu emanet etmek.” *Bir varlığı, bakılması, saklanması ve korunması için ona en çok zarar verecek olana teslim etmek.*

Önceki gece Google’da aratmıştım. Bayan Petosa ismimi söylediğinde ve sıra birden bana geldiğinde işte tam da bunu düşünüyordum.

“Benim adım August,” dedim ve evet, biraz gevelemiştim.

“Ne?” dedi biri.

“Tatlım, biraz daha yüksek sesle konuşur musun?” dedi Bayan Petosa.

“Benim adım August,” dedim daha yüksek sesle ve başımı kaldırmak için kendimi zorladım.

“Şey... Via adında bir ablam ve Papatya adında da bir köpeğim var. Ve şey... bu kadar.”

“Harika,” dedi Bayan Petosa. “August’a sorusu olan var mı?”

Kimse bir şey demedi.

“Tamam, sıra sende,” dedi Jack’e.

“Bekleyin, benim August’a bir sorum var,” dedi Julian elini kaldırarak. “Neden saçının arkasında örgü var? Padawan şeysi falan mı?”

“Hı hı,” dedim omuz silkme ile baş sallama arası bir hareket yaparak.

Bayan Petosa bana gülümseyerek, “Padawan şeysi de nedir?” diye sordu.

“Yıldız Savaşları’nda var,” diye cevapladı Julian. “Padawan’lar, Jedi çırağıdır.”

“Ah, ilginç,” dedi Bayan Petosa bana bakarak. “Peki, Yıldız Savaşları’na düşkün müsün, August?”

“Sanırım.” Başımı salladım ama bakmadım çünkü o an aslında sıranın altına girmek istiyordum.

“En sevdiğin karakter kim?” diye sordu Julian. O kadar da kötü biri olmayabileceğini düşünmeye başlamıştım.

“Jango Fett.”

“Peki ya Darth Sidious? Ondan da hoşlanıyor musun?”

“Tamam çocuklar, Yıldız Savaşları’nı teneffüste konuşabilirsiniz,” dedi Bayan Petosa neşeyle. “Haydi, devam edelim. Daha senin hakkında hiçbir şey duymadık,” dedi Jack’e.

Konuşma sırası Jack’teydi ama ağzından çıkan tek bir sözü bile duymadığımı itiraf etmeliyim. Belki kimse Darth Sidious olayını anlamamıştı, belki de Julian kötü bir şey demek istemişti. Ama Yıldız Savaşları: Bölüm III - Sith’in İntikamı’nda Darth Sidious’ın yüzü Sith yıldırımıyla feci şekilde yanarak bozuluyordu. Cildi buruş buruş oluyor ve yüzü de adeta eriyordu.

Göz ucuyla bakınca Julian’ın da bana baktığını gördüm. Evet, ne dediğini gayet iyi biliyordu.

İlâzîk Olmayı Seç

Zil çaldığında sınıfta hazırlanma sesleri yükseldi ve herkes çıkmak için ayaklandı. Ders programıma baktım ve bir sonraki dersimin 321 no.lu sınıfta İngilizce olduğunu gördüm. Ana sınıftan birinin o yöne doğru gidip gitmediğini görmek için durmadım; sadece sınıftan çıkıp koridoru geçtim ve mümkün olduğunca ön taraftan uzağa oturdum. Sarı sakallı, oldukça uzun boylu bir öğretmen tahtaya bir şeyler yazıyordu.

Öğrenciler küçük gruplar halinde konuşup gülüşerek içeri girdi ama onlara bakmadım. Kısaca söylemek gerekirse, ana sınıfta yaşananların aynısı oldu; bir önceki derste olmayan birkaç çocukla şakalaşan Jack dışında kimse yanıma oturmadi. Jack'in popüler çocuklardan biri olduğunu görebiliyordum. Bir sürü arkadaşı vardı. İnsanları güldürebiliyordu.

İkinci zil çaldığında herkes sustu, öğretmen dönüp bize bakarak isminin Bay Browne olduğunu söyledi ve hemen ardından dönem boyunca neler yapacağımızı anlatmaya başladı. *Zamanda Kıvrılma* ve *Shen of the Sea* kitapları arasında bir yerde beni fark etti ama hiç duraksamadan konuşmaya devam etti.

O konuşurken genelde defterime bir şeyler karalıyordum ama arada bir sınıftakilere de göz atıyordum. Charlotte sınıftaydı. Julian ve Henry de. Miles yoktu.

Bay Browne tahtaya büyük harflerle bir şey yazmıştı:

Ö-Ğ-R-E-T-İ!

“Tamam, herkes defterinin ilk sayfasının üst kısmına bunu yazsın.”

Biz isteğini yerine getirirken, “Pekâlâ, kim bana öğretinin ne olduğunu söyleyecek? İçinizde bilen var mı?” diye sordu.

Kimse elini kaldırmadı.

Bay Browne gülümseyip başını salladı ve tahtaya yeniden yazmak için arkasını döndü.

ÖĞRETİLER = GERÇEKTEN ÖNEMLİ ŞEYLER HAKKINDAKİ KURALLAR!

“Özdeyiş gibi mi?” diye sordu biri.

“Özdeyiş gibi!” dedi Bay Browne, tahtaya yazmaya devam ederken başıyla onaylayarak. “Ünlü bir söz gibi. Sakızınızdan çıkan ballar gibi. Sizi motive eden herhangi bir deyiş ya da temel kural. Kısacası, öğreti gerçekten önemli şeylerle ilgili karar vereceğimiz zaman bize yol gösteren herhangi bir şeydir.”

Tüm bunları tahtaya yazdı, ardından dönüp bize baktı.

“Peki, gerçekten önemli birkaç şey söyleyebilir misiniz?”

Birkaç öğrenci elini kaldırdı ve söz alınca cevap verdiler. Bay Browne da bunları gerçekten ama gerçekten baştan savma bir yazısıyla tahtaya geçirdi.

KURALLAR. OKUL PROJELERİ. EV ÖDEVİ.

Arkasını bile dönmeden yazmaya devam ederek, “Başka?” diye sordu. “Aklınıza ne geliyorsa söyleyin.”

AİLE. EBEVEYN. EVCİL HAYVANLAR.

Bir kız, “Çevre!” diye bağırdı.

Tahtaya,

ÇEVRE

yazdıktan sonra altına

DÜNYAMIZ!

diye ekledi.

Reid denilen çocuk, “Köpekbalıkları; çünkü okyanustaki ölü şeyleri yiyorlar,” deyince Bay Browne,

KÖPEKBALIKLARI

yazdı.

“Arılar!” “Emniyet kemeri!” “Geri dönüşüm!” “Arkadaşlar!”

“Tamam,” dedi Bay Browne hepsini tahtaya yazarak. Bitirdiğinde arkasını dönüp tekrar bize baktı. “Ama hiçbiriniz en önemli şeyi söylemedi.”

Fikirlerimiz tükenmiş bir halde ona baktık.

“Tanrı mı?” dedi bir çocuk ama Bay Browne tahtaya yazsa da aradığı cevabın bu olmadığını anlamıştım. Başka bir şey demeden tahtaya,

KİM OLDUĞUMUZ!

yazdı.

“Kim olduğumuz,” dedi, konuşurken tahtadaki iki kelimenin altını çizerek. “Kim olduğumuz! Biz! Değil mi? Nasıl bir insansınız? En önemli şey bu değil midir? Bu, kendimize sürekli sormamız gereken bir soru değil mi? Ben nasıl bir insanım?”

“İçinizde okul kapısının yanındaki levhada ne yazdığını fark eden var mı? Kimse orada ne yazdığını okudu mu? Hiç kimse mi?”

Sınıfa bakındı ama kimse cevabı bilmiyordu.

“Üzerinde ‘Kendini Bil’ yazıyor,” dedi gülümseyip başını sallayarak. “Buraya gelmenizin sebebi de tam olarak bu.”

Jack, “Ben İngilizce öğrenmek olduğunu sanıyordum,” deyince herkes güldü.

“Ah, tabii, o da var!” dedi Bay Browne, bu karşılığını oldukça havalı bulmuştum. Arkasını dönüp tahtaya kocaman harflerle boydan boya yazmaya başladı:

**BAY BROWNE'IN EYLÜL ÖĞRETİSİ:
HAKLI OLMAK İLE NAZİK OLMAK ARASINDA
SEÇİM YAPMANIZ GEREKTİĞİNDE,
NAZİK OLMAYI SEÇİN.**

“Pekâlâ çocuklar,” dedi yeniden bize dönerek, “defterlerinizde yeni bir bölüm açmanızı ve başlığına Bay Browne’ın Öğretileri yazmanızı istiyorum.”

Biz dediğini yaparken konuşmaya devam etti: “İlk sayfanın tepesine bugünün tarihini yazın. Bundan böyle her ayın başında tahtaya yeni bir Bay Browne öğretisi yazacağım ve siz de onu defterlerinize geçireceksiniz. Ardından o öğretiyi ve ne anlama geldiğini tartışacağız. Ay sonunda o öğretilerle ve size ifade ettikleriyle ilgili bir kompozisyon yazacaksınız. Böylece yılsonu geldiğinde yanınızda götürebileceğiniz, kendinize ait bir öğreti listeniz olacak.

“Tatil ödevi olarak bütün öğrencilerimin kendi özgün öğretilerini bulmalarını ve bunları bir kartpostala yazıp yazın gittikleri yerden bana atmalarını isterim.”

İsmi bilmediğim bir kız, “İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu?” diye sordu.

“Ah, evet!” diye cevapladı. “İnsanlar bunu gerçekten yapıyor. Bu okuldan mezun olduktan yıllar sonra bile keşfettikleri yeni öğretileri gönderen öğrencilerim oldu. Bu gerçekten harika bir şey.”

Duraksayarak sakalını sıvazladı.

“Ama neyse, yaza daha çok var, farkındayım,” diye takıldı ve bu hepimizi güldürdü. “Pekâlâ, ben yoklama alırken siz biraz rahatlayın, sonra size yıl boyunca yapacağımız eğlenceli şeylerden bahsedeceğim. *İngilizcede* tabii.” Bunu söylerken Jack’i işaret etti ki bu da komikti. Tüm sınıf tekrar güldü.

Bay Browne’ın eylül öğretisini defterime yazarken birden okuldan hoşlanacağımı anladım. Ne olursa olsun.

Öğle Verneği

Via beni ortaokuldaki öğle yemekleri konusunda uyarmıştı, yani zor olacağını tahmin etmem gerekirdi. Sadece *bu kadar* zor olmasını beklemiyordum. Özetlemek gerekirse, tüm beşinci sınıflar aynı anda yemekhaneye doluşuyor, itişip kakışarak ve yüksek sesle konuşarak farklı masalara dağılıyorlardı. Nöbetçi öğretmenlerden biri yer ayırmanın yasak olduğunu söylemişti ama ne demek istediğini anlamamıştım. Belki diğer öğrenciler de anlamamıştı çünkü hemen herkes arkadaşına yer ayırıyordu. Bir masaya oturmaya çalıştım ama yan sandalyedeki çocuk, “Ah, üzgünüm ama burada bir başkası oturuyor,” dedi.

Ben de boş bir masaya geçip koşturmacanın bitmesini ve nöbetçi öğretmenin ne yapacağımızı söylemesini bekledim. Öğretmen yemekhane kurallarını anlatmaya başlayınca Jack Will’in nerede oturduğunu görebilmek için etrafa bakındım ama bulunduğum yerden onu göremiyordum. Öğretmen ilk masalardakileri tepsilerini alıp tezgâhta sıraya geçmesi için çağırırken çocuklar yemekhaneye gelmeye devam ediyordu. Julian, Henry ve Miles yemekhanenin arka tarafındaki bir masada oturuyordu.

Annem bana peynirli sandviç, kraker ve bir kutu meyve suyu vermişti, bu yüzden benim masam çağrıldığında sıraya girmeme gerek yoktu. Sırt çantamı açıp beslenme çantamı çıkarmaya ve sandvicimin sarılı olduğu alüminyum folyoyu sıyırmaya odaklanmıştım.

İzlendiğimi bakmadan anlayabiliyordum. İnsanların birbirini dürttüğünü, göz ucuyla bana baktıklarını biliyordum. Şimdiye

dek bu tarz bakışlara alıştığımı düşünüyordum ama sanırım alışamamıştım.

Kızların oturduğu bir masada hakkımda fısıldaıldığını biliyordum çünkü elleriyle ağızlarını kapayarak konuşuyorlardı. Bakışları ve fısıltıları benimle ilgiliydi.

Yemek yeme biçimimden nefret ediyorum çünkü yerken ne kadar garip göründüğümü biliyorum. Bebekken yarık damağımın düzeltilmesi için ameliyat oldum, dört yaşındayken bir operasyon daha geçirdim ama hâlâ damağımda bir delik var. Birkaç yıl önce ortodontik düzeltme ameliyatı geçirdiğim halde yemeği ağzımın ön tarafıyla çiğnemek zorundayım. Bir doğum günü partisine kadar nasıl göründüğümü fark etmemiştim bile; çocuklardan biri doğum günü çocuğunun annesine benim yanımda oturmak istemediğini, yemek yerken ağzımdan sürekli kırıntılar çıktığını söylemişti. Çocuğun kabalık etmek istemediğini biliyordum ama sonradan başı büyük belaya girmiş, annesi telefonla annemi arayarak özür dilemişti. Partiden eve döndüğümde tuvalete gidip nasıl çiğnediğimi görebilmek için aynanın önünde tuzlu kraker yemeye başlamıştım. Çocuk haklıydı. Kaplumbağa gibi yiyordum, tabii bir kaplumbağanın nasıl yediğini biliyorsanız. Tıpkı tarih öncesi bataklık yaratıkları gibi.

Yaz Masası

“Merhaba, burası dolu mu?”

Başımı kaldırdığımda, daha önce hiç görmediğim bir kız, yemek dolu bir tepsiyle masamın karşısında duruyordu. Uzun ve dalgalı saçları kahverengiydi, mor barış işareti baskılı, kahverengi bir tişört giymişti.

“Ee, hayır.”

Tepsisini masaya koydu, sırt çantasını yere bıraktı ve karşıma oturdu. Tabagındaki peynirli makarnayı yemeye başladı.

“Öğk,” dedi ilk lokmasını yuttuktan sonra. “Ben de sandviç getirmeliymişim.”

Başımı sallayarak, “Hı hı,” dedim.

“Ben Summer, bu arada. Senin adın ne?”

“August.”

“İyiymiş.”

Tepsi taşıyan başka bir kız masaya gelerek, “Summer!” dedi. “Neden burada oturuyorsun? Masaya gelsene.”

“Orası çok kalabalıktı,” diye cevapladı Summer. “Buraya otursana. Yer var.”

Öbür kız bir an kafası karışmış gibi göründü. Onun birkaç dakika önce bana bakarken yakaladığım kızlardan biri olduğunu fark ettim. Elleriyle ağızlarını kapayıp fısıldaşan kızlardan. Sanırım Summer da onların yanındaydı.

“Boş ver,” dedi kız uzaklaşarak.

Summer bana baktı, gülümseyip omuz silkererek peynirli makarnasından bir lokma daha aldı.

“Hey, isimlerimiz bir anlamda uyumlu,” dedi çiğnerken.

Sanırım ne demek istediğini anlayamadığımı fark etti.

Gülümseyerek, “*Summer? August?*”³ dedi. Gözlerini iri iri açmış, ne demek istediğini anlamamı bekliyordu.

“Hı hı, evet,” dedim bir an sonra.

“Burayı ‘yaza özel’ yemek masası yapabiliriz,” dedi. “Sadece yazla ilgili isimleri olanlar oturabilir. Bir bakalım, okulda adı *June* ya da *July*⁴ olan biri var mı?”

“Maya var,” dedim.

“Teknik olarak Mayıs bahara giriyor,” diye karşılık verdi, “ama eğer burada oturmak isterse bir istisna yapabiliriz.” Tüm bunları gerçekten düşünmüş gibi konuşuyordu. “Julian var. Julia’yı anımsatıyor ki o da *July*’dan geliyor.”

Hiçbir şey demedim.

“Sınıfımda Reid diye bir çocuk var,” dedim.

“Evet, Reid’i tanıyorum ama o nasıl bir yaz ismi ki?”

“Bilmem,” dedim omuzlarımı silkerek. “Aklıma Raid sivri-sinek ilacını getiriyor. O da yaza özgü bir şey sayılır.”

“Hımm, tamam.” Başını sallayıp defterini çıkardı. “Ayrıca Bayan Petosa da buraya oturabilir. Adı papatyayı andırıyor ve bence o da yazla ilgili.”

“Bayan Petosa benim ana sınıfımda,” dedim.

“Benim matematik dersime giriyor,” dedi yüzünü buruşturarak. İsimleri sondan bir önceki sayfaya yazmaya başladı.

“Peki, başka kim var?” diye sordu.

Öğle teneffüsünün sonuna doğru, isterlerse bizimle oturabilecek öğretmen ve öğrencilerin isimleriyle dolu bir liste yaptık. İsimlerin çoğu yazla ilgili değildi ama bir şekilde yazı çağrıştırıyorlardı. Hatta Jack Will’in ismini bile, “Jack villada tatil yapacak,”

3 (İng.) Yaz. Ağustos. (ç.n.)

4 (İng.) Haziran. Temmuz. (ç.n.)

cümlesinde kullanabildiğimizi belirttiğimde Summer bunun da sayılabileceğini söyledi.

“İsmi yaza dair olmayan biri bizimle oturmak isterse de,” dedi ciddiyetle, “nazikse izin verimiz, tamam mı?”

“Tamam,” dedim başımı sallayarak. “Kış ismine sahip biri olsa bile.”

“Yıkılıyoruz.” Başparmağını havaya kaldırdı.

Summer, gerçekten de yaz gibi görünüyordu. Bronz bir teni vardı ve gözleri yaprak yeşiliydi.

Birden Ona

Annemin bir şey hakkında nasıl hissettiğimi öğrenmek için birden ona kadarlık bir ölçek kullanmak gibi bir huyu var. Bu, çene ameliyatımdan kısa bir süre sonra başladı çünkü ağzım tamamen sargılıydı ve konuşamıyordum. Kalça kemiğimden bir parça alınmış ve daha normal görünmesi için çeneme yerleştirilmişti, bu yüzden birçok yerim fena halde ağrıyordu. Annem bandajlarımdan birini işaret eder, ben de parmaklarımı kaldırarak ne kadar acıdığını anlatmaya çalışırdım. Bir, azıcık acıyor demekti. On, çok feci. Ardından kontrole gittiğimizde doktora neyin düzeltilmesi gerektiği gibi şeyleri anlatırdı. Annem zihnimi okumakta bazen çok iyidir.

O günden sonra acıtan herhangi bir şey için birden ona kadarlık ölçeği kullanmayı alışkanlık haline getirdik. Örneğin, sadece boğazım yansa bile, “Birden ona?” diye sorar ve ben de, “Üç,” ya da cevabım her neyse onu söylerim.

Okul bittiğinde diğer veliler ya da bakıcılar gibi beni girişte bekleyen annemin yanına gittim. Bana sarıldıktan sonra sorduğu ilk şey, “Nasıldı? Birden ona?” oldu.

Omuzlarımı silkerek, “Beş” dedim. Buna çok şaşırdığını görebiliyordum.

“Vay canına,” dedi, “bu umduğumdan bile iyi.”

“Via’yı alacak mıyız?”

“Bugün onu Miranda’nın annesi alacak. Sırt çantasını taşımamı ister misin, tatlım?” Çoğu beni fark eden ve “gizlice” birbirine gösteren öğrenci-veli kalabalığının içinde ilerlemeye başlamıştık.

“Böyle iyiyim.”

“Ağır görünüyor, Auggie.” Çantamı almaya çalıştı.

“Anne!” dedim çantamı geri çekerek. Kalabalığın içinde önden yürümeye başladım.

“Yarın görüşürüz, August.” Bu Summer’dı. Aksi yönde ilerliyordu.

“Görüşürüz, Summer,” dedim elimi sallayarak.

Sokağın karşısına geçip kalabalıktan uzaklaştığımız anda annem, “Kimdi o, Auggie?” diye sordu.

“Summer.”

“Senin sınıfından mı?”

“Çok sınıfım var.”

“Sınıflarından *birinden* mi?”

“Hayır.”

Annem devam etmemi bekledi ama canım konuşmak istemiyordu.

“Yani iyi mi gitti?” dedi. Bana sormak istediği milyonlarca soru olduğunu tahmin edebiliyordum. “Herkes nazik miydi? Öğretmenlerini sevdin mi?”

“Hı hı.”

“Peki ya geçen hafta tanıştığın çocuklar? Onlar da nazik miydi?”

“İyilerdi. Jack benimle bayağı takıldı.”

“Bu harika, tatlım. Ya Julian denen o çocuk?”

Darth Sidious yorumunu düşündüm. Ama o olay sanki bir milyon yıl önce yaşanmıştı.

“Fena değildi.”

“Peki o sarışın kız, adı neydi?”

“Charlotte. Anne, herkes nazikti dedim ya.”

“Tamam,” diye cevapladı annem.

Neden anneme biraz kızgın olduğumu bilmiyordum ama öyle hissediyordum. Amesfort Caddesi'ni geçtik ve annem sokağımıza gelinceye kadar başka bir şey söylemedi.

“Peki,” dedi, “Summer hiçbir dersinde yoksa onunla nasıl tanıştın?”

“Öğle yemeğinde birlikte oturduk.”

Bir taşı, futbol topuymuş gibi ayaklarımın arasında sürüyor, kaldırımında peşinden bir aşağı bir yukarı gidiyordum.

“Tatlı biri gibi görünüyordu.”

“Evet, öyle.”

“Çok da sevimli.”

“Hı hı, biliyorum,” diye cevapladım. “Biraz Güzel ve Çirkin gibiyiz.”

Annemin tepkisini görmek için beklemedim. Önümdeki taşa tüm gücümle tekme atmıştım ve kaldırım boyunca taşın peşinden koşmaya başladım.

Padawan

O akşam başımın arkasındaki örgüyü kestim. Bunu ilk fark eden babamdı.

“Ah, iyi,” dedi. “O şeyden hiç hoşlanmamıştım.”

Via örgümü kestiğime inanamadı.

“Onu uzatman yıllarını aldı!” dedi neredeyse kızarak. “Neden kestin ki?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladım.

“Biri alay mı etti?”

“Hayır.”

“Christopher’a keseceğini söylemiş miydin?”

“Artık arkadaş bile değiliz!”

“Bu doğru değil,” dedi. “Örgünü öylece kestiğine inanamıyorum,” diye ekledi küçümsercesine. Sonra da odamdan çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Babam beni yatırmaya geldiğinde Papatya’yla birbirimize sokulmuş, yatakta uzanıyorduk. Papatya’yı nazıkçe kenara itip battaniyenin üstüne, yanıma uzandı.

“Pekâlâ, Auggie Doggie,” dedi, “günün fena değil miydi gerçekten?” Bu lakabı Auggie Doggie isimli bir sosis köpeğin olduğu *Laff-A-Lympics* çizgi filminden bulmuştu. Dört yaşlarındayken benim için CD’lerini eBay’den almış, özellikle de hastanede bir süre birlikte izlemiştik. O bana Auggie Doggie der, ben de ona çizgi filmdeki köpeğin babasına dediği gibi “sevgili ihtiyar babacığım” diye seslenirdim.

“Evet, kesinlikle fena değildi,” dedim başımı sallayarak.

“Bütün gece çok sessizdin.”

“Sanırım yorulmuşum.”

“Uzun bir gündü, ha?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Ama gerçekten fena değil miydi?”

Yine başımı salladım. Bir şey demedi, ben de birkaç saniye sonra, “Aslında ‘fena değil’den daha iyiydi,” dedim.

Alnımdan öperek, “Bunu duyduğuma çok sevindim, Auggie,” dedi sessizce. “Anlaşılan annen okul konusunu iyi düşünmüş.”

“Evet. Ama istersem gitmeyebilirim, değil mi?”

“Anlaşmamız buydu, evet,” diye cevapladı. “Gerçi bu, ne için gitmek istemediğine göre değişir. Sebebini söylemen, bizimle konuşup ne hissettiğini ya da kötü bir şey olup olmadığını anlatman gerekir. Tamam mı? Bizimle konuşacağına söz verir misin?”

“Evet.”

“Peki, bir şey sorabilir miyim? Annene kızgın falan mısın? Bütün akşam boyunca ona karşı çok sinirliydin. Biliyorsun ki seni okula göndermek konusunda ben de en az onun kadar suçluyum.”

“Hayır, o daha suçlu. Bu onun fikriydi.”

O anda annem kapıyı tıklatarak başını içeri uzattı.

“Sadece iyi geceler dilemek istemiştin,” dedi. Bir saniyelğine utangaç göründü.

Babam elimi kaldırıp anneme sallayarak, “Selam, annecik,” dedi.

“Örgünü kestiğini duydum,” dedi annem, yatağın ayakucundaki Papatya’nın yanına ilişerek.

“Önemli bir şey değil,” dedim hemen.

“Önemli olduğunu söylemedim.”

Babam kalkmaya yeltenerek, “Neden bu gece Auggie’yi sen yatırmıyorsun?” dedi. “Zaten halletmem gereken birkaç iş vardı.

İyi geceler oğlumcum.” Bu da Auggie Doggie alışkanlığımızın bir parçasıydı, gerçi ben pek “İyi geceler, sevgili ihtiyar babacığım” diyecek havada değildim. Babam, “Seninle gurur duyuyorum,” dedikten sonra yataktan kalktı.

Annemle babam geceleri beni sırayla yatırır. Buna ihtiyaç duymamın kulağa biraz çocukça geldiğini biliyorum ama biz böyleyiz.

Annem yanıma uzanırken babama, “Via’ya bir bakabilir misin?” dedi.

Babam kapı eşiğinde durup döndü. “Via’nın nesi var?”

“Hiçbir şeyi yok,” dedi annem omuzlarını silkerek. “En azından bana söylemiyor. Ama sonuçta bugün lisedeki ilk günüydü...”

“Hımm,” dedi babam, ardından parmağıyla beni işaret edip göz kırptı. “Siz çocukların her zaman bir şeyi oluyor, değil mi?”

“Sıkıcı bir anları bile yok,” dedi annem.

“Sıkıcı bir anları bile yok,” diye tekrarladı babam.

Babam kapıyı kapar kapamaz annem birkaç haftadır bana okuduğu kitabı çıkardı. Rahatlamıştım çünkü benimle “konuşmak” isteyeceğini düşünüyordum ve hiç havamda değildim. Ama annem de konuşmak istemiyor gibiydi. Sadece kitapta kaldığımız kısma gelinceye kadar sayfaları çevirmekle yetindi. *Hobbit*’in yarısına kadar gelmiştik.

“*Durun! Durun!*” diye bağırdı Thorin ama çok geçti; heyecanlanan cüceler son oklarını da boşa harcamıştı ve artık Beorn’un onlara verdiği yollar işe yaramaz hale gelmişti.

“O gece kasvetli bir kafiyeyle ve sonraki günlerde kasvetleri daha da derinleşti. Efsunlu pınarı aşmışlardı ama pınarın ötesinde de yol eskisi kadar dolambaçlıydı ve ormanda bir farklılık göremiyorlardı.”

Neden bilmiyorum ama bir anda ağlamaya başladım.

Annem kitabı bırakıp beni kollarıyla sardı. Ağlamama şaşırmamış görünüyordu. “Bir şey yok,” diye fısıldadı kulağıma. “Her şey yoluna girecek.”

Burnumu çekerken,” Üzgünüm,” dedim.

“Şişşt,” dedi elinin tersiyle gözyaşlarımı silerken. “Üzgün olman için hiçbir sebep yok...”

“Neden bu kadar çirkin olmak zorundayım, anneciğim?” diye fısıldadım.

“Hayır bebeğim, öyle değilsin...”

“Öyle olduğumu biliyorum.”

Yüzümü öpücüklere boğdu. Suratımın çok aşağısında kalan gözlerimi öptü. İçeri çökmüş gibi görünen yanaklarımı öptü. Kaplumbağa ağzımı öptü.

Bana moral vermek için güzel şeyler söyledi ama sözleri yüzümü değiştiremiyordu.

Eylül Bittiğinde Haber Verin⁵

Eylül ayının geri kalanı zordu. Sabahları bu kadar erken kalkmaya alışık değildim. Tüm bu ev ödevi olayına da alışık değildim. İlk “ara sınav” ımı ise ay sonunda oldum. Annem bana evde eğitim verirken hiç “ara sınav” olmazdım. Ayrıca artık hiç boş vaktimin olmamasından da hoşlanmıyordum. Önceden, istediğim zaman oyun oynayabiliyordum ama artık sürekli okul için bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Başlarda okulda olmak korkunçtu. Girdiğim her yeni ders, yeni çocuklar için beni “dikizlememe” fırsatlarıyla dolu gibiydi. Defterlerinin arkasından ya da bakmadığımı sandıkları anlarda gizlice bana göz atıyorlardı. Sanki kapabilecekleri bir mikrobun varmış, yüzüm bulaşıcıymış gibi bana hiçbir şekilde çarpmamak için yanımdan mümkün olan en uzak yolu seçerek geçiyorlardı.

Daima kalabalık olan koridorlarda henüz benimle ilgili hiçbir şey duymamış, benden habersiz bir çocukla karşılaşabiliyordum. Çocuk, sualtına girmeden önce alınan nefesi andıran bir ses, küçük bir “hii!” çıkarıyordu. Bu, ilk birkaç hafta boyunca her gün dört beş kez yaşandı: merdivende, dolapların önünde, kütüphanede. Beş yüz öğrencili bir okuldu; eninde sonunda herkes yüzümü bir şekilde görecekti. İlk birkaç günden sonra etrafta hakkımda konuşulduğunu anlamıştım çünkü arada sırada yanımdan geçen bir çocuk arkadaşını dirseklüyor ya da ben yanlarından geçerken

5 *Wake Me Up When September Ends*. Amerikalı punk-rock grubu Green Day'in, kaybetme hissine dair şarkısı. (ed.n.)

elleriyle ağızlarını kapayıp fısıldaşıyorlardı. Benimle ilgili neler konuştuklarını hayal edebiliyordum. Aslında hayal etmeyi hiç denememeyi yeğlerdim.

Tabii bunları kırıncı olmak için yaptıklarını söylemiyorum. Bir kez olsun gülmek ya da garip sesler çıkarmak gibi şeyler yapmamışlardı. Sadece sıradan, aptal çocuklardı. Bunu biliyordum. Aslında onlara bunu söylemek isterdim. Yani, *sonun yok, garip göründüğümü biliyorum, rahat rahat bakabilirsin, merak etme, ısırmam*. Gerçi okula birdenbire bir Wookiee⁶ başlasaydı ben de merak eder, muhtemelen biraz olsun bakardım! Eğer Jack ya da Summer'la yürüyor olsaydım büyük ihtimalle, "Hey, baksanıza Wookiee şurada," diye fısıldardım. Ve eğer bu, o sırada Wookiee'nin kulağına çalınırsa, bunu onu kırmak için söylemediğimi bilirdi. Sonuçta ben sadece onun bir Wookiee olduğunun altını çizmiş olurdum.

Sınıfımdaki çocukların yüzüme alışması bir haftalarını aldı. Bunlar her gün tüm derslere birlikte girdiğim çocuklardı.

Diğer beşinci sınıfların yüzüme alışmasıysa iki hafta aldı. Bunlar da yemekhanede, beden eğitiminde, kütüphanede, müzik odasında, bilgisayar dersinde gördüğüm çocuklardı.

Okuldaki herkesin alışmasıysa yaklaşık bir ay sürdü. Bunlar diğer tüm sınıflardaki çocuklardı. Bazıları büyüktü. Bazılarının çılgın saç kesimleri vardı. Bazılarının burnunda hızma vardı. Bazıları sivilceliydi. Ama hiçbirisi benim gibi değildi.

6 Yıldız Savaşları'nda yer alan, çok tüylü, iri ve zeki bir ırk. (ç.n.)

Jack Will

Birlikte aldığımız tüm derslerde; tarih, bilgisayar, İngilizce, müzik, fen ve ana sınıfta Jack'le takılıyordum. Her sınıfta öğretmenler bir oturma düzeni belirliyor ve ben de her seferinde Jack'in yanına düşüyordum; ya öğretmenlere Jack'le yan yana oturtulmamız söylenmişti ya da bu inanılmaz bir tesadüftü.

Derslere giderken de birlikte yürüyorduk. Çocukların bana baktığını fark ettiğini biliyordum ama fark etmemiş gibi yapıyordu. Gerçi bir seferinde sekizinci sınıftan iri bir çocuk basamakları ikişer ikişer atlayarak inerken merdivenin dibinde bize çarptı ve beni yere düşürdü. Çocuk kalkmama yardım ederken yüzümü gördü ve kendini tutamayıp sadece, "Vay canına!" dedi. Ardından sanki üzerimdeki tozları silkeleyormuş gibi omzuma hafifçe vurdu ve arkadaşlarının peşinden gitti. Neden bilmiyorum ama Jack'le kahkahalara boğulduk.

"Hayatımda gördüğüm en komik yüz ifadesiydi!" dedi Jack sıralarımıza geçerken.

"Gerçekten, değil mi?" dedim. "Resmen *vay canına* dedi!"

"Altına işediğine yemin edebilirim!"

O kadar çok gülüyorduk ki öğretmenimiz Bay Roche bize artık susup sakinleşmemizi söyledi.

Daha sonra, Sümerlerin güneş saatleri yapması hakkındaki okumamızı bitirdiğimizde Jack, "O çocukları dövmek istemiyor musun hiç?" diye fısıldadı.

Omuz silktim. "Sanırım istiyorum. Bilmiyorum."

“Ben isterdim. Bence gizli bir su tabancası falan alıp bir şekilde gözlerine monte etmelisin. Böylece biri sana baktığında suratına su fışkırtabilirsin.”

“Belki içine çamur falan da katarım.”

“Hayır hayır, sümüklüböcek ezmesi ile köpek çişini karıştıracağını.”

“Kesinlikle!” dedim tamamen katılarak.

“Çocuklar,” dedi Bay Roche sınıfın diğer tarafından. “Hâlâ okuyanlar var.”

Başımızı sallayıp kitaplarımıza eğildik. Ardından Jack, “Hep böyle mi görüneceksin, August? Yani, estetik ameliyat falan olamaz mısın?” diye fısıldadı.

Gülümseyip yüzümü işaret ettim. “Efendim? Bu estetik ameliyat olmuş halim!”

Jack elini alnına vurdu ve deli gibi gülmeye başladı.

“Dostum, doktoruna dava açmalısın!” dedi kükürtülerinin arasında.

Bu sefer öyle bir koptuk ki Bay Roche gelip yanımızdaki çocuklarla yerimizi değiştirdikten sonra bile gülmeye devam ettik.

Bay Browne'ın Ekim Öğretisi

Bay Browne'ın ekim öğretisi şöyleydi:

EYLEMLERİNİZ, ANITLARINIZDIR.

Bize bunun binlerce yıl önce yaşamış bir Mısırlının mezar taşında yazdığını söyledi. Tarih dersinde de Antik Mısır'ı işlemeye başladığımız için Bay Browne bunun uygun bir öğreti olduğunu düşünmüştü.

Ödevimiz bu öğretiyle ilgili düşünce ya da hislerimiz hakkında bir paragraf yazmaktı.

Ben bunu yazdım:

Bu öğreti, yaptığımız şeylerle anımsanmamız gerektiği anlamına geliyor. Çünkü en önemli şey eylemlerimizdir. Onlar görünüşümüzden ya da söylediklerimizden çok daha önemlidir. Eylemlerimiz, ölümlülüğümüzü aşar. İnsanların ölen kahramanların ardından yaptıkları anıtlara benzer. Mısırlıların, Firavunlarını onurlandırmak için inşa ettikleri piramitler gibi. Ama bizim anıtlarımız taş yerine, insanların bize dair anılarından oluşur. İşte bu yüzden eylemlerimiz, anıtlarımız gibidir. Taş yerine, anılardan inşa edilir.

Anneler

Doğum günüm 10 Ekim. Doğum günümü severim: 10/10. Gece ya da sabah 10.10'da doğmuş olsaydım gerçekten harika olurdu ama ne yazık ki öyle değil. Gece yarısından hemen sonra doğmuşum. Yine de doğum günümün havalı olduğunu düşünüyorum.

Genelde evde küçük bir kutlama yapardık ama bu yıl annemden büyük bir bowling partisi istemiştim. Annem şaşırmış ama mutlu olmuştu. Sınıftan kimleri çağırmak istediğimi sordu, ben de ana sınıftaki herkesi, bir de Summer'ı istediğimi söyledim.

"Bu çok fazla, Auggie," dedi annem.

"Herkesi davet etmem gerekiyor. Birilerinin davet edilmediğini öğrenip kırılmasını istemiyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi annem onaylayarak. "Yüzünün olayı ne' diyen çocuğu bile davet etmek istiyor musun?"

"Evet, Julian'ı da davet edebilirsin," diye cevapladım. "Tanrım, anne artık bunu unutmalısın."

"Biliyorum, haklısın."

Birkaç gün sonra anneme partiye kimlerin geleceğini sordum. "Jack Will, Summer. Reid Kingsley. İki Max. Birkaç çocuk da gelmeye çalışacağını söyledi."

"Mesela kim?"

"Charlotte'in annesi o gün erken saatlerde kızının dans resitali olduğunu söyledi ama eğer ayarlayabilirse sonrasında gelmeye çalışacakmış. Tristan'm annesi de oğlunun futbol maçından sonra gelebileceğini söyledi."

"Yani bu kadarcık mı?" dedim. "Bu... beş kişi falan yapıyor."

“Beş kişiden fazla, Auggie. Sanırım birçok kişinin önceden yapılmış planları vardı,” diye karşılık verdi annem. Mutfaktaydık, annem o gün pazardan aldığımız armutları yiyebilmem için ufak parçalar halinde kesiyordu.

“Ne tür planlar?” diye sordum.

“Bilemiyorum, Auggie. Davetiyeleri biraz geç gönderdik sayılır.”

“Ama sana ne dediler? Ne gibi nedenleri varmış?”

“Herkesin başka başka nedenleri vardı, Auggie.” Sesi biraz sıkılmış gibi çıkıyordu. “Tatlım, inan bana, nedenleri önemli değil. İnsanların planları var, hepsi bu.”

“Julian ne gibi bir bahane buldu?”

“Aslına bakarsan, bir tek onun annesi davetiyeye cevap vermedi.” Bana baktı. “Sanırım armut dibine düşmüş.”

Espri yaptığını düşünerek güldüm ama sonra yapmadığını fark ettim.

“Bu ne demek?”

“Boş ver. Haydi, gidip ellerini yıka da yemeğini ye.”

Sonuçta doğum günü partim tahmin ettiğimden çok daha küçük oldu ama yine de harikaydı. Okuldan Jack, Summer, Reid, Tristan ve iki Max geldi. Christopher da ailesiyle birlikte ta Bridgeport’tan gelmişti. Ayrıca Ben Amcam geldi. Kate Teyzem ve Po Eniştem Boston’dan arabayla geldi ama babaannem ve dedem kış için Florida’daydı. Eğlenceliydi çünkü sonunda bütün yetişkinler yan kulvarda bowling oynadı ve doğum günümü kutlamaya bir sürü insan gelmiş gibi oldu.

Cadılar Bayramı

Ertesi gün ögle teneffüsünde Summer, Cadılar Bayramı'nda ne giyeceğimi sordu. Tabii geçtiğimiz Cadılar Bayramı'ndan beri bunu düşündüğüm için hemen cevapladım:

"Boba Fett."⁷

"O gün okulda da kostüm giyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ciddi olamazsın. Gerçekten mi?"

"Tabii genel olarak kimseyi rahatsız etmediği sürece."

"Yani silah gibi şeyler yok mu?"

"Kesinlikle."

"Peki ya lazer silahları?"

"Sanırım lazer silahı da bir silah, Auggie."

"Hay aksi..." dedim başımı sallayarak. Boba Fett'in lazer silahı vardı.

"En azından artık kitap karakterleri olarak gelmek zorunda değiliz. İlkokulda bu zorunluydu. Geçen yıl *Oz Büyücüsü*'ndeki Batının Kötü Cadısı olmuştum."

"Ama o bir film, kitap değil ki."

"Efendim?" dedi Summer. "*Oz Büyücüsü* önce kitaptı. Hatta dünyada en çok sevdiğim kitaplardan biri. Birinci sınıftayken babam bana her gece onu okurdu."

Summer bir şeyden heyecanla bahsederken sanki doğrudan güneşe bakıyormuş gibi gözlerini kısıyordu.

7 Yıldız Savaşları'ndaki karakterlerden biri. (ç.n.)

Ortak tek dersimiz İngilizce olduğundan gün içinde Summer'ı neredeyse hiç görmüyordum. Ama okulda birlikte yediğimiz o ilk günden sonra her gün yaz masasında baş başa oturduk.

"Peki, sen ne olacaksın?" diye sordum.

"Henüz bilmiyorum. Aslında içimden geçeni biliyorum ama fazla şapşalca olmasından korkuyorum. Biliyor musun, Savanna ve grubu bu yıl kostüm giymeyecekmiş. Bunun için fazla büyük olduklarını düşünüyorlar."

"Ne? Bu çok aptalca."

"Değil mi?"

"O kızların ne düşündüğünü umursamadığımı sanıyordum."

Omuzlarını silkip sütünden büyük bir yudum aldı.

Gülümseyerek, "Pekâlâ, giymek istediğin şapşalca kostüm ne?" diye sordum.

"Gülmeyeceğine söz ver." Utanarak omuzları ile kaşlarını kaldırdı. "Bir tekboynuzlu at."

Gülümseyerek sandvicime baktım.

"Hey, gülmeyeceğine söz vermiştin!" diyerek güldü.

"Tamam, tamam," dedim. "Ama haklıymışsın, fazla şapşalca."

"Biliyorum!" dedi. "Ama her şeyi planladım: Kafasını kâğıt hamurundan yaparım, boynuzu altın rengine boyarım, tabii yeyleyi de... Harika olacak."

"Tamam." Omuz silktim. "O zaman yapmalısın. Başkalarının ne düşündüğü kimin umurunda, değil mi?"

"Belki sadece Cadılar Bayramı Geçidi'nde giyerim," dedi parmağını şaklatarak. "Okulda da sadece Gotik kız olurum. Evet, sanırım böyle yapacağım."

"İyi plan." Başımı onaylarcasına salladım.

"Teşekkürler, Auggie." Kıkırdadı. "Seninle ilgili en çok neyi seviyorum, biliyor musun? Sana her şeyi anlatabilirmişim gibi hissediyorum."

"Öyle mi?" Başımı sallayıp başparmağımı kaldırdım. "Yıkılıyoruz."

Okul Fotoğrafları

22 Ekim’de okul fotoğrafımın çekilmesini istemediğimi söylesem herhalde kimse şaşırmaz. Kesinlikle mümkün değildi. Ben almayayım. Fotoğrafımın çekilmesine bir süredir izin vermiyordum. Sanırım buna fobi diyebilirsiniz. Hayır, aslında bu bir fobi değil. “Hoşnutsuzluk.” Bu kelimeyi Bay Browne’ın dersinde yeni öğrendim. Fotoğrafımın çekilmesinden hoşnutsuzum. İşte, cümle içinde de kullandım.

Annemin bu konudaki hoşnutsuzluğumu bir kenara bırakmam için çabalayacağını düşünmüştüm ama bunu yapmadı. Vesikalık fotoğraftan yırtmama rağmen ne yazık ki sınıf fotoğrafının bir parçası olmaktan kurtulamadım. Öğk. Fotoğrafçı beni gördüğü anda, az önce limon yemiş gibi yüzünü ekşitti. Fotoğrafı mahvettiğimi düşündüğünden emindim. En önde oturan çocuklardan biriydim. Gülümsemedim, zaten gülümseydim bile kimse anlamazdı.

Küflü Peynir

Kısa bir süre önce, görünüşüme alışmaya başlasalar bile kimsenin bana gerçek anlamda dokunmadığını fark ettim. Bunu başlarda anlamamıştım çünkü ortaokul, çocukların genelde ortalıkta birbirine dokunarak dolaştığı bir yer değildi. Ama geçen perşembe en az sevdiğim ders olan dansta öğretmenimiz Bayan Atanabi beni Ximena Chin’le eşleştirmeye çalıştı. Daha önce hiç kimsenin “panik atak” geçirdiğini görmemişim ama hakkında bir şeyler duymuştum ve o an Ximena da kesinlikle bir panik atak geçirdi. Gerçekten çok gerildi, yüzünün rengi attı ve bir dakika içinde kelimenin tam anlamıyla ter içinde kaldı, ardından da hemen lavaboya gitmesi gerektiği gibi aptalca bir mazeret uydurdu. Her neyse, sanırım Bayan Atanabi onun paçayı kurtarmasına izin verdi çünkü sonunda kimse eşli dans etmedi.

Önceki gün, seçmeli fen dersinde gizemli tozları, içeriğine göre asidik ya da bazik olarak sınıflandırdığımız oldukça havalı bir deney yapıyorduk. Herkes kendi gizemli tozlarını lamlarda ısıtmak ve gözlem yapmak zorundaydı, bu yüzden defterlerimizle tozların etrafında toplaşmıştık. Seçmeli fen dersindeki sekiz öğrencinin yedisi lamanın bir tarafında sıkışmış halde sıralanmışken geriye kalan tek öğrenci olarak ben diğer tarafta bir başıma duruyordum. Elbette bunu fark etmişim ama Bayan Rubin’in görmemesini umuyordum çünkü bu konu hakkında bir şey demesini istemiyordum. Ama tabii ki fark etti ve tabii ki bir şey söyledi.

“Çocuklar, şu tarafta fazlasıyla yer var. Tristan, Nino, o tarafa geçin,” dedi ve onlar da benim tarafıma kaydılar. Tristan ve Nino

bana karşı her zaman idare-eder-derecede-nazikti. Planlarını de-
ğiştirip benimle takılacak kadar süper-nazik olmasalar da, selam
verecek ve normal bir şekilde konuşacak kadar naziklerdi. Ayrıca
Bayan Rubin benim tarafıma geçmelerini söylediğinde yüzlerini
ekşitemişlerdi bile. Her neyse, her şey yolunda gidiyordu, ta
ki Tristan'ın gizemli tozu eriyene kadar. Tozun içinde olduğu
alüminyum kabı lamdan aldı ama tam o sırada benim tozum
da erimeye başlamıştı, kendi kabımı almak için hareket ettiğim
sırada elim çok kısa bir anlığına eline çarptı. Tristan elini öyle
hızlı çekti ki kendisinininkiyle birlikte herkesin alüminyum kabını
yere düşürdü.

Bayan Rubin, "Tristan!" diye bağırdı ama tozu yere dökmesi
ya da deneyi mahvetmiş olması Tristan'ın umurunda değildi. Tek
derdi, laboratuvar eviyesine mümkün olduğunca hızlı giderek
ellerini yıkamaktı. İşte o an Beecher Ortaokulu'ndakilerin bana
dokunmakla ilgili bir sıkıntısı olduğunu anladım.

Sanırım bu *Saftirik Greg'in Günlüğü*'ndeki lanetli peynir
gibiydi. Hikâyede, çocuklar basketbol sahasındaki küflü peynire
dokunurlarsa bitlenmekten korkuyordu. Beecher Ortaokulu'nun
küflü peyniri de bendim.

Kostümler

Bana göre Cadılar Bayramı dünyadaki en iyi kutlamadır. Hatta Noel'den bile iyidir. Kostüm giyerim. Maske takarım. Maske ve kostümlü her çocuk gibi etrafta gezerim ve hiç kimse garip göründüğümü düşünmez. Kimse dönüp bir daha bakmaz bile. Kimse beni fark etmez. Kimse beni tanımaz.

Keşke her gün Cadılar Bayramı gibi olsaydı. Böylece sürekli maske takardık ve maskelerin altında nasıl göründüğümüzü öğrenmeden önce birbirimizi tanıyabilirdik.

Küçükken her yere kafamda bir astronot başlığıyla giderdim. Oyun parkına. Süpermarkete. Via'yı okuldan almaya. Hatta yaz ortasında bile takardım, gerçi çok sıcak olduğu için yüzüm terlerdi. Sanırım onu birkaç yıl boyunca taktım ama gözümünden ameliyat olduğumda bırakmak zorunda kaldım. Galiba yedi yaşındaydım. Sonrasında başlığı bir türlü bulamadık. Annem her yere baktı ama sonunda anneannemin tavan arasında kaldığına ikna oldu. Aramaya devam etmeye niyeti vardı ama artık başlığı takmamaya alışmışım.

Giydiğim tüm Cadılar Bayramı kostümleriyle fotoğraflarım var. İlk Cadılar Bayramımda bir balkabağıymışım. İkincisinde Winnie the Pooh'daki kaplan Tigger. Üçüncüsünde Peter Pan (babam da Kaptan Kanca olmuştu). Dördüncüsünde Kaptan Kanca'ydım (babam da Peter Pan olmuştu). Beşincisinde astronottum. Altıda Yıldız Savaşları'ndan Obi-Wan Kenobi. Yedide klon askeri. Sekizincide Darth Vader'dım. Dokuzuncu Cadılar

Bayramımda *Çılgık* filmindeki maskeli katildim, iskeletimsi maskeden sahte kan çıkıyordu.

Bu yıl Boba Fett olacaktım ama *Yıldız Savaşları: Bölüm II - Klonların Saldırı*'sındaki çocuk Boba Fett değil. *Yıldız Savaşları: Bölüm V - İmparatorun Dönüşü*'ndeki yetişkin Boba Fett. Annem kostümünü her yerde aradı ama bulamayınca Boba'nın babası Jango Fett'in, oğlununkiyle aynı zırhlı kostümünü alıp yeşile boyadı. Sonra da eskimiş görünmesini sağlamak için bir şeyler yaptı. Her neyse, sonunda bayağı gerçekçi oldu. Annem kostüm yapmakta iyidir.

Ana sınıfta Cadılar Bayramı'nda kimin ne olacağını konuşmuştuk. Charlotte, *Harry Potter*'daki Hermione olarak gelecekti. Jack kurtadam olacaktı. Julian'ın da Jango Fett olarak katılacağını duymuştum ki bu garip bir tesadüftü. Benim Boba Fett olarak gelmemden hoşlanacağını sanmıyordum.

Cadılar Bayramı sabahı Via nedense ağlama krizine girdi. Her zaman sakin ve soğukkanlıdır ama bu yıl birkaç kez buna benzer krizler geçirmişti. Babam işe geç kalmıştı ve "Via, haydi gidelim! Haydi!" deyip duruyordu. Genelde babam sorunlar karşısında müthiş sabırlıdır ama konu ofise geç kalmaya gelince iş değişir; ne yazık ki bağırması Via'yı iyice germiş ve daha yüksek sesle ağlamasına neden olmuştu. Bu yüzden annem babama beni okula bırakmasını ve kendisinin Via'yla ilgileneceğini söyledi. Ardından bana hızlı bir veda öpücüğü verip kostümümü giymeden önce Via'nın odasında gözden kayboldu.

"Auggie, haydi gidelim artık!" dedi babam. "Yetişmem gereken bir toplantım var."

"Daha kostümümü bile giymedim!"

"O zaman çabuk giy. Beş dakikan var. Dışarıda bekliyorum."

Hızla odama gidip Boba Fett kostümümü giymeye başladım ama birden onu giymek istemediğimi fark ettim. Nedenini bilmi-

yordum; belki tüm o kemerlerin bağlanması gerektiği ve giyinmek için yardıma ihtiyaç duyduğumdandı. Ya da belki sadece birazcık boya koktuğu içindi. Tek bildiğim, kostümü giymek için çok çaba sarf etmem gerekiyordu, babam bekliyordu ve onu geciktirirsem inanılmaz sabırsızlanırdı. Bu yüzden son anda üzerime önceki yılın Çılgık kostümünü geçirdim. Giyilmesi oldukça kolaydı; sadece uzun, siyah cüppe ve büyük, beyaz bir maske. Odadan çıkarken annemlere seslenerek veda ettim ama annem beni duymadı bile.

“Jango Fett olarak gideceğini sanıyordum,” dedi babam dışarı çıktığımda.

“Boba Fett!”

“Her neyse, bu daha iyi olmuş.”

“Evet, iyi,” dedim.

Çıglık

O sabah dolaplara giden koridorda yürümenin harika olduğunu söylemeliyim. Her şey farklıydı. Ben farklıydım. Genelde başım öne eğik şekilde, görünmekten kaçınarak geçtiğim bu yerde o gün başım dik, etrafıma bakarak yürüyordum. Görünmek istiyordum. Benimle aynı kostümü giymiş bir çocukla -uzun, beyaz, iskeletimsi surat ve sahte kan- merdivende yanımdan geçerken bir beşlik çaktık. Kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve bir an için, maskenin altında benim olduğumu bilse bunu yapıp yapmayacağını merak ettim.

Hayatımın en muhteşem günlerinden birini geçireceğimi düşünmeye başlamıştım ama sonra ana sınıfa girdim. İçeri girdiğimde gördüğüm ilk kostüm Darth Sidious'tı. Gerçekçi görünen şu kauçuk maskelerden takmıştı ve büyük, siyah kukuletalı, uzun bir cüppe giymişti. Julian olduğunu hemen anladım tabii. Benim Jango Fett olarak geleceğimi düşünüp son anda kostümünü değiştirmiş olmalıydı. Miles ve Henry olduğunu düşündüğüm iki mumyayla konuşuyordu. Sanki birinin gelmesini bekliyormuş gibi hep birlikte kapıya bakıyorlardı. Beklediklerinin maskeli katil olmadığını biliyordum. Boba Fett'i bekliyorlardı.

Gidip her zamanki sırama oturacaktım ama nedendir bilmem, konuşmalarını duyabilmek için onların yakınındaki bir sıraya geçtim.

Mumyalardan birinin, "Gerçekten ona benziyormuş," dediğini duydum.

“Özellikle de şurası...” diye cevapladı Julian, parmaklarıyla Darth Sidious maskesinin yanaklarına ve gözlerine dokunarak.

“Aslına bakarsanız,” dedi mumyalardan biri, “daha çok şu tanza⁸ kafa mumyalarına benziyor. Hiç onlardan gördünüz mü? Tıpkı o.”

“Bence orka benziyor.”

“Evet, kesinlikle!”

“Eğer öyle görünseydim,” dedi Julian güler gibi, “yemin ederim, başıma her gün çuval geçirirdim.”

“Bu konuda çok düşündüm,” dedi ikinci mumya, sesi ciddiye, “ve gerçekten... eğer onun gibi görünseydim sanırım kendimi öldürürdüm.”

“Öldürmezdin,” diye cevapladı Darth Sidious.

“Hayır, ciddiym,” diye ısrar etti mumya. “Her gün aynaya bakıp kendimi öyle görmeyi hayal bile edemiyorum. Bu çok korkunç olurdu. Tabii bir de sürekli dikizlenme olayı var.”

“O zaman niye onunla bu kadar çok takılıyorsun?” diye sordu Darth Sidious.

“Bilmiyorum,” diye cevapladı mumya. “Toto sene başında onunla takılmamı istedi, bir de sanırım bütün öğretmenlere derslerde bizi yan yana oturtmalarını söylemiş.” Omuzlarını silktiler. Bu hareketi biliyordum elbette. Sesi tanıyordum. Hemen o an sınıftan kaçmak istediğimi de biliyordum. Ama durdum ve Jack Will’in sözlerini tamamlamasını bekledim. “Sorun şu ki, çocuk sürekli peşimde. Ne yapabilirim ki?”

“O zaman ek onu,” dedi Julian.

Jack ne cevap verdi bilmiyorum çünkü kimse orada olduğumu fark etmeden sınıftan çıktım. Merdivenden inerken yüzüm alev alev yanıyordu. Kostümümün altında terliyordum. Ardından ağ-

8 Güney Amerika yerlilerinin özel bir işlemle kesip küçülttükleri ve ödül, ritüel ya da ticarete kullanılmış insan başları. (ç.n.)

lamaya başladım. Kendimi tutamıyordum. Gözyaşlarım yüzünden önümü zar zor görüyordum ama yürürken maskemin üstünden onları silemiyordum da. Ortadan kaybolabileceğim küçücük bir yer arıyordum. İçine düşebileceğim bir delik istiyordum; beni yok edecek bir kara delik.

Lakaplar

Fare çocuk. Ucube. Canavar. Freddy Krueger. E.T. Tiksinç. Ker-
enkele surat. Mutant. Bana hangi lakapları taktıklarını biliyorum.
Çocukların zalim olabileceğini bilecek kadar oyun parklarında
bulundum. Biliyorum, biliyorum, biliyorum.

Sonunda ikinci kattaki tuvalete girdim. Kimse yoktu çünkü
ilk ders başlamıştı ve herkes sınıfındaydı. Girdiğim kabinin
kapısını kilitledim ve maskemi çıkarıp ne kadar olduğunu bil-
mediğim bir süre boyunca ağladım. Sonra revire gidip hemşireye
karnımın ağrıdığını söyledim ki bu doğrudu çünkü mideme
yumruk yemiş gibi hissediyordum. Hemşire Molly annemi aradı
ve beni masasının yanındaki kanepeye yatırdı. On beş dakika
sonra annem kapıdaydı.

Sarılmak için bana doğru gelirken, “Tatlım,” dedi.

“Selam,” diye mırıldandım. Şimdilik bir şey sormasını iste-
miyordum.

“Karnın mı ağrıyor?” diye sordu, alışkanlıkla ateşimi ölçmek
için elini alnıma koyarken.

“Kusacakmış gibi hissettiğini söyledi,” dedi Hemşire Molly
bana nazikçe bakarken.

“Ve başım ağrıyor,” diye fısıldadım.

“Acaba yediğin bir şeyden mi oldu?” dedi annem endişeli
görünerek.

“Mide paraziti salgını var,” dedi Hemşire Molly.

“Ah, Tanrının,” dedi annem kaşlarını kaldırıp başını sallayarak. Ayağa kalkmama yardımcı oldu. “Taksi çağırayım mı, yoksa eve kadar yürüyebilir misin?”

“Yürüyebilirim.”

“Ne cesur çocuk!” dedi Hemşire Molly, bizi kapıya kadar geçirirken sırtımı sıvazlayarak. “Kusmaya başlarsa ya da ateşi çıkarsa doktorunuzu arayın.”

“Elbette,” dedi annem, hemşirenin elini sıkarak. “Ona baktığınız için çok teşekkür ederim.”

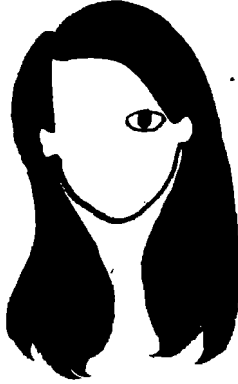
“Rica ederim,” diye cevapladı hemşire ve elini çenemin altına koyup başımı kaldırdı. “Kendine dikkat et, tamam mı?”

Başımı sallayıp, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandım. Annemle eve kadar yarı yürür, yarı sarılır halde gittik. Ona neler olduğunu anlatmadım, okuldan sonra şeker-ya-da-şakaya gitmek için yeterince iyi hissedip hissetmediğimi sorduğunda da hayır dedim. Annem normalde şeker-ya-da-şaka gezmesini çok sevdiğimi bildiği için cevabım onu endişelendirdi.

Babama telefonda, “...şeker-ya-da-şakaya gidecek kadar bile iyi değil... Hayır, hayır hiç ateşi yok. Evet, yarına kadar daha iyi hissetmezse götüreceğim... Biliyorum, zavallı küçüğümüz... düşünsene Cadılar Bayramı’nı kaçırıyor.”

Ertesi gün de okula gitmekten kurtuldum. Günlerden cumaydı, yani her şeyi düşünmek için önümde koca bir hafta sonu vardı. Bir daha asla okula gitmeyeceğimden oldukça emindim.

İkinci Bölüm

Via

Yeryüzünden epey yüksekte
Dünya masmavi görünüyordu
Ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu
—David Bowie, *Space Oddity*

Galaksi Turu

August Güneş'tir. Annem, babam ve bense Güneş'in yörüngesinde dönen gezegenler. Aile ve arkadaşlarımızın geri kalanı Güneş'in yörüngesindeki gezegenlerin etrafında süzülen asteroit ve kuyruklu yıldızlardır. Güneş August'un etrafında dönmeyen tek gökcisimi ise köpeğimiz Papatya'dır, bunun da tek sebebi onun o küçük, köpek gözlerinde August'un yüzünün biz diğer insanların yüzünden pek farklı olmamasıdır. Papatya'ya göre hepimizin yüzü birbirine benziyor; ay kadar düz ve soluk.

Evrenin bu işleyişine alıştım. Bunu hiçbir zaman kafama takmadım çünkü tüm gerçekliğim bu. August'un özel ihtiyaçları olduğunu her zaman biliyordum. Oynarken çok gürültü çıkarıyorsam ve August'un uyuması gerekiyorsa başka bir yerde oynamam gerektiğini biliyordum çünkü geçirdiği operasyon ya da her neyse onu güçsüz ve acı içinde bırakmış oluyordu. Annemle babamın beni futbol oynarken izlemesini istesem bile, August'u konuşma terapisine, fizik tedaviye, yeni bir uzmana ya da ameliyata götürdüklerinden on seferin dokuzunda bunu kaçıracaklarını biliyordum.

Annemle babam bana her zaman dünyadaki en anlayışlı kız olduğumu söyler. Öyle miyim, bilmem; sadece şikâyet etmenin bir anlamı olmadığını biliyorum. August'u geçirdiği ameliyatlardan sonra gördüm: Bandajlanmış küçük yüzü şişmiş, minik bedeni onu hayatta tutan serum borularıyla kaplanmış halde. Birinin bunu yaşadığını gördükten sonra istediğin oyuncağın alınmamasından ya da annenin okul gösterisini kaçırmamasından

şikâyet etmek biraz delice geliyor. Bunu altı yaşındayken bile biliyordum. Bunu kimse söylemedi. Sadece biliyordum.

Kısacası şikâyet etmemeye ve annemle babamı ufak meselelerle rahatsız etmemeye alıştım. Her şeyi kendi kendime halletmeye alıştım; oyuncakları nasıl toplayacağım, arkadaşlarımla doğum günlerini kaçırmamak için hayatımı nasıl düzenleyeceğim, ev ödevlerimi nasıl en iyi şekilde yapacağım ve sınıfta nasıl geri kalmayacağım gibi. Ev ödevlerimde hiç yardım istemedim. Bir projeyi tamamlamak ya da sınava çalışmak için hatırlatma yapılmasına hiç ihtiyaç duymadım. Dersleri anlamakta zorluk çektiğimde eve gelir ve anlayana kadar çalışırdım. Kesirleri ondalık sayılara çevirmeyi internetten öğrendim. Neredeyse tüm okul projelerimi kendi başıma yaptım. Annem ya da babam okulun nasıl gittiğini sorduğunda, “iyi” dedim; öyle olmasa bile. En kötü günüm, en kötü düşüşüm, en kötü baş ağrım, en kötü çürüğüm, en kötü sancım, herhangi birinin söylediği akla gelebilecek en kötü söz, August’un yaşadıklarının yanında bir hiçti. Bu konuda soylu davranmıyorum, sadece bunun böyle olduğunu biliyorum.

Ve bu benim, bizim küçük evrenimiz için her zaman böyle olmuştu. Ama bu yıl kozmosta bir değişiklik vardı. Gezegenlerin sıralanışı bozuluyordu.

August'tan Önce

Dürüst olmak gerekirse August'tan önceki hayatımı pek hatırlamıyorum. Ama bebeklik fotoğraflarımda beni tutan annemle babamın mutlulukla gülümsediğini görebiliyorum. O zamanlar ne kadar genç göründüklerine inanamıyorum; babam hipster'ın teki, annemse moda tutkunu, tatlı bir Brezilyalıymış. Üçüncü yaş günümde çekilmiş bir fotoğrafım var; annem, üzerinde üç mum yanan pastayı tutarken babam tam yanımda duruyor, arkamızda ise babaannem ile büyükbabam, anneannem, Ben amcam, Kate teyzem ve Po eniştem var. Herkes bana bakıyor, bense pastaya. O fotoğrafta nasıl ilk çocuk, ilk torun ve ilk yeğen olduğumu görebiliyorsunuz. Bunun nasıl bir his olduğunu hatırlamıyorum elbette ama fotoğraflarda olabildiğince açık görünüyor.

August'u hastaneden eve getirdikleri günü hatırlamıyorum. Onu ilk gördüğüm an ne hissettiğimi ya da söylediğimi de hatırlamıyorum; gerçi bu konuda herkesin bir hikâyesi var. Görünüşe bakılırsa, uzun bir süre boyunca hiçbir şey demeden ona bakıp sonunda, "Lilly'ye benzemiyor!" demişim. Lilly, annem hamileyken ablalık "alıştırmayı" yapabilmem için anneannemin bana aldığı oyuncak bebekmiş. Gerçek bebeklere inanılmaz benzeyen oyuncaklardanmış ve aylarca onu her yere yanımda götürmüş, bezini değiştirmiş ve beslemişim. Hatta onun için bir beşik yaptığımı bile söylüyorlar. Hikâyeye göre, August'a verdiğim ilk tepkiden sonra ona bayılmam sadece birkaç dakika (anneanneme göre) ya da birkaç gün (anneme göre) almış. Onu kucaklamış, öpmüş ve onunla konuşmuşum. O günden sonra da bir daha Lilly'yi görmemiş ne de ona dokunmuşum.

August'u G rnek

August'u diğer insanların onu gördüğü gibi görmeye hiçbir zaman alışamadım. Tam olarak normal görünmediğini biliyordum ama yabancılardan onu gördüklerinde bu kadar şoke olmalarının nedenini hiç anlayamadım. Dehşete düşüyorlar. Tiksiniyorlar. Korkuyorlar. İnsanların ifadelerini a ıklayabileceğim yüzlerce kelime var. Ve uzun bir süre boyunca bunu anlayamadım. Sadece kızdım. Gözlerini dikip baktıklarında kızdım. Gözlerini ka ırdıklarında kızdım. İnsanlara, hatta yetişkinlere bile, "Neye bakıyorsun öyle?" derdim.

On bir yaşındayken August büyük bir çene operasyonu geçireceği için dört haftalığına Montauk'a, anneannemin yanına gittim. Evden hiç bu kadar uzun süre uzak kalmamıştım ve bir anda beni çıldırtan tüm o şeylerden kurtulmak inanılmazdı. Markete gittiğimizde kimse bana ya da anneanneme bakmıyordu. Kimse bizi parmağıyla göstermiyordu. Kimse bizi fark etmiyordu bile.

Anneannem torunlarıyla her şeyi yapabilen b y kannelerdendi.  zerinde güzel kıyafetleri de olsa, istersem okyanusa dalabilirdi. Makyaj malzemeleriyle oynamama izin verir ve makyaj yeteneklerimi geliştirmem için yüzünü boyamama ses çıkarmazdı. Daha yemek yememiş olsak bile beni dondurma yemeye götürebilirdi. Evinin önündeki kaldırıma tebeşirle atlar çizerdi. Bir gün şehirden dönerken ona sonsuza dek onunla yaşamak istediğimi söyledim. Yanında o kadar mutluydum ki! Sanırım hayatımın en güzel günleriydi.

O dört haftadan sonra eve dönmek önceleri çok garip geldi. Kapıdan içeri girdiğimi ve August'un karşılamak için bana doğru koştuğunu çok iyi hatırlıyorum; bir an için onu her zamanki gibi değil, diğer insanların gördüğü gibi görmüştüm. August'un bana sarılıp, eve döndüğüm için mutluluktan uçtuğu o kısacık anda çok şaşkındım çünkü onu hiç böyle görmemiştim. Ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettim; o anı yaşadığım için kendimden nefret ettim. Ama o beni tüm kalbiyle öperken tek görebildiğim çenesinden akan salyaydı. İşte o an ona bakan ya da gözlerini kaçıran tüm o insanlardan farksızdım.

Dehşete düşmüş. Tiksinmiş. Korkmuş.

Neyse ki bu sadece bir saniye sürdü. August'un kısık, boğuk gülüşünü duyduğum anda hepsi geçti. Her şey eski haline döndü. Ama bu benim için yeni bir kapı aralamıştı. Bir gözetleme deliği. Ve o deliğin diğer tarafında iki August vardı: biri bakmadan gördüğüm, diğeri ise insanların gördüğü.

Sanırım bunu anlatabileceğim tek kişi anneannemdi ama anlatmadım. Telefonda açıklamak çok zor olacaktı. Şükran Günü için geldiğinde bu hislerimi ona açabileceğimi düşündüm. Ama Montauk'tan dönmemden sadece iki ay sonra güzel anneannemi kaybettik. Ölümü çok ani olmuştu. Bildiğimiz kadarıyla, bulantı şikâyetiyle hastaneye gitmişti. Annemle onu görmek için yola çıktık ama yaşadığımız yere arabayla üç saatlik mesafedeydi ve biz hastaneye varana kadar anneannem ölmüştü. Bize kalp krizi olduğunu söylediler. Öylece, birdenbire.

Bu dünyada bugün var, yarın yok olmanız çok garip. Nereye gitmişti? Onu bir daha görebilecek miydim, yoksa bu sadece bir masal mıydı?

Televizyon ve filmlerde insanların hastanelerde korkunç haberler aldığını görüyoruz ama bizim için August'la hastaneye yaptığımız çok sayıdaki ziyaretin sonuçları hep olumlu olmuştu.

Anneannemin öldüğü günle ilgili en net hatıram, annemin sanki midesine yumruk yemiş gibi karnını tutup hıçkırıklara boğularak yere yavaş yavaş çökmesiydi. Annemi daha önce hiç öyle görmemiştim. Daha önce böyle sesler çıkardığını hiç duymamıştım. August'un geçirdiği tüm o ameliyatlarda bile annem hep cesur yüzünü göstermişti.

Montauk'taki son günümde anneannemle kumsalda güneşin batışını izlemiştik. Üzerine oturmak için yanıma battaniye almıştık ama hava serinlediği için onu üzerimize sarıp birbirimize sokulmuş ve güneş okyanusun üstünde tamamen batıncaya kadar sohbet etmiştik. Ardından anneannem bana bir sır vermiş; beni dünyadaki herkesten daha çok sevdiğini söylemişti.

"August'tan bile mi?" diye sormuştum.

Gülümseyip ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi saçımı okşamıştı.

"Auggie'yi çok ama çok seviyorum," demişti hafifçe. Portekiz aksanını, r'leri yuvarlayışını hâlâ anımsıyorum. "Ama onu gözetene çok melek var, Via. Ve seni de benim gözetdiğimi bilmeni istiyorum. Tamam mı, *menina querida*? Benim için herkesten önce geldiğini bil. Sen benim..." Okyanusa bakıp dalgaları düzeltmek ister gibi ellerini açtı. "Sen benim her şeyimsin. Beni anlıyor musun, Via? *Tu es meu tudo*.¹⁰"

Anlıyordum. Ve bunu neden bir sır olarak verdiğini de biliyordum. Anneannelerin gözdeleri olamazdı, bunu herkes bilirdi. Ama o öldükten sonra bu sırta tutundum ve beni bir battaniye gibi sarmalamasına izin verdim.

9 (Port.) Sevgili kızım. (ç.n.)

10 (Port.) Benim her şeyimsin. (ç.n.)

Gözetlerne Deliğinden August

Gözleri olması gerekenden üç santim kadar aşağıda, neredeyse yanaklarının üzerinde. Göz kenarları fazlasıyla aşağı doğru eğimli, neredeyse biri yüzünde dikey kesikler açmış gibi ve sol gözü, sağdakine göre bariz derecede aşağıda. Gözleri pörtlek çünkü göz çukurları yeterince derin değil. Üst gözkapakları sanki her an uyuyacakmış gibi yarı yarıya kapalı. Alt gözkapakları o kadar sarkık ki adeta görünmez bir ip onları aşağı doğru çekiyor ve içindeki kırmızı kısım neredeyse ters çevrilmiş gibi görünüyor. Kaş ya da kirpikleri yok. Burnu yüzüne göre orantısız şekilde fazla büyük ve biraz etli. Baş sanki devasa bir penseyle sıkıştırılmış gibi, kulaklarının olması gereken yerden hafifçe içe göçük. Elmacık kemikleri yok. Burnunun iki yanından ağzına doğru inen derin çizgiler var, bu da ona öfkeli bir görünüm veriyor. Yüz hatları, erimiş mum damlaları gibi görüldüğü için bazen insanlar onun bir yangında yandığını düşünüyor. Damağının düzelmesi için geçirdiği ameliyatlar ağzının çevresinde birkaç yara izi bıraktı, en belirgin olanı ise üst dudağının ortasından burnuna uzanan dikiş izi. Üst dişleri küçük ve öne doğru çıkık. Ciddi bir diş fırlaklığı ve fazlasıyla dar bir çene kemiği var. Çenesi oldukça küçük. Ama küçüklüğünde, kalça kemiğinden alınan parça ameliyatla yerleştirilmeden önce hiç çenesi yoktu. Dili, altında onu tutacak hiçbir şey olmadan öylece sarkardı. Neyse ki şimdi çok daha iyi. En azından yemek yiyebiliyor; küçükken beslenme tüpü vardı. Ve konuşabiliyor. Ve dilini ağzının içinde tutmayı öğrendi; gerçi bu konuda ustalaşması birkaç yılını aldı.

Eskiden boynuna akan salyasını kontrol etmeyi de öğrendi. Bunlar mucize olarak görülüyor. Bebekliğinde doktorlar onun yaşayacağını düşünmüyordu.

Ayrıca duyabiliyor da. Onun gibi doğuştan kusurlu çocukların çoğunun orta kulağında, duymalarını engelleyecek sıkıntılar görülür ama August doğduğundan beri küçük, karnabahar biçimli kulaklarıyla oldukça iyi duyuyor. Yine de doktorlar eninde sonunda işitme cihazı takması gerekeceğini düşünüyor ama o bu fikirden nefret ediyor. İşitme cihazının çok fazla dikkat çekeceğini düşünüyor. Tabii ki ona işitme cihazının, problemlerinin en küçüğü olduğunu söylemiyorum çünkü bunu bildiğinden eminim.

Aslında düşündüm de, August'un neyi bilip bilmediği, neyi anlayıp anlamadığından pek emin değilim.

İnsanların onu nasıl gördüğünün farkında mı, yoksa bunu görmezden gelmek konusunda o kadar başarılı ki bu durum onu rahatsız etmiyor mu? Aynaya baktığında annemle babamın gördüğü August'u mu, yoksa diğer herkesin gördüğü çocuğu mu görüyor? Ya da biçimsiz yüzünün ve başının ardında bambaşka bir August mu var? Anneanneme baktığımda bazen kırıksıklıkların altındaki bir zamanların güzel kadınına görürdüm. Yaşlı kadın yürüyüşünde Ipanema'lı kızın izlerini görebilirdim. August da yüzündeki felakete neden olan o bir tanecik gen olmasaydı sahip olacağı yüzü mü görüyor?

Ona bu tarz şeyleri sorabilmeyi isterdim. Bana neler hissettiğini söylemesini isterdim. Geçirdiği operasyonlardan önce bunları anlamak kolaydı. Gözlerini kıstığında mutlu olduğunu bilirdiniz. Ağzı düz bir çizgi halini aldığı anda muzırlık peşinde, yanakları titrediğindeyse ağlamak üzere olurdu. Şüphesiz artık daha iyi görünüyor ama ruh halini tartmamızı sağlayan tüm o işaretler kayboldu. Elbette artık yeni işaretler var, annemle babam her birini anlayabiliyor ama ben onlara ayak uydurmakta güçlük

ekiyorum. Ve bir parçam bunun için çabalamak istemiyor; neden o da diğerk herkes gibi ne hissettiğini söylemiyor ki? Konuşmasını engelleyen nefes tüpü de artık ağızında değıl. Çenesi tellerle bağılı değıl. On yaşında. Kendini kelimelerle ifade edebilir. Ama sanki hâlâ küçük bir bebekmiş gibi üstüne düşüyoruz. Planlarımızı değıştiriyor, B planını uyguluyor, sohbetlerimizi yarıda kesiyor, ruh haline, sızlanışlarına ve ihtiyaçlarına göre verdiğimiz sözlerden dönüyoruz. Küçükken bunlar sorun değıldi. Ama artık büyümesi gerekiyor. Artık büyümesine izin vermemiz ve bu konuda ona yardım etmemiz gerekiyor. Ne düşünüyorum biliyor musunuz; August'un kendini normal görmesi için o kadar çaba gösterdik ki gerçekten de normal olduğunu düşünüyor. Ama sorun şu ki, öyle değıl.

Lise

Ortaokulla ilgili en sevdiğim şey, evdeki hayatımdan ayrı ve farklı oluşuydu. Oradayken Olivia Pullman olabilirdim; evdeki ismimle Via değil. İlkokuldakiler de bana Via diye seslenirdi. Tabii o zamanlar herkes durumumuzu bilirdi. Beni okuldan annem alır, August da her zaman bebek arabasında olurdu. Auggie'ye bakıcılık yapabilecek, yeterli donanıma sahip pek fazla kişi yoktu, bu nedenle annemle babam onu tüm okul gösterilerine, konser ve resitallere, okul törenlerine, kermeslere ve kitap fuarlarına getirirdi. Arkadaşlarım onu tanırdı. Arkadaşlarımla aileleri onu tanırdı. Öğretmenlerim onu tanırdı. Hademe onu tanırdı. (Hep, "Hey, n'aber Auggie?" der ve onunla bir beşlik çakardı.) Okulumun demirbaşlarından biri gibiydi.

Ama ortaokulda August'u bilmeyen pek çok insan vardı. Eski arkadaşlarım onu tanıyordu elbette ama yeni arkadaşlarımla ondan haberi yoktu. Ya da bilseler bile, benimle ilgili öğrendikleri ilk şey o değildi. Belki hakkımda duydukları ikinci ya da üçüncü şey olabiliyordu. "Olivia? Evet, iyi kızdır. Yüzü yamuk bir erkek kardeşi olduğunu biliyor muydunuz?" Bu kelimedden her zaman nefret etmişimdir ama August'u tarif ederken insanların bunu kullandığını biliyorum. Ne zaman işitme mesafesinden uzaklaşsam, bir partide odadan çıksam ya da pizzacıda birkaç arkadaşım ile karşılaşsam bu tarz konuşmaların olduğunu biliyorum. Ve bu sorun değil. Her zaman, doğuştan kusurlu çocuğun ablası olacağım; mesele bu değil. Sadece, bir tek bu şekilde tanınmak istemiyorum.

Lisenin en iyi tarafı hemen hemen kimsenin beni tanıması. Tabii Miranda ve Ella dışında. Ama onlar da birilerine bunu anlatmamaları gerektiğini biliyorlar.

Miranda ve Ella'yla birbirimizi birinci sınıftan beri tanıyoruz. Onlarla arkadaşlığımın en güzel yanı, birbirimize hiçbir şey açıklamak durumunda olmamamız. Ben Via yerine Olivia demelerini istediğimde nedenini açıklamama gerek duymadan bunu anlayışla karşıladılar.

August'u bebekliğinden beri tanıyorlar. Küçükken en sevdiğimiz oyun, Auggie'yi giydirip süslemektir; onu tüylü fularlara sarar, başına kocaman bir şapka ve Hannah Montana peruğu takardık. Buna bayılırdı tabii, biz de bu haliyle onun kendine has bir tatlılığı olduğunu düşünürdük. Ella, E.T.'yi andırdığını söylerdi. Bunu kırıncı olmak için söylemezdi tabii (gerçi yine de biraz kırıncıydı). İşin aslı, filmde Drew Barrymore'un E.T.'ye sarı peruk taktığı bir sahne vardı ki Miley Cyrus çılgınlığı yaptığımız gün Auggie'nin haline tıpatıp benziyordu.

Ortaokul boyunca Miranda, Ella ve ben kendi küçük grubumuzu oluşturmuştuk. Müthiş popüler ile sevilen kızlar arasında bir yerdeydik; inek değil, sporcu değil, zengin değil, uyuşturucu bağımlısı değil, kaba değil, yalaka değil, şişko değil, zayıf değil. Birbirimize pek çok yönden benzediğimiz için mi birbirimizi bulduk, yoksa sadece birbirimizi bulduğumuz için mi birbirimize bu kadar benziyoruz, bilemiyorum. Hep birlikte Faulkner Lisesi'ne girdiğimizi öğrendiğimizde sevinçten havalara uçmuştuk. Üçümüzün birden kabul edilmesi çok uzak bir ihtimaldi, özellikle de ortaokulumuzdan başka kimsenin giremediğini düşünecek olursak. Kabul mektuplarımızı aldığımız gün telefonda nasıl da sevinç çığlıkları attığımızı hatırlıyorum.

İşte bu yüzden son zamanlarda, gerçek anlamda liseli olduğumuz bugünlerde aramızda ne olduğunu anlayamıyorum. Hiçbir şey beklediğim gibi gitmiyor.

Binbaşı Tom

Üçümüzün arasında August'a en tatlı davranan, ben Ella'yla başka oyuna başladığımda bile onu sürekli kucaklayıp onunla oynayan her zaman Miranda olmuştu. Büyüdüğümüzde bile August'u sohbetlerimize katmaya çalışır, ona nasıl olduğunu sorar ve onunla *Avatar*, *Yıldız Savaşları*, *Bones* ya da sevdiğini bildiği herhangi bir şey hakkında konuşurdu. Auggie'nin beş ya da altı yaşındayken neredeyse her gün taktığı astronot başlığını da o vermişti. Ona Binbaşı Tom¹¹ diye seslenir ve birlikte David Bowie'nin *Space Oddity* şarkısını söylerlerdi. Bu, aralarındaki bir şeydi. Tüm sözleri ezbere bilir ve iPod'un hoparlörünü açıp şarkıya eşlik ederlerdi.

Miranda yaz kampından döndüğünde mutlaka aradığı için bu yaz ondan haber alamadığımda biraz şaşırdım. Hatta ona attığım mesaja bile cevap alamadım. Sonunda, artık kampta danışman olduğu için biraz daha kaldığını düşündüm. Belki de tatlı bir çocukla tanışmıştı.

Sonra Facebook sayfasından, döneli aslında tam iki hafta olduğunu anladım. Ona mesaj attım, internette biraz yazıştık ama neden aramadığı hakkında bir şey söylemedi ki bu garipti. Miranda her zaman biraz çatlaktı, ben de durumun bundan ibaret olduğunu düşündüm. Şehir merkezinde buluşma planımız vardı ama hafta sonu arabayla babaannemle dedeme gideceğimiz için sonradan iptal etmek zorunda kaldım.

11 Major Tom. David Bowie'nin birkaç şarkısında geçen kurgusal astronot. (ç.n.)

Kısacası okulun ilk gününe kadar ikisini de göremedim. Gördüğümdeyse itiraf etmeliyim ki şoke oldum. Miranda çok farklı görünüyordu; saçlarını küt kestirip cırtlak pembeye boyatmış ve çizgili, straplez bir üst giymişti ki (a) okul için pek uygun görünmüyordu ve (b) her zamanki tarzıyla ilgisi yoktu. Miranda her zaman fazla edepli giyinmeyi tercih ederdi ama şimdi pespembe saçları ve straplez bir üstle geziniyordu. Üstelik farklı olan sadece giyinişi değildi; tavırları da değişmişti. Nazik olmadığını söyleyemem ama sanki sıradan bir arkadaşımıymışım gibi biraz soğuk davranıyordu. Bu gerçekten de çok garipti.

Öğle teneffüsünde üçümüz her zamanki gibi birlikte oturduk ama dengeler değişmişti. Her ne kadar bunu yüksek sesle dile getirmedilerse de Ella ve Miranda'nın yazın bensiz görüştükleri ortadaydı. Konuşurken buna canım sıkılmamış gibi davrandım ama aslında yüzümün gittikçe ısındığını ve yalandan gülümsemiğimi hissedebiliyordum. Ella'nın tarzı da, Miranda'nınki kadar abartılı olmasa da değişmişti. Sanki yeni okullarındaki yeni imajlarını önceden konuşmuş ama bana haber verme gereği duymamışlardı. Kabul etmeliyim ki bu tarz ergen olaylarını umursamadığımı düşünürdüm ama yine de öğle yemeği boyunca boğazımda bir yumru hissettim. Zil çaldığında, "Sonra görüşürüz," derken sesim titredi.

Okuldan Sonra

Miranda sekizinci derste, “Bugün seni eve bırakacakmışız,” dedi.

Tam arkamdaki sıraya oturmuştu. Önceki gece annemin Miranda’nın annesini arayıp beni eve bırakmalarını rica ettiğini unutmuşum.

Düşünmeden, “Gerek yok,” diye cevapladım sıradan bir ses tonuyla. “Annem beni alabilir.”

“Annenin Auggie’yi alması gerektiğini sanıyordum.”

“Auggie’den sonra beni de alabilirmiş. Şimdi mesaj attı. Sorun değil.”

“Ah. Peki.”

“Teşekkürler.”

Yalan söylemiştim ama kendimi yeni Miranda’yla arabada otururken hayal edemiyordum. Okul çıkışında dışarıda Miranda’nın annesiyle karşılaşmamak için tuvalete saklandım. Yarım saat sonra okuldan çıktım, otobüs durağına kadar üç sokak boyunca koştum, Central Park West’e giden M86 otobüsüne, sonra da metroya binip eve döndüm.

Kapıdan içeri adımımı attığım anda annem, “Selam tatlım!” dedi. “İlk günün nasıl geçti? Nerede kaldığınızı merak etmeye başlamışım.”

“Pizza yemek için durduk.” Yalanların dudaklarınızın arasından bu kadar kolay çıkması inanılmaz.

“Miranda seninle değil mi?” Miranda’yı hemen arkamda göremediğine şaşırmış gibiydi.

“Doğrudan eve gitti. Bir sürü ödevimiz var.”

“Daha ilk günden mi?”

“Evet, daha ilk günden!” diye bağırınca annem çok şaşırdı. O bir şey diyemeden, “Okul fena değil. Gerçi oldukça büyük. Çocuklar nazik görünüyor,” dedim. Daha fazlasını sorma gereği duymaması için ona yeterince bilgi vermek istiyordum. “Auggie’nin okuldaki ilk günü nasıl geçmiş?”

Annem tereddüt etti, birkaç saniye önceki padamamdan ötürü kolları hâlâ kalkıktı. Nefes verir gibi yavaşça, “Fena değil,” dedi.

“Fena değil’ de ne demek?” dedim. “İyi miymiş, kötü mü?”

“İyi olduğunu söyledi.”

“O halde sen neden iyi olmadığını düşünüyorsun?”

“İyi olmadığını söylemedim! Tanrım, Via, senin neyin var?”

“Sormadım varsay,” diye cevapladım ve hızla Auggie’nin odasına dalıp kapıyı çarptım. PlayStation oynuyordu ve başını kaldırıp bakmadı bile. Video oyunlarının onu böyle zombileştirmesinden nefret ediyordum.

“Ee, okul nasıldı?” Yatakta yanına oturabilmek için Papatya’yı kenara ittim.

Oyundan başını kaldırmadan, “İyi,” dedi.

“Auggie, seninle konuşuyorum!” Oyun kumandasını elinden çekip aldım.

Öfkeyle, “Hey!” dedi.

“Okul nasıldı?”

“İyi dedim ya!” diye bağırdı kumandayı elimden geri alıp.

“Sana iyi davrandılar mı?”

“Evet!”

“Kimse kabalık yapmadı ya?”

Kumandayı bırakıp bana dünyanın en saçma sorusunu sormuşum gibi baktı. “İnsanlar bana neden kabalık yapsın ki?” Hayatı boyunca ilk kez böyle alaycı olduğunu görüyordum. Karakterinde böyle bir özellik yok sanırdım.

Padawan Tarihe Karışıyor

Auggie'nin Padawan örgüsünü o akşam hangi ara kestğini bilmiyorum, bunun beni neden bu kadar sınırlendirdiğini de. Yıldız Savaşları ve onunla ilgili her şeye olan saplantısını biraz inekçe buluyordum ve saçının arkasındaki o boncuklu örgü de bence korkunçtu. Ama o örgüsüyle ve el işi malzemeleri satan bir dükkândan seçtiği boncuklarla her zaman övünürdü. Eskiden en yakın arkadaşı Christopher'la bir araya geldiklerinde ışın kılıçları ve Yıldız Savaşları zimbirtılarıyla oynarlardı. Örgülerini de aynı anda uzatmaya başlamışlardı. August o gece hiçbir açıklama yapmadan ve öncesinde bana söylemeden -ki bu şaşırtıcıydı- hatta Christopher'ı bile aramadan örgüyü kesince nedenini bilmesem de canım buna çok sıkıldı.

Bazen Auggie'yi banyo aynasının karşısında saçlarını tararken görüyorum. Özenle her bir telin düzgün durması için çabalar. Sanki aynanın içinde, yüzünün boyutlarını değiştirebilecek sihirli bir bakış açısı varmış gibi kendini farklı açılardan görmek için başını yana yatırır.

Annem yemekten sonra kapımı tıklattı. Tükenmiş gibi görünüyordu, bugün Auggie ve benim aramda gidip gelirken onun da zorlandığını fark ettim.

Tatlılıkla ve yumuşakça, "Sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" diye sordu.

"Şimdi olmaz, tamam mı?" diye cevapladım. Okuyordum. Yorgundum. Belki sonra Miranda konusunu anlatmaya istekli olabilirdim ama şimdi değildim.

“Yatmadan önce yine gelirim,” dedi ve yaklaşık başımın üzerini öptü.

“Papatya bu gece benimle uyuyabilir mi?”

“Tabii. Birazdan getiririm.”

Çıkarken, “Geri gelmeyi unutma,” dedim.

“Söz veriyorum.”

Ama o gece bir daha gelmedi. Babam geldi. Auggie’nin ilk gününün kötü geçtiğini ve üstesinden gelmesi için annemin ona yardım ettiğini söyledi. Günümün nasıl geçtiğini sordu, ben de iyi olduğunu söyledim. Buna hiç inanmadığını söyledi, ben de ona Miranda ve Ella’nın pislik gibi davrandığını anlattım. (Metro’ya tek başıma bindiğimi söylemedim gerçi.) Babam da hiçbir şeyin, arkadaşlığı lise kadar sınımadığını belirtti, ardından da *Savaş ve Barış*’ı okumamla ilgili bana takıldı. Tabii alay etmiyordu çünkü insanlara “Tolstoy okuyan on beşlik bir kızı” olduğuyla ilgili böbürlendiğini duymuştum. Ama kitapta nerede olduğum –savaş kısmında mı, yoksa barış kısmında mı– ve Napolyon’un hiphop dansçısı olduğu zamanları anlatıp anlatmadığıyla ilgili bana takılmayı seviyordu. Aptalca şeylerdi ama babam herkesi bir şekilde güldürmeyi başarır. Ve bazen iyi hissetmek için gereken tek şey de budur.

İyi geceler öpücüğü vermek için eğilirken, “Annene kızma,” dedi. “Auggie için ne kadar endişelendiğini biliyorsun.”

“Biliyorum.” Bunu kanıksamıştım.

Kapının yanında bir an duraksayarak, “Işık açık mı kalsın, kapalı mı? Saat geç oluyor,” dedi.

“Önce Papatya’yı getirebilir misin?”

Birkaç saniye sonra kollarından sarkan Papatya’yla döndü ve onu yanıma yatırdı.

“İyi geceler, tatlım,” dedi alnımı öperek. Papatya’yı da alnından öptü. “İyi geceler, kızım. Tatlı rüyalar.”

Kapıdaki Hayalet

Bir keresinde gece susayıp kalkmış ve annemi Auggie'nin odasının dışında dururken görmüştüm. Eli kapı kolundaydı, alnını aralık kapıya dayamıştı. Odaya girmiyor ya da odadan çıkmıyordu: Sadece uyuyan Auggie'nin nefesini dinliyormuş gibi kapının hemen dışında duruyordu. Koridordaki ışık kapalıydı. Onu sadece August'un odasındaki mavi gece lambasının ışığı aydınlatıyordu. Orada öylece dikilirken hayalet gibi görünüyordu. Belki de meleksi demeliyim. Onu rahatsız etmeden odama geri dönmeyi denedim ama sesimi duyup yanıma geldi.

“Auggie iyi mi?” diye sordum. Bazen kazara sırtüstü yattığında tükürüğü soluk borusuna kaçınca öksürerek uyanabiliyordu.

Annem kollarını bana dolayarak, “Ah, iyi,” dedi. Beni odama götürüp üzerimi örttü ve iyi geceler öpücüğü verdi. Odanın dışında ne yaptığını bana hiçbir zaman açıklamadı ve ben de hiç sormadım.

Auggie'nin kapısının önünde kaç gece böyle durduğunu düşündüm. Ve benim odamın önünde hiç böyle durup durmadığını.

Kahvaltı

“Bugün beni okuldan alabilir misin?” diye sordum, çöreğime krem peynir sürerken.

Annem August’un öğle yemeğini hazırlıyordu (Auggie’nin yiyebileceği kadar yumuşak bir dilim tam buğday ekmeğinin üzerine yumuşak çedar peyniri), August ise masada oturmuş yulaf ezmesini yiyordu. Babam işe gitmek için hazırlanıyordu. Artık liseye gittiğim için yeni gidiş güzergâhımıza göre sabah babamla metroya binecektim ki bu da onun normalden on beş dakika erken çıkması anlamına geliyordu. Sonra ben durağımda inecektim ve o da yoluna devam edecekti. Annem de okul çıkışında beni arabayla alacaktı.

“Miranda’nın annesini arayıp seni yine eve bırakıp bırakamayacağını soracaktım,” diye cevapladı.

“Hayır, anne!” dedim hızla. “Beni sen al. Ya da metroya binerim.”

“Metroya henüz tek başına binmeni istemediğimi biliyorsun.”

“Anne, on beş yaşındayım! Benim yaşımdaki herkes metroya tek başına biniyor!”

Babam diğer odadan, “Eve metroyla dönebilir,” diye seslendi, mutfığa girerken kravatını düzeltiyordu.

Annem, “Neden onu yine Miranda’nın annesi bırakamıyor ki?” diye karşı çıktı.

“Kendi başına metroya binebilecek kadar büyüdü,” diye ısrar etti babam.

Annem ikimize birden baktı. “Kaçırdığım bir şey mi var?” Soruyu ortaya sormuştu.

“Gece beni kontrol etmek için dönseydin bunu bilirdin,” diye tersledim. “Yapacağını söylediğin gibi.”

“Ah, Tanrım, Via,” dedi annem, beni dün gece ektiğini anımsayarak. Auggie’nin üzümlerini ikiye bölerken (damağının boyutu yüzünden üzümler boğulmasına neden olabilirdi) kullandığı bıçağı bıraktı. “Çok üzgünüm. Auggie’nin odasında uyuyakalmışım. Uyandığımda...”

“Biliyorum, biliyorum,” dedim umursamazca.

Annem yanıma gelip ellerini yanaklarıma koydu ve ona bakmam için yüzümü kaldırdı.

“Gerçekten, gerçekten üzgünüm,” diye fısıldadı. Üzgün olduğunu görebiliyordum.

“Önemli değil!”

“Via...”

“Anne, sorun yok.” Bu sefer samimiydim. Gerçekten üzgün görünüyordu, bu yüzden uzatmak istemedim.

Sarılip beni öptü ve üzüm kesmeye döndü.

“Peki, Miranda’yla ilgili bir sıkıntı mı var?” diye sordu.

“Sadece tam bir pislik gibi davranıyor.”

Auggie hemen, “Miranda pislik değil,” diye lafa girdi.

“Pislik olabiliyor!” diye bağırdım. “Bana inan.”

“Tamam, o zaman seni okuldan alırım, sorun değil,” dedi annem kararlı bir tavırla, ikiye bölünmüş üzümleri bıçağın kenarıyla kilitli yemek poşetine iterken. “En başından beri plan buydu zaten. Auggie’yi aldıktan sonra seni almaya geliriz. Muhtemelen dörde çeyrek kala gibi orada oluruz.”

Daha sözünü bitirmeden, “Hayır!” dedim sertçe.

“Isabel, metroya binebilir,” dedi babam sabırsızca. “Artık kocaman kız oldu. Tanrı aşkına, *Savaş ve Barış*’ı okuyor.”

“*Savaş ve Barış*’ın konumuzla ne ilgisi var?” dedi annem, kızgın olduğu açıktı.

“Şöyle ki; artık onu küçük bir kızmış gibi arabayla almana gerek yok,” dedi kararlı bir tavırla. “Via, hazır mısın? Çantayı al da gidelim.”

Sırt çantamı takarak, “Hazırım,” dedim. “Görüşürüz anne! Görüşürüz Auggie!”

İkisini de çabucak öpüp kapıya yöneldim.

Annem arkamdan, “Metro kartın var mı ki?” diye seslendi.

Babam bıkkınlıkla, “Tabii ki metro kartı var!” diye cevapladı.

“Ay, annecik! Bu kadar evhamlı olma! Görüşürüz,” dedi yanağından öperek. Auggie’ye, “Hoşça kal, koca adam,” deyip başının üstünü öptü. “Seninle gurur duyuyorum. Güzel bir gün geçir.”

“Görüşürüz baba! Sen de.”

Babamla sundurmanın basamaklarından inip sokak boyunca yürümeye başladık.

Annem, “Okuldan çıktıktan sonra metroya binmeden beni ara!” diye bağırdı pencereden. Arkamı dönmedim ama duyduğumu anlaması için elimi ona doğru salladım. Ama babam döndü ve geri geri yürümeye başladı.

“*Savaş ve Barış*, Isabel!” diye bağırdı, beni işaret edip gülümseyerek. “*Savaş ve Barış*!”

Dersiniz: Genetik

Baba tarafımın tamamı Rusya ve Polonya'dan Yahudi göçmeni. Büyükbabamın dedeleri soykırımdan kaçıp yüzyıl başında New York'a gelmiş. Babaannemin ailesi kırklı yıllarda Nazilerden kaçıp Arjantin'e gitmiş. Dedem ve babaannem Aşağı Doğu Yakası'nda, babaannem bir kuzenini ziyaret için şehre geldiğinde katıldığı bir dansa tanışmış. Evlenmiş, Bayside'a taşınmışlar ve babam ile Ben Amcam dünyaya gelmiş.

Anne tarafım Brezilyalı. Güzel anneannem ve ben doğmadan önce vefat etmiş dedem Agosto dışında, anne tarafımın tamamı -tüm o büyüleyici teyzeler, dayılar ve kuzenler- hâlâ Rio'nun güneyindeki lüks taşra Alto Leblon'da yaşıyor. Anneannem ve Agosto, altmışların başında Boston'a taşınmış, sonra Porter Amca'yla evli Kate Teyzem ve annem dünyaya gelmiş.

Annem ve babam Brown Üniversitesi'nde tanışmış, o günden beri de birliktelermiş. Isabel ve Nate; bir elmanın iki yarısı. Mezun olduktan hemen sonra New York'a taşınmışlar, birkaç yıl sonra ben doğmuşum ve ben yaklaşık bir yaşındayken Manhattan'ın elit kesiminde yer alan, bebek arabası süren hippilerin başkenti Berkeley Heights'taki tuğla bir eve taşınmışlar.

Ailemin egzotik gen havuzundaki hiç kimse, August'un sahip olduğu şeye dair bariz bir işaret göstermemiş. Uzun zaman önce ölmüş, eşarplı akrabalarımızın sararmış, grenli fotoğrafları; düzgün kesimli, beyaz keten takım elbiseli uzak kuzenlerin, üniformalı askerlerin, yüksek topuklu kadınların fotoğraflarını; İspanyol paça pantolonlu gençlerin ve uzun saçlı hippilerin polaroid

fotoğraflarını uzun uzun inceledim ama bir kez olsun August'u andıran en ufak bir iz göremedim. Bir tanecik bile. August doğduktan sonra annemle babam genetik danışmana gittiler. Onlara August'ta "kromozom 5'te bulunan TCOF1 genindeki otozomal resesif mutasyondan kaynaklanan ve OAV Spektrumu'nun¹² yapısındaki hemifasiyal mikrosominin komplikasyonu sonucu oluşan, önceden bilinmeyen bir tür mandibulofasiyal disostozu¹³" olduğu söylenmiş. Bazen bu tip mutasyonlar hamilelik sırasında oluşmuş. Bazen baskın geni taşıyan anne ya da babadan kalıtsal olarak geçer, bazen de pek çok genin birbiriyle etkileşimi -ve muhtemel çevresel faktörlerin birleşimi- sonucunda ortaya çıkarmış. Buna multifaktöriyel kalıtım deniyor. August'un durumunda, doktorlar yüzünü savaş meydanına çeviren "nükleotit¹⁴ noksanlığı mutasyonları"ndan birini tanımlayabildiler. Garip olan şu ki, baktığınızda hiçbir şekilde anlayamasanız da hem annem hem de babam mutasyona uğramış bu geni taşıyor.

Ve ben de taşıyorum.

-
- 12** Okülo-aurikulo-vertebral displazi ya da Goldenhar sendromu. Kalıtsal ve daha çok erkeklerde görülen bir çeşit çene-yüz anomalisi. (ç.n.)
- 13** Yüz kemiklerinde hipoplazi ve şekil bozukluğu; kulaklarda, çenede, dişlerde çeşitli tipte malformasyonlar, ağız büyüklüğü, saçlarda yetersiz gelişme şeklinde belirginleşen kalıtsal durum. (ç.n.)
- 14** Nükleik asitlerin en küçük parçası ve DNA'nın yapı birimi. (ç.n.)

Punnett Karesi

Eğer çocuğum olursa, yüzde elli ihtimalle kusurlu geni ona geçireceğim. Bu onun August'a benzeyeceği anlamına gelmiyor ancak August'ta çift doz bulunan ve görünüşüne neden olan geni taşıyacak. Kusurlu geni taşıyan biriyle evlenirsem çocuklarımız yüzde elli ihtimalle geni taşıyacak ve tamamen normal görünecek; dörtte bir ihtimalle geni taşımayacak ve dörtte bir ihtimalle de August'a benzeyecekler.

August bu geni taşımayan biriyle çocuk sahibi olursa çocuğu yüzde yüz ihtimalle geni taşıyacak ama August'taki gibi çift doz olma ihtimali yüzde sıfır. Yani ne olursa olsun geni taşıyacaklar ama tamamen normal de görünebilirler. August hatalı gen taşıyan biriyle evlenirse çocuklarının sahip olacağı gen ihtimalleri benimkiyle aynı.

Bu sadece August'la ilgili açıklanabilir kısmı açıklıyor. Genetik yaradılışının bir de kalıtsal olmayan, sadece korkunç bir şanssızlık eseri olan diğer tarafı var.

Yıllar içinde sayısız doktor annemle babama genetik piyanoyu anlatmaya çalışırken minik üç taş şemaları çizdi. Genetik bilimciler kalıtımı, baskın ve çekinik genleri, ihtimal ve şansları göstermek için Punnett kareleri denen şemayı kullanıyor. Ancak tek bildikleri, bilmedikleri daha pek çok nokta olduğu. İhtimaller üzerinde tahmin yürütmeyi deneyebilirler ancak hiçbir şeyin garantisini veremezler. Hiçbir şeyin kesin olmadığını göstermek için "germ hattı mozayikizmi", "yeniden düzenlenmiş kromozom", "gecikmiş mutasyon" gibi tabirler kullanıyorlar. Aslında

doktorların konuşma tarzını severim; bilimin kulağa geliş şeklini, anlamadığın kelimelerin anlamadığın şeyleri açıklamasını. “Germ hattı mozayikizmi”, “yeniden düzenlenmiş kromozom” ya da “gecikmiş mutasyon” gibi kelimelerin altında sayısız insan var. Hiçbir zaman doğmayacak sayısız bebek. Benimkiler gibi.

Darna Atılan Pabuçlar

Miranda ve Ella yeni bir hayata yelken açtı. Liseyi tüm ihtişamıyla yaşayacağı gün gibi ortada olan bir gruba girdiler. İlgilenmediğim insanlarla ilgili konuşmaktan başka bir şey yapmamalarıyla geçen acı dolu bir haftanın ardından bu işi tamamen sonlandırmaya karar verdim. Onlar hiçbir şey sormadı, ben de yalan söylemedim. Yollarımızı ayırdık.

Bir süre sonra bunu umursamadım bile. Gerçi geçiş sürecini kolaylaştırmak ve “Tüh, masada hiç yer kalmadı, Olivia!”lardan kaçınmak için yaklaşık bir hafta kadar öğle yemeğine gitmedim. Açıkçası kütüphaneye gidip kitap okumak daha kolaydı.

Ekimde *Savaş ve Barış*’ı bitirdim. Harikaydı. İnsanlar okunması zor bir kitap olduğunu düşünüyor ama gerçekte sadece âşık olan, aşk için savaşıyor ve aşk için ölen karakterlerle dolu bir pembe dizi. Bir gün ben de öyle âşık olmak isterim. Kocamın beni, Prens Andrey’in Nataşa’yı sevdiği gibi sevmesini isterim.

Sonunda, farklı ortaokullara gitmemize rağmen ilkokuldan beri tanıdığım Eleanor adlı kızla takılmaya başladım. Eleanor her zaman zeki bir kızdı; eskiden biraz sulugözdü ama tatlıydı. Ben onun ne kadar komik bir kız olduğunu (babam gibi kahkahalara boğan bir komiklikten ziyade, harika espriler yapıyordu) hiç fark etmemiştim, o da benim ne kadar neşeli olabileceğimi. Sanırım Eleanor her zaman oldukça ciddi biri olduğumu sanmış. Sonradan Miranda ile Ella’dan hiçbir zaman hoşlanmadığı ortaya çıktı. Onları burnu havada buluyormuş.

Eleanor sayesinde öğle yemeklerinde zeki çocukların masasına oturmaya başladım. Takılmaya alıştığımдан daha kalabalık ve içinde farklılıklar barındıran bir gruptu: Eleanor'un erkek arkadaşı ve bir gün öğrenci başkanı olacağı kesin gibi görünen Kevin; birkaç teknoloji düşkünü; yıllık komitesi üyesi ve münazara takımından, Eleanor gibi birkaç kız ve Justin adında, ilk görüşte hoşlandığım, yuvarlak çerçeveli gözlüklü, keman çalan sessiz bir tip.

Süper popüler gruplarıyla takılan Miranda ve Ella'yı gördüğümde birbirimize, "Selam, n'aber?" deyip yolumuza devam ediyorduk. Ara sıra Miranda, August'un nasıl olduğunu soruyor, ardından, "Selamımı söyle," diyordu. Bunu hiç yapmadım; Miranda'ya hıncım olduğundan değil, bugünlerde August kendi dünyasına çekildiği için. Bazı günler evde hiç karşılaşmıyorduk bile.

31 Ekim

Anneannem Cadılar Bayramı'ndan bir gece önce vefat etmişti. Aradan dört yıl geçmesine rağmen o günden sonra yılın bu zamanı benim için hep hüzünlü geçmiştir. Her zaman açıkça söylemese de aynısı annem için de geçerli. August'un yılın en sevdiği zamanı Cadılar Bayramı olduğu için annem kendini ona kostüm hazırlamaya verir.

Bu yıl da farklı değildi. August *Yıldız Savaşları*'ndaki Boba Fett karakteri olmak istedi, annem de onun bedenine uygun kostümü aradı ancak işin garip yanı her yerde tükenmişti. Tüm internet satış sitelerini gezdi, eBay'de akıl almaz fiyatlara satılan birkaç tane buldu ve sonunda yeşile boyayarak Boba Fett'e dönüştürdüğü bir Jango Fett kostümü satın aldı. O aptal kostüm için toplamda iki haftasını harcamıştır. Ve hayır, annemin bana hiçbir zaman kostüm yapmadığından bahsetmeyeceğim çünkü bunun konumuzla ilgisi yok.

Cadılar Bayramı sabahı anneannemi düşünerek uyandım; üzgün ve ağlamaklı hissediyordum. Babam durmadan acele edip hazırlanmamı söylüyordu ki bu beni daha da strese soktu ve bir anda ağlamaya başladım. Sadece evde kalmak istiyordum.

Sonunda o sabah babam August'u okula götürdü, annem evde kalabileceğimi söyledi ve birlikte biraz ağladık. Ben anneannemi ne kadar özlersem özleyeyim, annem daha çok özlüyordu; bundan emindim. Ameliyat sonrası August'un hayata tutunduğu anlarda, acil servise tüm koşuşturmalarımızda anneannem hep annemin yanındaydı. Annemle ağlamak kendimi iyi hissettiri-

yordu. Bu ikimiz için de geçerliydi. Bir noktada annemin aklına en sevdiğimiz siyah beyaz filmlerden *The Ghost and Mrs. Muir*'i izlemek geldi. Bunun harika bir fikir olduğunu kabul etmeliyim. Sanırım ağlama seansımızı okulda Miranda ve Ella'yla ilgili her şeyi anlatmak için bir fırsat olarak kullanabilirdim ama DVD oynatıcısının karşısına otururken telefon çaldı. Arayan, August'un okulundaki hemşireydi; August'un karnının ağrıdığını ve okuldan alınması gerektiğini söyledi. Eski filmler ve ana-kız zamanı buraya kadardı.

Annem onu almaya gitti, August eve girer girmez tuvalete koştu ve kustu. Ardından yatağına gidip örtüyü üzerine çekti. Annem ateşini ölçtü, ona biraz sıcak çay götürdü ve yeniden "August'un annesi" rolüne büründü. Kısa süreliğine ortaya çıkan "Via'nın annesi" rafa kaldırılmıştı. Gerçi bunu anlayışla karşıladım çünkü August'un durumu kötüydü.

İkimiz de ona okula giderken neden annemin yaptığı Boba Fett kostümü yerine maskeli katil kostümünü giydiğini sormadık. Annem üzerinde iki hafta uğraştığı kostümü giyilmemiş halde yerde gördüğünde bozulduysa bile belli etmedi.

Şeker-ya-da-Şaka

Öğleden sonra August şeker toplamaya çıkacak kadar iyi hissetmediğini söyledi, özellikle hava karardıktan sonra şeker toplamayı ne kadar çok sevdiğini bildiğim için bu üzücü bir durumdu. Kapı kapı gezip şeker-ya-da-şaka diyecek yaşı çoktan geçmiş olmama rağmen başıma maske ya da ona benzer bir şeyler geçirir ve August sokakta dolaşp insanların kapısını heyecanla çalarken ona eşlik ederdim. Bunun gerçek anlamda diğer çocuklar gibi olabildiği tek akşam olduğunu biliyordum. Hiç kimse onun maskesinin altında farklı biri olduğunu bilmiyordu. Bu, August için kesinlikle muhteşem bir şey olmalıydı.

Akşam yedide kapısını tıklattım.

“Selam.”

“Selam,” diye cevapladı. PlayStation oynamıyor, çizgi roman okumuyor, sadece yatağına uzanmış tavanı izliyordu. Papatya her zamanki gibi yatakta, yanındaydı; başını August’un bacaklarına uzatmıştı. Maskeli katil kostümü buruşturulmuş halde, yerdeki Boba Fett kostümünün yanındaydı.

Yatakta yanına ilişip, “Karnın nasıl?” diye sordum.

“Hâlâ midem bulanıyor.”

“Cadılar Bayramı Geçidi’ne gitmeyeceğinden emin misin?”

“Kesinlikle.”

Bu beni şaşırttı. Konu ister ameliyattan birkaç gün sonra kaykaya binmek olsun, ister ağzı tamamen sarılmışken pipetle beslenmek olsun, August tıbbi durumlarda genelde oldukça dayanıklıydı. Bu çocuk on yaşına gelinceye kadar pek çok insanın

on hayatı boyunca dayanabileceğinden çok daha fazla ilaç içmiş, iğne yemiş ve tıbbi müdahaleye maruz kalmıştı ve şimdi ufak bir mide bulantısı yüzünden kenara mı çekiliyordu?

“Sorunun ne olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordum. Sesim biraz anneminki gibi çıkmıştı.

“Hayır.”

“Okul yüzünden mi?”

“Evet.”

“Öğretmenler mi? Ödevler mi? Arkadaşlar mı?”

Cevap vermedi.

“Biri bir şey mi dedi?” diye sordum.

“İnsanlar her zaman bir şey diyorlar,” dedi buruk bir tavırla. Ağlamak üzereydi.

“Anlat bana,” dedim.

Ne olduğunu anlattı. Bazı çocukların hakkında çok acımasız şeyler söylediğini duymuş. Diğer çocukların ne dediği umurunda değilmiş, bunu zaten bekliyormuş ama çocuklardan biri, Jack Will, “en yakın arkadaşı”ymış ve ona çok kırılmış. Geçtiğimiz aylarda Jack’ten birkaç kez bahsettiğini anımsadım. Annemle babamın onun nazik bir çocuk olduğunu ve August’un Jack gibi bir arkadaş edinmesine sevindiklerini söylediklerini hatırlıyordum.

Elini tutarak, “Çocuklar bazen aptallık yapar,” dedim yumuşakça. “Sözlerinde samimi olmadığına eminim.”

“O zaman neden öyle söyledi? Bunca zamandır arkadaşlık numarası yapıyormuş. Muhtemelen Bay Toto ona iyi not falan vereceğini söyleyip rüşvet teklif etmiştir. Eminim, ‘Hey, Jack, ucubeyle arkadaş olursan bu yıl sınavlara girmezsin,’ falan demiştir.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Ayrıca kendine ucube deme.”

“Her neyse. Keşke okula hiç gitmeseydim.”

“Ama okulu sevdiğini sanıyordum.”

“Oradan nefret ediyorum.” Birdenbire sinirlenip yastığı yumruklamaya başladı. “Nefret ediyorum! Nefret! Nefret!” Avazı çıktığı kadar bağıyordu.

Hiçbir şey demedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum. İncinmişti. Çok kızmıştı.

Birkaç dakika daha öfkesini kusmasına izin verdim. Papatya, yüzündeki yaşlarını yalamaya başlamıştı.

“Haydi ama, Auggie,” dedim sırtına hafifçe vurarak. “Neden Jango Fett kostümünü giyip...”

“O bir Boba Fett kostümü! Neden herkes karıştırıyor?”

“Boba Fett kostümü,” dedim sakın kalmaya çalışarak. Kolumu omzuna sardım. “Haydi, şeker toplamaya çıkalım, olur mu?”

“Çıkarsam annem iyileştiğimi düşünecek ve beni yarın okula gitmeye zorlayacak.”

“Annem seni okula gitmeye asla zorlamaz,” dedim. “Haydi Auggie, çıkalım. Eğlenceli olacağına söz veriyorum. Ve bütün şekerlerimi de sana vereceğim.”

Karşı çıkmadı. Yataktan kalkıp yavaşça Boba Fett kostümünü giymeye başladı. Kayışları ayarlayıp kemeri bağlamasına yardım ettim, başlığı takarken bile kendini daha iyi hissetmeye başladığı belliydi.

Düşünme Zamanı

August ertesi gün okula gitmemek için karın ağrısı numarasını sürdürdü. Durumdan bihaber annem, onun mikrop kapmış olabileceğinden endişelendiği için kendimi biraz kötü hissettiğimi itiraf etmeliyim ama August'a okuldaki olayla ilgili kimseye bir şey söylemeyeceğime dair söz vermiştim.

Pazar günüyse bir daha okula gitmemeye kararlıydı.

Bunu söylediğinde, "Annemle babama ne söylemeyi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Ne zaman istersem bırakabileceğimi söylemişlerdi." Gözlerini, okuduğu çizgi romandan ayırmıyordu.

"Ama sen hiçbir zaman pes eden bir çocuk olmadın," dedim ve bu gerçektir. "Bu sana göre değil."

"Pes ediyorum."

Konuşurken bana bakması için çizgi romanı elinden alıp, "Annemle babama nedenini anlatmak zorunda kalacaksın," diye belirttim. "Sonra annem okulu arayacak ve herkes durumu öğrenecek."

"Jack'in başı belaya girecek mi?"

"Muhtemelen."

"İyi."

August'un beni giderek şaşırttığını itiraf etmeliyim. Raftan başka bir çizgi roman alıp sayfalarına göz gezdirmeye başladı.

"Auggie," dedim. "Birkaç salak çocuğun seni okula gitmekten alıkoymasına izin verecek misin, gerçekten? Oradan keyif aldığını

biliyorum. Üzerinde böyle bir güce sahip olmalarına izin verme. Onlara bu zevki yaşatma.”

“Onları duyduğumdan haberleri bile yok.”

“Hayır, biliyorum ama...”

“Via, sorun değil. Ne yaptığımı biliyorum. Kararımı verdim.”

“Ama bu çılgınlık, Auggie!” dedim üzerine basa basa, diğer çizgi romanı da elinden aldım. “Okula geri dönmelisin. Herkes okuldan zaman zaman nefret eder. Ben de ediyorum. Hatta bazen arkadaşlarımdan da nefret ediyorum. Olur böyle şeyler. Normal biri gibi muamele görmek istiyorsun, değil mi? Normal olan bu! Hepimiz kötü günlere rağmen okula gitmek durumundayız, tamam mı?”

“İnsanlar sana dokunmamak için yollarını değiştiriyor mu, Via?” diye karşılık verdiğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. “Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden kendi kötü okul günlerini benimkilerle kıyaslama, olur mu?”

“Tamam, haklısın,” dedim. “Ama bu kimin günlerinin daha rezil olduğuyla ilgili bir yarışma değil, Auggie. Mesele şu ki hepimiz kötü günlere dayanmak zorundayız. Hayatın boyunca bir bebek ya da özel ihtiyaçları olan bir çocuk muamelesi görmek istemiyorsan, bunu aşip yoluna devam etmelisin.”

Hiçbir şey söylemedi ama son sözlerimin onu etkilediğini düşünüyordum.

“O çocuklara bir şey söylemek zorunda değilsin,” diye devam ettim. “Aslına bakarsan, onların ne dediğini bilmen ama onların ne dediklerini bildiğini bilmemeleri gayet iyi bir şey, biliyorsun değil mi?”

“Ne diyorsun ya?”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. İstemiyorsan onlarla bir daha konuşmak zorunda değilsin. Ve bunun nedenini hiçbir

zaman bilemeyecekler. Anladın mı? Ya da onlarla arkadaşmış gibi davranabilir ama içten içe öyle olmadığını bilebilirsin.”

“Miranda ile sen öyle mi yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevapladım çabucak, kendimi savunurcasına.

“Miranda’ya karşı hislerimde hiçbir zaman rol yapmadım.”

“O zaman benim yapmamı neden söylüyorsun?”

“Öyle bir şey söylemedim! Sadece o küçük pisliklerin seni etkilemesine izin vermemen gerektiğini söylüyorum, o kadar.”

“Miranda’nın seni etkilediği gibi mi?”

“Neden konuyu hep Miranda’ya getiriyorsun?” Sabırsızca bağırıyordum. “Seninle arkadaşların hakkında konuşmaya çalışıyorum. Lütfen benimkileri konunun dışında tut.”

“Onunla artık arkadaş bile değilsin ki.”

“Konuştuğumuz konunun bununla ne ilgisi var?”

August’un bana bakışı bir oyuncak bebeği anımsatıyordu. Yarı kapalı oyuncak bebek gözleriyle bana sadece boş boş bakıyordu.

“Önceki gün aradı,” dedi sonunda.

“Ne?” Afallamıştım. “Ve bunu bana söylemedin mi?”

“Seni aramamıştı,” diye cevapladı iki çizgi romanını da elimden alarak. “Beni arıyordu. Sadece merhaba demek için. Nasıl olduğumu öğrenmek için. Artık gerçek bir okula gittiğimi bile bilmiyormuş. Bunu ona söylemediğine inanamıyorum. İkinizin artık eskisi kadar birlikte takılmadığınızı ama beni her zaman kardeşi gibi sevdiğini bilmemi istediğini söyledi.”

İyice afallamıştım. Kalakalmıştım. Şaşkına dönmüştüm. Hiçbir şey söyleyemedim.

“Neden bana söylemedin?” dedim sonunda.

“Bilmiyorum.” Omzunu silkip ondan aldığım ilk çizgi romanı açtı.

“Pekâlâ, okula gitmeyi bırakırsan annemle babama Jack Will meselesini anlatacağım,” dedim. “Muhtemelen Bay Toto seni okula çağırarak ve herkesin önünde Jack ile diğer çocuklara senden özür diletecektir. Ve herkes sana özel ihtiyaçları olan çocukların gittiği okula gitmesi gereken biriymişsin gibi davranacaktır. İstedığın bu mu? Çünkü olacak olan bu. Ya da okula gidip hiçbir şey olmamış gibi davranacaksın. Jack’le yüzleşmek istersen, o da olur. Ama her türlü...”

“Tamam. Tamam. Tamam,” diye lafımı kesti.

“Ne?”

“Tamam! Gideceğim!” diye bağırdı çok da yüksek olmayan bir sesle. “Sadece bu konuyu kapat artık. Artık kitabımı okuyabilir miyim lütfen?”

“Tamam.” Odadan çıkmak üzere arkamı dönmüşken aklıma bir şey geldi. “Miranda hakkımda başka bir şey söyledi mi?”

Bakışlarını çizgi romandan kaldırıp gözlerimin tam içine baktı.

“Seni özlediğini söylememi istedi. Kelimesi kelimesine.”

Başımı salladım.

“Teşekkürler,” dedim kayıtsız bir tavırla, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini göstermenin utancını yaşamamak için.

Üçüncü Bölüm

SUMMER

Kim ne derse desin güzelsin

Sözler seni yıkamaz

Her şeyinle güzelsin

Hayır, sözler seni yıkamaz

—Christina Aguilera, *Beautiful*

Tuhaf Çocuklar

Bazı çocuklar gerçekten de gelip bana neden “ucube”yle bu kadar çok takıldığımı sordu. Üstelik bunlar, onu tanımayan çocuklardı. Zaten tanısalar, öyle bir laf söylemezlerdi.

“Çünkü o iyi bir çocuk,” dedim her seferinde. “Ona ucube demeyin.”

Başka bir gün Ximena Chin, “Tam bir azizesin, Summer,” dedi. “Yaptığın şeyi ben yapamazdım.”

“Abartılacak bir şey değil,” dedim dürüstçe.

Charlotte Cody, “Bay Toto onunla arkadaş olmanı mı istedi?” diye sordu.

“Hayır. Onunla arkadaşım çünkü onunla arkadaş olmak istiyorum,” dedim.

Ögle yemeğinde August Pullman’la oturmamın bu kadar olay olacağını kim tahmin edebilirdi? İnsanlar bu sanki dünyanın en garip şeyiymiş gibi davranıyordu. Çocukların bu kadar tuhaf olabilmesi garip.

O ilk gün onunla oturdum çünkü ona acımuştım. Hepsi bu. Yeni bir okulda, garip görünümlü yeni çocuk olarak orada öylece oturuyordu. Kimse onunla konuşmuyor, herkes ona bakıyordu. Masamdaki bütün kızlar onun hakkında fısıldaşıyordu. Beecher Ortaokulu’ndaki tek yeni öğrenci değildi ama herkes onun hakkında konuşuyordu. Julian ona Zombi Çocuk lakabını takmıştı ve herkes ondan öyle bahsediyordu. “Zombi Çocuğu gördün mü?” Bu tarz şeyler çabuk yayılır. Ve August da bunu biliyordu.

Normal bir yüze sahipken bile okuldaki yeni çocuk olmak zordur. Bir de onunki gibi bir yüze sahip olduğunuzu düşünün.

Bu yüzden gidip onunla oturdum. Önemli bir şey değildi. İnsanların bunu büyük bir olay haline getirmeye çalışmaktan vazgeçmesini isterdim.

O sadece bir çocuk. Evet, hayatımda gördüğüm en tuhaf görünümlü çocuk. Ama sadece bir çocuk.

Salgın

August'un yüzüne alışmanın zaman aldığını kabul etmeliyim. Onunla neredeyse iki haftadır oturuyordum ve dünyanın en düzgün yemek yiyen insanı olmadığını söyleyebilirdim. Ama bunun dışında oldukça iyi biri. Ayrıca artık ona acımadığımı da belirtmeliyim. İlk seferinde onunla oturmamın nedeni bu olabilirdi ama oturmayı sürdürmemin nedeni bu değil. Onunla oturmaya devam ediyordum çünkü eğlenceli bir çocuktuk.

Bu seneye ilgili sevmediğim şeylerden biri de birçok çocuğun oyun oynamak için fazla büyümüş gibi davranması. Tek yapmak istedikleri "takılmak" ve teneffüslerde "konuşmak". Ve bugünlerde konuşmak istedikleri tek konu, kimin kimden hoşlandığı ve kimin tatlı olup olmadığı. August bu konularla ilgilenmiyor. O teneffüslerde yakar top oynamaktan hoşlanıyor, tıpkı benim gibi.

Şu Salgın meselesini de August'la yakar top oynadığımız için öğrenmiştim zaten. Anladığım kadarıyla bu, dönemin başından beri oynanan bir "oyun"muş. Biri August'a yanlışlıkla dokunduğunda, Salgın'a yakalanmamak için otuz saniyede ellerini yıkamak ya da dezenfektan kullanmak zorundaymış. Salgın'a yakalanırsanız ne olacağından emin değilim çünkü bugüne dek August'a kimse dokunmadı; en azından doğrudan.

Bunu Maya Markowitz teneffüslerde bizimle yakar top oynamayacağını çünkü Salgın'a yakalanmak istemediğini söyle-

diğinde öğrendim. “Salgın da ne?” diye sordum, o da anlattı. Bunun çok aptalca olduğunu söyledim, o da bana katıldı ama yine de mecbur kalmadıkça August’un dokunduğu bir topa elini sürmeyecekti.

Cadılar Bayramı Partisi

Savanna'nın Cadılar Bayramı partisine davetiye aldığım için çok heyecanlanmıştım.

Savanna muhtemelen okulun en popüler kızı. Bütün oğlanlar ondan hoşlanır, bütün kızlar onun arkadaşı olmak ister. Beşinci sınıflar içinde gerçek bir "erkek arkadaşı" olan ilk kızdı. 281 no.lu sınıfa giden bir çocuktuk, gerçi sonradan ona tekme basıp Henry Joplin'le çıkmaya başladı ki ikisi de şimdiden yetişkin gibi görüldüğü için bu mantıklıydı.

Her neyse, "popüler" gruptan olmasam da bir şekilde davet edilmiştim ve bu çok havalıydı. Savanna'ya davetiyeyi aldığımı ve partiye geleceğimi söylediğimde bana karşı çok nazık davrandı ama çok fazla insanı çağırmadığını, bu yüzden de davet edildiğimi ortalıkta söylememem gerektiğini belirtti. Örneğin, Maya davet edilmemişti. Ayrıca kostüm de giymeyecektik. Bunu söylediği iyi olmuştu çünkü bir Cadılar Bayramı partisine tabii ki de kostümle giderdim; şeker toplarken giymek için yaptığım tekboynuzlu at kostümüyle değilse de, okulda giyeceğim Gotik kız kıyafetiyle. Ama o bile Savanna'nın partisi için uygun değildi. Partiye gitmemin tek kötü tarafı Geçit'e gidemeyecek olmamdı, yani tekboynuz kostümüm de boşa gidecekti. Bu biraz can sıkıcıydı ama önemli değildi.

Neyse, partiye gittiğimde Savanna beni kapıda karşıladı ve söylediği ilk şey, "Erkek arkadaşın nerede, Summer?" oldu.

Neden bahsettiğini bilmiyordum bile.

“Sanırım Cadılar Bayramı için maske takması gerekmiyordu, değil mi?” diye ekledi. August’tan bahsettiğini o an anladım.

“O benim erkek arkadaşım değil,” dedim.

“Biliyorum. Sadece şaka yapıyorum!” Yanağımı öptü –grubundaki kızlar artık selamlaşırken birbirlerini yanaklarından öpüyorlardı– ve ceketimi girişteki portmantoya astı. Ardından elimden tutup beni partinin yapıldığı bodruma götürdü. Etrafta anne ya da babasını görememiştim.

Bodrumda yaklaşık on beş çocuk vardı, hepsi de Savanna ya da Julian’ın grubundaki popüler çocuklardı. Sanırım bazıları çıkmaya başladığı için hep birlikte, popüler çocuklardan oluşmuş, kocaman bir süper grup haline gelmişlerdi.

Bu kadar çift olduğunu bile bilmiyordum. Yani Savanna ve Henry’yi biliyordum tabii ama Ximena ve Miles’tan haberim yoktu. Ve Ellie ile Amos’tan da. Ellie’nin göğüsleri neredeyse benimkiler kadar düzdü.

Neyse, geldikten yaklaşık on beş dakika kadar sonra Henry ve Savanna yanıma geldiler. Adeta tepemde dikiliyorlardı.

“Neden Zombi Çocuk’la bu kadar takıldığını öğrenmek istiyoruz,” dedi Henry.

Sanki espri yapmışlar gibi, “O zombi değil,” deyip güldüm. Gülümsüyordum ama içimden gülümsemek gelmiyordu.

“Biliyor musun, Summer,” dedi Savanna, “o çocukla bu kadar takılmasan çok daha popüler olursun. Sana karşı tamamen dürüst olacağım: Julian senden hoşlanıyor. Sana çıkma teklif etmek istiyor.”

“Öyle mi?”

“Onun tatlı olduğunu düşünüyor musun?”

“Hımm... evet, sanırım. Evet, tatlı biri.”

“Bu yüzden kiminle takılmak istediğini seçmelisin,” dedi Savanna. Benimle abla-kardeşmişiz gibi konuşuyordu. “Herkes

senden hoşlanıyor, Summer. Herkes senin gerçekten tatlı ve gerçekten ama gerçekten güzel olduğunu düşünüyor. İstersen grubumuza kesinlikle katılabilirsin ve inan bana, beşinci sınıflarda buna bayılacak bir sürü kız var.”

“Biliyorum.” Başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” diye cevapladı. “Julian’a gelip seninle konuşmasını söylememi ister misin?”

İşaret ettiği yere baktım, Julian’ın bize doğru baktığını görrebiliyordum.

“Ah, aslında tuvalete gitmeliyim. Nerede acaba?”

Gösterdiği yere gittim, küvetin kenarına oturup annemi aradım ve gelip beni almasını istedim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu annem.

“Evet, sadece burada kalmak istemiyorum.”

Annem başka soru sormadı ve on dakika içinde geleceğini söyledi.

“Kapıyı çalma,” dedim, “sadece geldiğinde beni ara.”

Annem arayıncaya kadar tuvalette bekledim, ardından kimse beni görmeden gizlice merdivenden sıvışıp ceketimi aldım ve dışarı çıktım.

Saat daha dokuz buçuktu. Amesfort Caddesi şeker toplamaya çıkanlarla tıklım tıklım doluydu. Her yer kalabalıktı. Herkes kostüm giymişti. İskeletler. Korsanlar. Prensesler. Vampirler. Süper kahramanlar.

Ama bir tane bile tekboynuz yoktu.

Kasın

Ertesi gün okulda Savanna'ya bozulmuş Cadılar Bayramı şekerlemesi yiyip hastalandığımı, partiden bu yüzden erken döndüğümü söyledim, o da bana inandı. Etrafta gerçekten de bir mide virüsü kol geziyordu, bu yüzden iyi bir yalandı.

Ona ayrıca başka bir çocuktan hoşlandığımı da söyledim, böylece umarım bu konuda peşimi bırakır ve Julian'a da ilgilenmediğimi iletirdi. Savanna tabii ki de kimden hoşlandığımı öğrenmek istedi, ben de ona bunun bir sır olduğunu söyledim.

August, Cadılar Bayramı'ndan sonraki gün yoktu, geldiğindeyse bir sorun olduğunu anladım. Öğle yemeğinde çok garip davranıyordu!

Neredeyse hiç konuşmuyor ve ben onunla konuştuğumda da önündeki yemeğe bakıyordu; gözümün içine bakamıyormuş gibi.

Sonunda, "Auggie, her şey yolunda mı? Bana kızgın falan mısın?" diye sordum.

"Hayır."

"Cadılar Bayramı'nda iyi olmadığına üzüldüm. Koridorlarda gözüm hep Boba Fett'i aradı."

"Evet, hastaydım."

"Sen de mi şu mide virüsüne yakalandın?"

"Evet, sanırım."

Bir kitap açıp okumaya başladı ki bu biraz kaba sayılırdı.

"Mısır Müzesi projesi için çok heyecanlıyım," dedim. "Ya sen?"

Başını salladı, ağzı yemek doluydu. Çiğneme şekli yüzünden gözlerimi kaçırıp başka tarafa baktım, sanki bilerek iğrenç bir

şekilde yiyordu ve gözlerinin yarı kapalı görünümünden kötü elektrik alıyordum.

“Senin projen ne?” diye sordum.

Omuzlarını silktili, kotunun cebinden bir kâğıt parçası çıkardı ve masanın karşısından fiskeyle bana doğru attı.

Beşinci sınıftaki herkes aralıktaki Mısır Müzesi Günü için Mısır’a ait bir eser üzerine ödev hazırlayacaktı. Öğretmenler tüm görevleri küçük kâğıt parçalarına yazıp bir balık fanusunun içine koymuş, öğrenciler de sırayla fanustan kâğıt çekmişti.

Auggie’nin küçük kâğıdını açtım.

“Ah, harika!” dedim, biraz fazla heyecanlı bir sesle, onu neşelendirmeye çalışarak. “Sakkara Piramidi’ni çekmişsin!”

“Biliyorum!” dedi.

“Bana Anubis çıktı, Öte Dünya Tanrısı.”

“Köpek başlı olan mı?”

“Aslında o bir çakal kafası,” diyerek düzelttim. “Hey, okuldan sonra projelerimize birlikte çalışalım mı? Bize gelebilirsin.”

Sandvicini bıraktı ve sandalyesinde geriye yaslandı. Bakışlarını çözemiyordum.

“Summer,” dedi, “bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Arkadaşım olmak zorunda değilsin. Bay Toto’nun seninle konuştuğunu biliyorum.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Numara yapmak zorunda değilsin diyorum sadece. Bay Toto’nun okul başlamadan önce bazı çocuklarla konuşup benimle arkadaş olmalarını istediğini biliyorum.”

“Benimle konuşmadı, August.”

“Evet, konuştu.”

“Hayır, konuşmadı.”

“Evet, konuştu.”

“Hayır, konuşmadı!! Yemin ederim!” Parmaklarımı çapraz yapmadığımı görmesi için ellerimi havaya kaldırdım. Hemen ayaklarıma baktı, ben de ayak parmaklarımı da çaprazlamadığımı görmesi için UGG’larımı silkip çıkardım.

“Muz çorap giyiyorsun,” dedi suçlarcasına.

“Parmaklarımın düz olduğunu görebilirsin!” diye bağırdım.

“Tamam, bağırmana gerek yok.”

“Suçlanmayı sevmiyorum, tamam mı?”

“Tamam. Üzgünüm.”

“Olmalısın da.”

“Seninle gerçekten konuşmadı mı?”

“Auggie!”

“Tamam tamam, gerçekten üzgünüm.”

Ona kızgın kalabilirdim ama ardından Cadılar Bayramı’nda başına gelen kötü olayı anlattığında sinirim geçti. Özetlemek gerekirse, Jack’in, arkasından gerçekten kötü şeyler söylediğini duymuş. Bu, tavrını ve neden “hasta” olup gelmediğini açıklıyordu.

“Kimseye söylemeyeceğine söz ver,” dedi.

“Söylemem.” Başımı onaylarcasına salladım. “Sen de bana bir daha böyle kaba davranmayacağına söz ver.”

“Söz.”

Uyarı: Bu Çocuk 18 Yaş Altı İçin Sakıncalıdır

Annemi August'un yüzü konusunda uyarmış, nasıl göründüğünü tarif etmişim çünkü hislerini saklamak konusunda her zaman çok iyi olmadığını biliyordum ve August o gün bize ilk kez gelecekti. Hatta isteyken ona bir hatırlatma mesajı bile attım. Ama işten sonra eve geldiğinde yüzünde beliren ifadeyi görünce onu yeterince hazırlayamadığımı anladım. Annem kapıdan içeri girip August'u gördüğünde şoke oldu.

"Selam anne, bu Auggie. Yemeğe kalabilir mi?" diye sordum çabucak.

Sorumu anlaması bile bir saniyesini aldı.

"Merhaba, Auggie," dedi. "Ah, tabii ki tatlım. Tabii Auggie'nin annesi için de sorun olmazsa."

Auggie annesini cep telefonundan ararken anneme, "Suratındaki dehşet ifadesini düzelt!" diye fısıldadım. Suratında, televizyonda korkunç bir haber izlediği zamanlardaki gibi bir ifade vardı. Sanki yüzünün ne halde olduğunu bilmiyormuş gibi başını salladı, sonrasında da August'a gayet nazik ve normal davrandı.

Bir süre sonra Auggie'yle projeler üstünde çalışmaktan yorulduk ve biraz zaman geçirmek için oturma odasına geçtik. Auggie şöminenin üzerindeki fotoğraflara bakarken babamla bir fotoğrafımı gördü.

"Bu baban mı?"

"Evet."

“Senin şey olduğunu bilmiyordum... O kelime neydi?”

“Çift ırklı.”

“Doğru! Aradığım kelime buydu.”

“Evet.”

Fotoğrafa yeniden baktı.

“Annenle baban boşandı mı? Babanın seni okula bıraktığını falan hiç görmedim.”

“Ah, hayır,” dedim. “O bir müfreze çavuşuydu. Birkaç yıl önce öldü.”

“Vay canına! Bunu bilmiyordum.”

Başımı sallayıp babamın üniformalı bir fotoğrafını uzattım.

“Vay canına, şu madalyalara bak.”

“Evet, çok harika bir adamdı.”

“Şey, Summer, üzgünüm.”

“Evet, berbat bir şey. Onu çok özleyorum.”

“Evet, vay canına.” Başını sallayıp fotoğrafı geri verdi.

“Hiç bir tanıdığın öldü mü?” diye sordum.

“Bir tek anneannem ama onu pek hatırlamıyorum bile.”

“Kötüymüş.”

Auggie başını onaylarcasına salladı.

“Ölünce insanlara ne olduğunu hiç merak ediyor musun?” diye sordum.

Omuz silkti. “Pek değil. Yani sanırım cennete gidiyorlardır, değil mi? Anneannem oraya gitti.”

“Ben bu konuda çok düşünüyorum,” dedim. “Bence insanlar öldüğünde ruhları cennete gidiyor ama sadece bir süreliğine. Yani orada eski arkadaşlarını falan görüp eski zamanları yâd ediyorlar. Ama bence sonrasında dünyadaki hayatlarının iyi mi yoksa kötü mü olduğunu düşünmeye başlıyorlar. Ardından da yepyeni bebekler olarak dünyaya geliyorlar.”

“Bunu neden istesinler ki?”

“Çünkü bu sayede doğru yaşamak için bir şansları daha oluyor,” diye cevapladım. “Her şeye yeniden başlamak için bir şans.”

Söylediklerimi düşünüp başını salladı. “Telafi sınavına girmek gibi,” dedi.

“Doğru.”

“Ama aynı görünüşle geri gelmiyorlar,” dedi. “Yani döndüklerinde tamamen farklı görünüyorlar, değil mi?”

“Ah, evet,” diye cevapladım. “Ruhun aynı kalıyor ama geri kalan her şey farklı oluyor.”

“Bunu sevdim,” dedi başını tekrar tekrar sallayarak. “Bu fikri gerçekten sevdim, Summer. Bu, gelecek hayatımda bu surlara mahkûm olmayacağım anlamına geliyor.” Bunu söylerken yüzünü işaret edip gözlerini pörtletince güldüm.

“Sanırım evet,” diyerek omuz silktim.

“Hey, belki yakışıklı bile olabilirim,” dedi gülümseyerek. “Bu harika olmaz mıydı? Yeniden dünyaya geldiğimde şöyle yakışıklı ve süper havalı ve süper uzun bir herif olabilirim.”

Yine güldüm. Auggie kendiyle oldukça barışık. Onun en sevdiğim yönlerinden biri de buydu.

“Hey, Auggie, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii,” dedi ne sormak istediğimi tam olarak biliyormuş gibi.

Tereddüt ettim. Bunu ona bir süredir sormak istiyor ama cesaretimi her defasında kaybediyordum.

“Ne?” dedi. “Yüzümün neden böyle olduğunu mu öğrenmek istiyorsun?”

“Evet, sanırım. Sormamda bir sakınca yoksa.”

“Önemli değil,” dedi umursamaz bir ses tonuyla. “Esas nedenine man-di-bu-lo-fa-si-yal di-sos-toz deniyor. Bunu telaffuz etmeyi öğrenmek inanılmaz zamanımı aldı. Ama adını bile söyleyemediğim bir sendromum daha var. Bunlar birleşip değişerek kocaman bir süperşeye dönüşmüş. O kadar nadir görülen bir şey

ki ismi bile yok. Yani böbürlenmek falan istemem ama aslına bakarsan bir tür tıp mucizesi olarak g  r  l  yorum.”

Gülümsedi.

“Bu bir   akaydı,” dedi. “G  lebilirsin.”

Gülümseyerek ba  sımı salladım.

“Komiksin, Auggie.”

“Evet,   yleyim,” dedi gururla. “Yıkılıyorum.”

Mısır Lahfi

Sonraki ay boyunca okul çıkışları August'la birçok kez ya onların ya da bizim evde takıldık. Hatta August'un ailesi, annemi ve beni birkaç kez yemeğe bile çağırdı. Annemi August'un amcası Ben'e ayardlamayı düşündüklerine kulak misafiri oldum.

Mısır Müzesi sergisinin açılacağı gün hepimiz çok heyecanlıydık, hatta biraz başımız dönüyordu. Bir gün önce kar yağmıştı, Şükran Günü tatilindeki kadar olmasa da kar, kardı.

Spor salonu herkesin Mısır eserini, neyin ne olduğunu açıklayan küçük kartlarla sergilediği masalarla dolu koca bir müzeye dönüştürülmüştü. Eserlerin çoğu gerçekten harikaydı ama bence August ve benimki en iyisiydi. Benim Anubis heykelim oldukça gerçekçi görünüyordu, hatta altın rengi boya bile kullanmıştım. August da basamaklı piramidini küp şekerlerden yapmıştı. Altmış santim uzunluğunda ve altmış santim genişliğindeydi, üstelik kum görünümlü sprej gibi bir şeyle boyamıştı. Muhteşem görünüyordu.

Hepimiz Mısır'a özgü kostümler giymiştik. Bazı çocuklar Indiana Jones'vari arkeologlar olmuştu. Bazıları firavun gibi giyinmişti. August ve ben mumya olmuştuk. Gözlerimiz ve ağızımız için açılmış küçük delikler haricinde yüzlerimiz tamamen sarılıydı.

Ailelerimiz geldiğinde spor salonunun önündeki koridorda sıraya girdiler. Ardından gidip ailelerimizi alabileceğimiz söylendi, her çocuk ebeveynini karanlık salonda el fenerli bir tura çıkarıyordu. August'la annelerimizi bir araya getirdik, her sergide durup

eserin ne olduğunu fısıltıyla açıklıyor, soruları cevaplıyorduk. Karanlık olduğu için el fenerlerimizi, hakkında konuştuğumuz eserlere tutuyorduk. Ara sıra da teatral bir etki yaratmak için ışığı çenemizin altına tutuyorduk. Karanlıkta tüm o fısıldaşmaları duymak, fener ışıklarının karanlık odada zikzaklar çizdiğini görmek çok eğlenceliydi.

Bir ara su içmeye gittim. Mumya sargısını yüzümden çıkarmam gerekmişti.

“Selam, Summer,” dedi Jack. Benimle konuşmaya gelmişti. Mumya filmindeki adam gibi giyinmişti. “Güzel kostüm.”

“Teşekkürler.”

“Diğer mumya da August mu?”

“Evet.”

“Şey... August’un bana neden kızgın olduğunu biliyor musun?”

“Hı hı.”

“Bana söyleyebilir misin?”

“Hayır.”

Başını salladı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

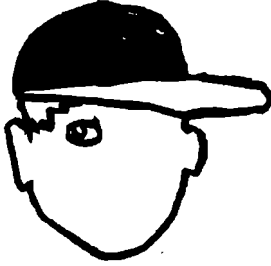
“Ona sana söylemeyeceğimi söyledim,” diye açıkladım.

“Bu çok garip,” dedi. “Bir anda neden bu kadar kızdığını dair hiçbir fikrim yok. Hiç. En azından bir ipucu veremez misin?”

Odanın karşısına, annelerimizle konuşan August’a baktım. Cadılar Bayramı’nda duyduklarını kimseye anlatmayacağıma dair verdiğim sözü bozmayacaktım ama Jack için de kötü hissetmiştim.

Kulağına, “Çılgılık maskesi,” diye fısıldayıp uzaklaştım.

Dördüncü Bölüm

JACK

İşte benim sırrım. Çok basit.

İnsan yalnızca kalbiyle görür.

Özü gözler göremez.

—Antoine de Saint-Exupéry, *Küçük Prens*

Çağrı

Ağustosta ortaokul müdürü Bay Toto ailemi aradı. Annem, “Belki tüm yeni öğrencilere hoş geldin demek için arıyordur,” dedi ve babam da, “Bir sürü çocuğu arıyor olmalı,” diye cevapladı. Ardından annem onu geri aradı ve Bay Toto’yla konuştuğunu duydum. Tam olarak şunları söyledi:

“Ah, merhaba Bay Toto. Ben Amanda Will, beni aramışsınız. *Duraksama.* Ah, teşekkürler! Çok nazıksınız. O da sabırsızlanıyor. *Duraksama.* Evet. *Duraksama.* Evet. *Duraksama.* Ah. Tabii. *Uzun bir duraksama.* Vah vah. Hı hı. *Duraksama.* Şey, çok nazıksınız. *Duraksama.* Tabii. Ahh. Vay canına. *Süper uzun duraksama.* Tabii, anlıyorum. Eminim olacaktır. Bir saniye yazayım... tamamdır. Onunla konuşup sizi arayayım, olur mu? *Duraksama.* Hayır, onu düşündüğünüz için ben teşekkür ederim. Hoşça kalın!”

Telefonu kapadığında, “Neymiş, ne dedi?” falan diye sordum.

Annem, “Pekâlâ, aslında bu oldukça gurur verici ama bir bakıma da üzücü. Anlaşılan bu sene ortaokula yeni bir çocuk başlıyormuş ve daha önce evde eğitim gördüğü için hiç okul ortamında bulunmamış. Bay Toto da bazı ilkokul öğretmenlerine ortaokula geçen harika çocukları sormuş, öğretmenler de senin oldukça nazik biri olduğunu söylemiş olmalı... tabii ben bunu zaten biliyordum. Dolayısıyla Bay Toto, yeni çocuğa göz kulak olma konusunda sana güvenip güvenemeyeceğini öğrenmek istiyor,” dedi.

“Yani onunla takılmak gibi mi?” dedim.

“Kesinlikle,” dedi annem. “Buna ‘karşılama arkadaşı’ dedi.”
“Ama neden ben?”

“Söyledim ya. Öğretmenlerin Bay Toto’ya iyi bir çocuk olduğunu söylemiş. Hakkında böyle düşünmelerinden çok gururlandım tabii...”

“Neden üzücü?”

“Nasıl yani?”

“Gurur verici ama bir bakıma da üzücü dedin.”

“Ah.” Annem başını salladı. “Şey, görünüşe göre bu çocukta bir çeşit... hımm, sanırım yüzüyle ilgili bir sorun varmış... ya da onun gibi bir şey. Emin değilim. Belki bir kaza geçirmiştir. Bay Toto haftaya okula gittiğinde daha fazlasını açıklayacağını söyledi.”

“Okullar eylüle kadar açılmayacak!”

“Bu çocukla okullar açılmadan tanışmanı istiyor.”

“Mecbur muyum?”

Annem biraz şaşırmış gibiydi.

“Şey, tabii ki hayır,” dedi, “ama böyle bir şeyi yapman çok hoş olurdu, Jack.”

“Eğer zorunda değilsem,” dedim, “yapmak istemiyorum.”

“En azından bir düşünemez misin?”

“Düşünüyorum ve istemiyorum.”

“Pekâlâ, seni zorlayacak değilim,” dedi, “ama en azından üzerinde biraz daha düşün, olur mu? Bay Toto’yu yarına kadar aramayacağım, bu yüzden yeniden değerlendir. Açıkçası, yeni çocukla biraz zaman geçirmeni istemenin fazla olduğunu düşünmüyorum, Jack ...”

“Yeni biri olması önemli değil, anne,” diye cevapladım.
“O yamuk.”

“Bu hiç hoş bir söz değil, Jack.”

“Ama öyle, anne.”

“Kim olduğunu bile bilmiyorsun!”

“Evet, biliyorum,” dedim çünkü anlatmaya başladığı andan itibaren August denilen çocuktan bahsettiğini biliyordum.

.

,

Dondurmacı

Beş-altı yaşlarındayken onu ilk kez Amesfort Caddesi'ndeki dondurmacının önünde gördüğümü anımsıyorum. Bakıcım Veronica ve bize dönük bebek arabasındaki kardeşim Jamie'yle birlikte dondurmacının önündeki bankta oturuyorduk. Sanırım külâh dondurmamı yemekle meşguldüm çünkü bankta yanıma birilerinin oturduğunu fark etmemiştim bile.

Bir süre sonra külâhın dibinden dondurmamı emmek için başımı çevirdiğimde onu gördüm: August'u. Tam yanımda oturuyordu. Pek de hoş olmadığını biliyorum ama onu gördüğümde "Ayy!" gibi bir şey dedim çünkü gerçekten korkmuştum. Zombi maskesi falan taktığını sanmıştım. Korku filmi izlerken kötü adam çalılarının içinden fırladığında çıkardığınız "ayy"lardandı. Her neyse, pek de nazik olmamıştı ve çocuk beni duymamış olsa da ablası duymuştu.

"Jack! Gitmemiz gerek!" dedi Veronica. Kalkmış, bebek arabasını çeviriyordu çünkü çocuğu yeni fark eden Jamie utanç verici bir şey söylemek üzereydi. Üzerime arı konmuş gibi bir anda fırladım ve hızla uzaklaşan Veronica'nın peşine takıldım. Çocuğun annesinin arkamızdan yumuşak bir sesle: "Tamam, çocuklar. Sanırım gitme zamanımız geldi," dediğini duydum ve onlara bir kez daha bakmak için döndüm. Çocuk dondurmasını yalıyor, annesi onun scooter'ını alıyor ve ablası da bana öldürecekmiş gibi öfkeyle bakıyordu. Çabucak bakışlarımı kaçırdım.

"Veronica, o çocuğun nesi vardı?" diye fısıldadım.

“Şişşt, evlat!” dedi öfkeli bir sesle. Veronica’yı severim ama kızdığı zaman gerçekten *köpürürdü*. Bu sırada Jamie çocuğa bir kez daha bakabilmek için arabasından kelimenin tam anlamıyla sarkıyordu.

“Ama Vonica...” dedi Jamie.

Caddede iyice uzaklaştığımızda, “Çok yaramazdınız! Çok!” dedi Veronica. “Gözlerinizi dikip öylece baktınız!”

“Elimde değildi!” dedim.

“Vonica,” dedi Jamie.

“Ne var, Jamie?”

“Bugün Cadılar Bayramı mı?”

“Hayır, Jamie.”

“O zaman o çocuk neden maske takıyordu?”

Veronica cevaplamadı. Bazen bir şeye çok kızdığında cevap vermezdi.

Jamie’ye, “Maske takmıyordu,” diye açıkladım.

“Jack, sus!” dedi Veronica.

“Neden bu kadar kırgınsın, Veronica?” diye sormaktan kendimi alamadım.

Sorumun onu daha da öfkeliendireceğini düşünmüştüm ama sadece başını iki yana salladı.

“Yaptığımız şey kötüydü,” dedi. “Şeytan görmüş gibi öylece kalkıp kaçmak. Jamie’nin bir şey söylemesinden korktum, anlıyor musun? O küçük çocuğun hislerini incitebilecek bir şey söylemesini istemedim. Ama yine de öyle kalkmamız çok yanlış. Annesi ne olduğunu anladı.”

“Bilerek yapmadık ki,” diye cevap verdim.

“Jack, bazen birini incitmek için ille de onu incitmeyi istemek zorunda değilsin. Anlıyor musun?”

Bu, August’u mahallede ilk görüşümdü, en azından hatırladığım kadarıyla. Ama onu sonraları da gördüm: bazen oyun

parkında, birkaç kez de parkta. Bazen astronot başlığı takardı. Ama başlığın altındakinin o olduğunu bilirdim. Mahalledeki bütün çocuklar bilirdi. Hepsi August'u bir şekilde görmüştü. O bizimkini bilmesede, biz onun adını bilirdik.

Ve onu ne zaman görsem, Veronica'nın sözlerini anımsamaya çalışırdım. Ama zordu. Başınızı çevirip bir daha bakmamak zordu. Onu gördüğünüzde sıradan davranmak zordu.

Neden Fikrini Değiştirdin?

“Bay Toto başka kimi aramış,” diye sordum o akşam anneme, “söyledi mi?”

“Julian ve Charlotte’ın adı geçti.”

“Julian!” dedim. “İyy! Neden Julian?”

“Eskiden Julian’la arkadaştınız!”

“Anne, o ta anaokulundaydı. Julian şimdi düzenbazın önde gideni. Ve sürekli popüler olmak için çırpınıyor.”

“Pekâlâ,” dedi annem, “en azından Julian, çocuğa yardım etmeyi kabul etmiş. Bu konuda hakkını vermelisin.”

Karşılık vermedim çünkü haklıydı.

“Peki ya Charlotte?” diye sordum. “O da kabul etmiş mi?”

“Evet.”

“Tabii ki etmiştir. Charlotte tam bir iyilik meleğidir.”

“Tanrım, Jack,” dedi annem, “bugünlerde herkesle sorunun var gibi.”

“Sadece...” diye başladım. “Anne, bu çocuğun neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok.”

“Tahmin edebiliyorum.”

“Hayır! Edemezsin! Onu hiç görmedin. Ama ben gördüm.”

“Düşündüğün çocuk olmayabilir bile.”

“Güven bana, o. Ve inan ki gerçekten ama gerçekten kötü. Suratı yamuk, anne. Gözleri ta burada.” Yanaklarımı gösterdim.

“Ve kulakları yok. Ve ağzı da...”

O sırada Jamie bir kutu meyve suyu almak için mutfağa girdi.

“Jamie’ye sor,” dedim. “Öyle değil mi, Jamie? Geçen yıl parkta gördüğümüz çocuğu hatırlıyor musun? August denilen şu çocuğu? Yüzü acayip olan hani.”

“Ah, o çocuk mu?” dedi Jamie gözlerini kocaman açarak. “Kâbuslarıma girmişti! Geçen yılki zombili kâbuslarımı hatırlıyor musun, anne?”

“Onların korku filmi izlemekten olduğunu sanıyordum,” diye cevapladı annem.

“Hayır!” dedi Jamie, “o çocuk yüzündendi! Onu gördüğümde ‘Aaaaaa!’ diye bağırarak kaçmıştım...”

“Bir saniye,” dedi annem ciddileşerek. “Bunu onun önünde mi yaptın?”

“Elimde değildi!” dedi Jamie sızlanırcasına.

“Tabii ki de elindeydi!” diye azarladı annem. “Çocuklar, duyduklarım karşısında hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim.” Gerçekten de öyle görünüyordu. “Yani o sadece küçük bir çocuk; tıpkı sizin gibi! Ondan çığlık atarak kaçtığına nasıl hissetmiş olabileceğini hayal edebiliyor musun, Jamie?”

“Çığlık değildi,” diye karşı çıktı Jamie. “Daha çok şöyleydi: ‘Aaaaaa!’” Ellerini yanaklarına koyup mutfağın etrafında koşmaya başladı.

“Sakin ol, Jamie!” dedi annem öfkeyle. “Gerçekten de oğullarımın bundan daha cana yakın olduğunu düşünürdüm.”

İkinci sınıfa giden Jamie, “Cana yakın ne demek?” diye sordu.

“Cana yakın derken neyi kastettiğimi çok iyi biliyorsun, Jamie,” dedi annem.

“Ama o çok çirkin, anne,” dedi Jamie.

“Hey! O kelimeyi duymak istemiyorum! Jamie, meyve suyunu al ve çık lütfen. Jack’le bir saniyelğine yalnız konuşmak istiyorum.”

Kardeşim çıkar çıkmaz annem, “Jack, bak,” dedi ve daha o an ciddi bir nutuk çekeceğini anladım.

“Tamam, yapacağım,” dedim ve bu onu çok şaşırttı.

“Yapacak mısın?”

“Evet!”

“Yani Bay Toto’yu arayabilir miyim?”

“Evet, anne, evet dedim ya!”

Annem gülümsedi. “Üzerine düşeni yapacağını biliyordum, oğlum. Aferin sana. Seninle gurur duyuyorum, Jackie!” Saçımı karıştırdı.

İşte fikrimi böyle değiştirdim. Annemin azarlamasını dinlememek için değil. August denen çocuğu bu konuda tam bir pislik gibi davranacağını bildiğim Julian’dan korumak için de değil. Fikrimi değiştirdim çünkü Jamie’nin August’tan çılgılık atarak kaçtığını duyduğumda kendimi birden gerçekten kötü hissettim. Mesele şu ki, Julian gibi kötüler her zaman olacak. Ama genellikle nazik olan Jamie gibi küçük bir çocuk bile bu kadar kötü davranabiliyorsa, August gibi birinin ortaokulda hiç şansı yoktu.

Dört Şey

Birincisi, yüzüne alışıyorsunuz. İlk birkaç sefer, *vay canına, buna asla alışamayacağım*, diye düşünmüştüm. Ama yaklaşık bir hafta sonra, *hah, o kadar da kötü değilmiş*, dedim.

İkincisi, gerçekten havalı bir çocuk. Demek istediğim, bayağı komik. Mesela öğretmen bir şey söylediğinde, August kimsenin duymayacağı şekilde komik bir şeyler fısıldayıp beni koparıyor. Ayrıca iyi bir çocuk. Yani onunla rahatça takılmak, konuşmak falan mümkün.

Üçüncüsü, gerçekten zeki. Daha önce okula gitmediği için herkesten geri kalacağını düşünmüştüm ama birçok konuda benden ileride. Yani belki Charlotte ve Ximena kadar değil ama onlara yakın. Üstelik Charlotte ve Ximena'nın aksine, gerçekten ihtiyacım olduğunda kopya çekmeme izin veriyor (gerçi buna sadece birkaç kez ihtiyacım oldu). Bir keresinde de ödevini kopyalamama izin verdi, gerçi bunun yüzünden dersten sonra ikimizin de başı belaya girdi.

"Dün verdiğim ödevde aynı sorularda yanlış yapmışsınız," dedi Bayan Rubin, bir açıklama bekler gibi bakıyordu. Ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü açıklamam, *ah, çünkü August'un ödevini kopyaladım*, falan olurdu.

Ama August beni korumak için yalan söyledi: "Ah, çünkü dün akşam ödevi birlikte yaptık," gibilerinden bir şey dedi ki bu tamamen yalandı.

"Pekâlâ, birlikte ödev yapmak güzel bir şey," diye cevapladı Bayan Rubin, "yine de ayrı ayrı yapmanız gerekiyor, tamam mı?"

İsterseniz yan yana yapabilirsiniz ama birlikte yapamazsınız, anlaştık mı? Anladınız mı?”

Sınıftan çıktıktan sonra, “Dostum, teşekkür ederim,” dedim. O da, “Önemli değil,” falan dedi.

Bu çok havalıydı.

Dördüncüsü, artık onu tanıdığım için, August’la gerçekten de arkadaş olmak istediğimi söyleyebilirdim. Dürüst olmalıyım ki başlarda sadece Bay Toto ona karşı özellikle iyi olmamı istedi diye arkadaşça davranıyordum. Ama artık onunla takılmak kendi seçimimdi. Bütün şakalarım gülüyordu ve ona her şeyi anlatabilecekmişim gibi hissediyordum. İyi bir dostmuş gibi. Beşinci sınıftaki bütün çocuklar duvara dizilse ve aralarından takılmak isteyeceğim çocuğu seçmem gerekse, sanırım August’u seçerdim.

Eski Dostlar

Çılgılık maskesi mi? Bu da ne demekti böyle? Summer Dawson her zaman biraz çatlak olmuştur ama bu kadarı da fazlaydı. Tek yaptığım August'un bana neden kızgın gibi davrandığını sormaktı. Summer'ın bilebileceğini düşünmüştüm. Ama verdiği tek cevap "Çılgılık maskesi" oldu. Ne demek istediğini bile anlamadım.

Bu çok garipti çünkü bir gün August'la arkadaşlık ve ertesi gün, hooop, benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Üstelik nedenine dair en ufak bir fikrim yoktu. Ona, "Hey, August, bana kızgın falan mısın?" diye sorduğumda sadece omuzlarını silkti ve yürüyüp gitti. Ben de bunu kesin bir evet olarak aldım. Ve kızabileceği hiçbir şey yapmadığımdan kesinlikle emin olduğum için de sorunun ne olduğunu Summer'ın söyleyebileceğini düşünmüştüm. Ama ondan öğrenebildiğim tek şey "Çılgılık maskesi" oldu. Evet, çok yardımcı oldun. Teşekkürler, Summer.

Biliyor musunuz, okulda bir sürü arkadaşım var. Yani August resmen eski dostum olmak istiyorsa sorun değil; bana uyar, umurumda bile olmaz. Artık ben de onu görmezden geliyorum. Tabii neredeyse her derste yan yana oturduğumuz için bu biraz zor oluyor.

Diğer çocuklar durumu fark edip August'la kavga edip etmediğimizi sormaya başladılar. Kimse neler olduğunu August'a sormuyordu. Zaten onunla neredeyse kimse konuşmuyor. Yani benim dışımda takıldığı tek kişi Summer. Arada sırada Reid Kingsley'yle takılıyor, birkaç kez de teneffüste iki Max'le Zindanlar ve Ejderhalar oynadı. İyilik Meleği Charlotte koridorda yanından

geçerken başıyla selam vermek dışında bir şey yapmıyor. Arkasından hâlâ Salgın oynayan var mı bilmiyorum çünkü kimse bunu bana doğrudan söylememiştii. Yani demek istediğim, benim dışımda takılabileceği fazla bir arkadaşı da yok. Benden uzak durmak istiyorsa o kaybeder; ben değil.

Aramız artık böyle. Birbirimizle yalnızca, gerçekten zorunda kalırsak okulla ilgili şeylerde konuşuyoruz. Ben, “Bayan Rubin ne ödev vermişti?” diye soruyorum, o da cevaplıyor ya da o, “Kalemtıraşını alabilir miyim?” diyor, ben de kalemtıraşımı kalem kutumdan çıkarıp ona veriyorum. Ama zil çalar çalmaz yollarımız ayrılıyor.

İyi tarafı, artık çok daha fazla çocukla takılabiliyorum. Önceden, August’la birlikte olduğumda onunla da takılmaları gerekeceği için diğer çocuklar benimle takılmıyordu. Ya da Salgın meselesinde olduğu gibi, benden bir şeyler gizliyorlardı. Sanırım o oyuna benim dışımda yalnızca *Zindanlar ve Ejderhalar* takımı ile Summer katılmamıştı. Gerçek şu ki, açıkça söylemeseler de, kimse onunla takılmak istemiyor. Herkes popüler gruba girmenin derdinde ve August o grubun en uzağındaki kişi. Ama şimdi dilediğimle takılabiliyim. Popüler gruba girmek istersem de kesinlikle girebilirim.

Kötü tarafıysa, şey, (a) popüler çocuklarla takılmaktan aslında o kadar da keyif almıyorum. Ve (b) aslında August’la takılmaktan hoşlanıyordum.

Kısacası durum biraz karışık. Ve hepsi August’un suçu.

Kar

Yılın ilk karı Şükran Günü tatilinden hemen önce yağdı. Okullar kapalıydı, bu yüzden fazladan bir gün tatilim vardı. August meselesi canımı sıktığı için aslında bu durumdan memnundum. Onu her gün görmek zorunda kalmadan biraz kafamı dağıtmak istiyordum. Ayrıca karlı bir güne uyanmak dünyada en çok sevdiğim şeydir. Sabah gözünüzü ilk açtığınızda her şeyin neden normalden farklı göründüğünü bilememe hissine bayılıyorum. Ardından gerçeği bir anda çakıyor, her yerin sessiz olduğunu fark ediyorsunuz. Korna sesi yoktur. Sokaktan otobüs geçmiyordur. Sonra pencereye koşar ve dışarısının tamamen beyaza büründüğünü görürsünüz: kaldırımlar, ağaçlar, sokaktaki arabalar, pencere pervazlarınız. Böyle bir şey hafta içi olduğunda ve okulların kapandığını öğrendiğimdeyse... şey, kaç yaşında olursam olayım bunun her zaman dünyanın en güzel hissi olduğunu düşüneceğim. Ve asla kar yağdığında şemsiye açan şu yetişkinlerden biri olmayacağım; asla.

Babamın okulu da tatil edilmişti, bu yüzden Jamie ve beni kaymamız için parktaki İskelet Tepesi'ne götürdü. Birkaç yıl önce, bir çocuğun orada kayarken düşüp boynunu kırdığını söylüyorlar ama bunun gerçekten doğru mu, yoksa şu şehir efsanelerinden biri mi olduğunu bilmiyorum. Eve dönerken Old Indian Rock anıtına dayalı, kırık bir kızak gördüm. Babam onu bırakmamı, sadece hurda olduğunu söyledi ama içimden bir ses dünyanın en iyi kızığı olabileceğini söylüyordu. Çatlamış çitaları Japon yapıştırıcısıyla birleştirdim ve dayanıklı beyaz koli bandıyla et-

rafını sardım. Ardından tüm kızağı Mısır Müzesi projesi olan Menfis'in kaymaktaşı sfenksi için aldığım beyaz spreyle boyadım. Kurduğunda tahtanın ortasına altın harflerle ŞİMŞEK yazdım, sonra da üzerine bir yıldırım sembolü çizdim. Uzman elinden çıkmış gibi görüldüğünü söylemeliyim. Babam bile, "Vay canına, Jackie! Kızak konusunda haklıymışsın!" falan dedi.

Ertesi gün Şimşek'le yine İskelet Tepesi'ne gittik. Sürdüğüm en hızlı kızaktı; önceden kullandığımız plastik kızaklara göre çok çok daha hızlıydı. Üstelik hava biraz ısındığı için kar daha ıslaktı ve ayaklarımızın altında ezilirken çıtır çıtırdı. Tüm öğleden sonra Jamie'yle sırayla Şimşek'e bindik. Parmaklarımız donana ve dudaklarımız biraz morarana kadar parktaydık. Babamın bizi eve kelimenin tam anlamıyla sürüklemesi gerekti.

Hafta sonu bitinceye kadar kar gri ve sarıya döndü. Sonra bir sağanak, çoğunu çamura çevirdi. Pazartesi okula döndüğümüzde geride hiçbir şey kalmamıştı.

Tatilden sonraki gün yağmurlu ve kasvetliydi. Erimiş kar gibi bir gün. İçimde de böyle hissediyordum.

August'u ilk gördüğümde başımla selam verdim. Dolaplarımızın önündeydik. O da başıyla karşılık verdi.

Ona Şimşek'i anlatmak istedim ama anlatmadım.

Talih Cesurdan Yanadır

Bay Browne'ın aralık öğretisi: "Talih cesurdan yanadır." Hayatımızda gerçekten cesurca bir şey yaptığımız ve sonucunda güzel bir şey yaşadığımız bir anımızla ilgili bir paragraf yazmamız gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse bunun üzerinde çok düşündüm. Sanırım şu ana dek yaptığım en cesurca şey August'la arkadaş olmaktı. Tabii bunu yazamazdım. Yazdıklarımızı yüksek sesle okumamız gerekebileceğinden ya da Bay Browne'ın bazen yaptığı gibi panoya asmasından çekiniyordum. Bunun yerine, küçükken okyanustan nasıl korktuğumla ilgili saçma bir şey yazdım. Aptalcaydı ama başka bir şey bulamamıştım.

August'un ne yazdığını merak ettim. Eminim seçebileceği birçok anısı vardı.

Özel Okul

Ailem zengin değil. Bunu, özel okula giden herkesin zengin olduğu düşünüldüğü için söyledim ama bu durum benim ailem için geçerli değil. Babam bir öğretmen, annemse sosyal hizmetler görevlisi ki bunlar da insanların zilyonlarca dolar kazandığı işlerden değil. Eskiden bir arabamız vardı ama Jamie anaokulu için Beecher Ortaokulu'na başladığında sattık. Büyük bir villada ya da parkın etrafındaki, kapısında görevli bulunan rezidanslardan birinde oturmuyoruz. Doña adındaki yaşlı bir kadından kiraladığımız, asansörsüz, beş katlı bir apartmanın en üst katında yaşıyoruz; Broadway'in ta "öbür" ucunda. Bu, North River Heights'in, insanların arabalarını park etmek istemedikleri bölge için kullandıkları "kod adı". Jamie'yle aynı odada kalıyoruz. Annemle babamın, "Klima olmadan bir sene daha durabilir miyiz?" ya da "Belki bu yaz iki işte birden çalışırım," gibi şeyler konuştuklarını duyabiliyorum.

Bugün teneffüste Julian, Henry ve Miles'la takılıyordum. Herkesin bildiği üzere zengin olan Julian, "Noel için yine Paris'e gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Çok sıkıcı!" falan diyordu.

"Dostum, yapma ama... *Paris*'ten bahsediyorsun," dedim salak gibi.

"İnan bana, çok sıkıcı," dedi. "Büyükannem hiçliğin ortasındaki bir evde yaşıyor. Paris'e bir saat uzaklıktaki küçük, minicik bir kasabada. Yemin ederim, orada hiçbir şey olmuyor! 'Ah, vay

canına, duvarda bir sinek daha var!’ ‘Bakın, kaldırımında yeni bir köpek uyuyor!’ ‘Yaşasın.’ Falan.”

Güldüm. Julian bazen komik oluyordu.

“Gerçi annemler bu yıl Paris’e gitmek yerine evde büyük bir parti vermekten bahsediyorlardı. Umarın öyle olur. Sen tatilde ne yapacaksın?” diye sordu.

“Buralarda takılırım.”

“Şanslısın.”

“Umarım tekrar kar yağar,” dedim. “Harika bir yeni kızağım var.” Onlara Şimşek’i anlatacaktım ama Miles önce davrandı.

“Benim de yeni bir kızağım var!” dedi. “Babam Hammacher Schlemmer’den aldı. En son model.”

“Kızağın nasıl son modeli olabilir ki?” dedi Julian.

“Sekiz yüz dolar falandı.”

“Vay canına!”

“Gidip İskelet Tepesi’nde yarışmalıyız,” dedim.

“O tepe çok ezik,” diye cevapladı Julian.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim. “Çocuğun teki orada boynunu kırmış. Bu yüzden oraya İskelet Tepesi diyorlar.”

Julian gözlerini kısıp bana dünyanın en büyük moronuymuşum gibi baktı. “Saçmalama. Oraya İskelet Tepesi deniyor çünkü orası eski bir Kızılderili mezarlığı,” dedi. “Her neyse, artık oraya Çöp Tepesi denmeli, her yeri pislik dolu. En son gittiğimde iğrençti; her yerde kırık şişeler, teneke kutular falan vardı.” Başını iki yana salladı.

“Eski kızağımı orada bıraktım,” dedi Miles. “Hurdaya dönmüştü ama yine de birileri onu almış!”

“Belki serserinin biri kaymak istemiştir!” diye güldü Julian.

“Nereye bırakmıştın?” diye sordum.

“Tepenin dibindeki büyük kayanın altına. Ertesi gün gittiğimde orada yoktu. Birinin onu gerçekten aldığına inanamadım!”

“Şöyle yapabiliriz,” dedi Julian. “Bir daha kar yağdığında babam bizi Westchester’daki golf sahasına götürür. Oranın yanında İskelet Tepesi bir hiç. Hey Jack, nereye gidiyorsun?”

Uzaklaşmaya başlamıştım.

“Dolabımdan kitap almam gerekiyor,” diye yalan söyledim.

Sadece oradan hızla uzaklaşmak istemişim. Kimsenin, kızığın alan o “serseri” olduğumu bilmesini istemiyordum.

Fen Dersi

Dünyadaki en iyi öğrenci değilim. Bazı çocukların okulu gerçekten sevdiğini biliyorum ama dürüst olmam gerekirse, aynısını kendim için söyleyemem. Okulun beden eğitimi ve bilgisayar dersi gibi bazı yönlerini seviyorum. Ve öğle arası ile teneffüsleri. Ama sonuç olarak okul olmasa da benim için sorun olmaz. Okuldan nefret etmemin en büyük sebebi ise bize verdikleri ödevler... Art arda derslere girip küpün alanı ya da potansiyel ve kinetik enerji arasındaki fark gibi, muhtemelen asla ihtiyacımız olmayacak şeylerle kafalarımızı doldururlarken uyumamaya çalışmak yetmezmiş gibi. Kimin umurunda ki? Annemle babamın “kinetik” dediğini hayatım boyunca hiç ama hiç duymadım!

Bütün derslerim arasında en çok fen bilgisinden nefret ediyorum. O kadar çok şey yapıyoruz ki eğlenceli bile değil! Ve öğretmenimiz Bayan Rubin her konuda inanılmaz katı, ödevlerimizin başlıklarını nasıl yazacağımız konusunda bile! Bir keresinde üst kısma tarihi yazmamışım diye ödevimden iki puan kırdı. Delilik.

August’la arkadaşken fen dersinde idare edebiliyordum çünkü August yanımda oturuyor ve notlarını kopyalamama hep izin veriyordu. Bir erkekte gördüğüm en düzgün elyazısına sahipti. Müsveddeleri bile düzgün yazılmıştı; küçük, yuvarlak hatlı elyazısı kusursuzca yükselip alçalıyordu. Ama artık eski arkadaş olduğumuz için durumum kötüydü çünkü artık notlarını isteyemiyordum.

Bugün Bayan Rubin’in söylediklerini not almaya çalışıp bir şeyler karalarken (elyazım berbattır) birdenbire beşinci sınıfların

fen projelerinden ve hepimizin üzerinde çalışacağımız birer konu seçmemiz gerektiğinden bahsetmeye başladı.

O bunları söylerken, *kahrolasıca Mısır Projesi'ni daha yeni bitirdik ve şimdi yepyeni bir şeye mi başlamamız gerekiyor*, diye düşündüm. Ardından yine kafamın içinde, *Evde Tek Başına'daki o çocuk gibi ağzım bir karış açık halde ellerimi yüzüme yapıştırıp Yo, hayıuuuuuuur!* diye bağırmaya başladım. İçimdeki yüz ifadem buydu. Ardından daha önce bir yerde gördüğüm, erimiş hayalet surat imgesini düşündüm; açık ağızlarıyla çığlık atan yüzler. Birdenbire bu imge, bu yüzün anısı zihnime girdi ve Summer'ın "Çığlık maskesi" derken neyi kastettiğini anladım. Bir anda her şeyi fark etmem çok garipti. Cadılar Bayramı'nda ana sınıftaki çocuklardan biri Çığlık filmindeki maskeli katilin kostümünü giymişti. Benden birkaç sıra ötede oturduğunu hatırladım. Ardından onu bir daha hiç görmediğimi de.

Aman Tanrım. O August'tu!

Öğretmen konuşmaya devam ederken tüm bunlar kafama dank ediyordu.

Aman Tanrım.

Julian'la August hakkında konuşmuştum. Aman Tanrım. Şimdi anlıyordum! Çok zalimdim. Nedenini bilmiyordum bile. Ne dediğimden bile emin değildim ama kötüydü. Sadece bir iki dakikalık bir şeydi. Julian'ı biliyordum, ayrıca herkes sürekli August'la takıldığım için beni çok garip buluyordu ve kendimi aptal gibi hissediyordum. Neden öyle konuştuğumu bilmiyordum. Sadece muhabbete katılmışım. Tam bir aptaldım. August, Boba Fett olarak gelecekti! O şeyleri Boba Fett'in önünde asla söylemezdim. Ama sırada oturup bize bakan maskeli katil oydu. Uzun, beyaz maske ve akan sahte kan. Ağız tamamen açık, ağlayan bir hortlak gibi. Oydu.

Kusacaktım gibi hissettim,

Eşler

O dakikadan sonra Bayan Rubin'in söylediği tek kelimeyi duymadım. Vıdı vıdı vıdı. Bilim fuarı projesi. Vıdı vıdı vıdı. Eşler. Vıdı vıdı. *Snoopy* çizgi filmlerindeki yetişkinlerin konuşmasına benziyordu. Sanki biri suyun altında konuşuyormuş gibi. *Mmhh-mmhhh-mmihhh, mmhh-mmihh*.

Ardından Bayan Rubin birdenbire sınıftakileri işaret etmeye başladı. "Reid ve Tristan, Maya ve Max, Charlotte ve Ximena, August ve Jack." Bunu söylerken bizi işaret etti. "Miles ve Amos, Julian ve Henry, Savanna ve..." Gerisini duymadım.

"Ha?" dedim.

Zil çaldı.

Herkes çıkarken, "Eşinizle bir araya gelip listeden bir konu seçmeyi unutmayın, çocuklar!" dedi Bayan Rubin. August'a baktım ama çoktan sırt çantasını takmış, kapıdan çıkıyordu.

Yüzümde aptalca bir ifade olmalıydı çünkü Julian yanıma gelip, "Görünüşe göre sen ve kankan eş oldunuz," dedi. Bunu söylerken sırtıyordu. O an ondan ölesiye nefret ettim.

"Merhaba, dünyadan Jack Will'e" dedi ben karşılık vermeyince.

"Kapa çeneni, Julian." Dosyamı çantama koyuyor, sadece benden uzak durmasını istiyordum.

"Şansına onun çıkmasına canın sıkılmış olmalı," dedi. "Bayan Rubin'e eşini değiştirmek istediğini söylemelisin. Bahse girerim izin verir."

"Hayır, vermez."

"Sor gitsin."

“Hayır, istemiyorum.”

Julian arkasına döndü, elini kaldırırken, “Bayan Rubin?” diye sordu.

Bayan Rubin sınıfın ön tarafında tahtayı siliyordu. İsmini duyunca döndü.

“Hayır, Julian,” dedim fısıltıyla bağırarak.

“Sorun nedir çocuklar?” diye sordu Bayan Rubin sabırsızca.

“İstersek eşimizi değiştirebiliyor muyuz?” dedi Julian masumane bir tavırla. “Bilim fuarı için Jack’le üzerinde çalışmak istediğimiz bir şey vardı da...”

“Pekâlâ, sanırım bunu ayarlayabiliriz...” diye başladı.

“Hayır, sorun yok, Bayan Rubin,” dedim kapıya doğru ilerlerken. “Görüşürüz!”

Julian peşimden koştu.

“Bunu neden yaptın?” dedi merdivende bana yetişince. “Eş olabilirdik, istemiyorsan o ucubeyle arkadaş olmak zorunda olmadığını biliyorsun...”

İşte o anda ona bir yumruk attım. Ağzının tam ortasına.

Disiplin

Bazı şeyleri anlatamazsınız. Denemezsiniz bile. Nereden başlayacağınızı bilemezsiniz. Ağzınızı açsanız tüm cümleleriniz devasa bir kördüğümüne dönüşecek gibi olur; ağzınızdan çıkacak her kelime yanlış olacakmış gibi.

“Jack, bu çok ama çok ciddi bir mesele,” diyordu Bay Toto. Odasında, masasının karşısındaki bir sandalyede oturmuş, arkasındaki duvarda asılı balkabağı resmine bakıyordum. “Çocuklar bu gibi şeyler yüzünden okuldan atılır, Jack! Senin iyi bir çocuk olduğunu biliyorum ve bunun olmasını istemiyorum ama bir açıklama yapman lazım.”

“Sen böyle bir çocuk değilsin, Jack,” dedi annem. Onu aradıkları gibi işten çıkıp gelmişti. Gerçekten kızgın ve gerçekten şaşkın olma arasında gidip geldiğini görebiliyordum.

“Julian’la arkadaş olduğunuzu sanıyordum,” dedi Bay Toto.

“Arkadaş değiliz,” dedim. Kollarımı kavuşturmuştum.

“Ama birinin ağzına yumruk atmak da neyin nesi, Jack?” dedi annem sesini yükselterek. “Aklından ne geçiyordu?” Bay Toto’ya baktı. “Gerçekten daha önce kimseye vurmamıştı. Öyle bir çocuk değildir.”

“Julian’ın ağzı kanıyordu, Jack,” dedi Bay Toto. “Bir dişini kırdın, bunu biliyor muydun?”

“Sadece süt dişi,” dedim.

“Jack!” dedi annem başını iki yana sallayarak.

“Hemşire Molly öyle söyledi!”

“Esas meseleyi anlamıyorsun!” diye bağırdı annem.

“Sadece nedenini öğrenmek istiyorum,” dedi Bay Toto omuzlarını kaldırarak.

“Bu her şeyi yalnızca daha da kötü yapar,” diye iç çektim.
“Sadece söyle, Jack.”

Omuz silkdim ama hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Julian’ın August’a ucube dediğini anlatırsam Bay Toto, Julian’la bu konu hakkında konuşurdu. Sonra Julian da ona August’un arkasından neler dediğini anlatırdı ve herkes bunu öğrenirdi.

“Jack!” dedi annem.

Ağlamaya başladım. “Özür dilerim...”

Bay Toto kaşlarını kaldırıp başını onaylarcasına salladı ama bir şey söylemedi. Bunun yerine nefesini ellerine verdi; soğuk havalarda elleriniz üşüdüğünde yaptığınız gibi. “Jack,” dedi, “bu noktada ne diyeceğimi bilmiyorum. Yani bir çocuğu yumrukladın. Bu tarz davranışlarla ilgili kurallarımız var, biliyorsun değil mi? Doğrudan atılma. Üstelik açıklama yapmaya bile çalışmıyorsun.”

Artık daha da ağılıyordum, annem kollarını bana sardığı anda avazım çıktığı kadar zırlamaya başladım.

“Şey...” Bay Toto temizlemek için gözlüğünü çıkardı. “O zaman şöyle yapalım, Jack. Gelecek hafta sömestr tatili başlıyor nasılsa. Bu haftanın geri kalanında evde kalmaya ne dersin? Tatilden sonra da dönersin ve her şeye yeniden başlarsın. Yeni bir sayfa, diyebiliriz.”

“Uzaklaştırma mı alıyorum?” dedim burnumu çekerek.

“Şey,” dedi omuzlarını silkerek, “teknik olarak evet ama sadece birkaç gün için. Hatta bak, sana ne diyeceğim. Evdeyken bugün olanları düşün. Mektupla bana anlatmak ve Julian’dan özür dilemek istersen bu olayı siciline işlemeyiz bile, tamam mı? Eve gidip durumu ailenle konuş, belki sabaha mesele biraz daha çözülmüş olur.”

“Kulağa güzel geliyor, Bay Toto,” dedi annem başını sallayarak. “Teşekkür ederiz.”

“Her şey yoluna girecek,” dedi Bay Toto kapalı kapıya doğru yürürken. “İyi bir çocuk olduğunu biliyorum, Jack. Ve bazen iyi çocukların aptalca şeyler yapabildiğini de biliyorum, öyle değil mi?” Kapıyı açtı.

“Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim,” dedi annem kapıda el sıkışırken.

“Önemli değil.” Eğilip duyamayacağım kadar kısık sesle bir şey söyledi.

“Biliyorum, teşekkür ederim,” dedi annem başıyla onaylayarak.

“Pekâlâ, evlat,” dedi ellerini omuzlarıma koyup. “Neler yaptığını bir düşün, olur mu? Ve harika bir tatil geçir. Mutlu hanukalar!¹⁵ Mutlu Noeller! Mutlu kwanzaalar!¹⁶”

Gömleğimin koluna burnumu sildim ve kapıdan çıkmak üzere adım attım.

“Bay Toto’ya teşekkür et,” dedi annem omzuma dokunarak.

Durup döndüm ama yüzüne bakamadım. “Teşekkür ederim, Bay Toto.”

“Görüşürüz, Jack,” diye yanıtladı.

Ardından kapıdan çıktım.

15 Bir Musevi bayramı. (ç.n.)

16 Çoğunluğu ABD’de yaşayan Afrika kökenlilerin kutladığı bir kış bayramı. (ç.n.)

Yeni Yıl Tebrikleri

Garip bir şekilde, eve döndüğümüzde ve annem gelen postaları açtığında hem Julian'ın hem de August'un ailesinden tebrik kartı gelmişti. Julian'ın kartında Julian bir kravat takmış, operaya falan gidecekmiş gibi görünüyordu. August'un tebrik kartı geyik boy-nuzu takmış, kırmızı burunlu ve kırmızı çizmeli yaşlı bir köpeğin olduğu şirin bir karttı. Kafasının üzerinde, içinde "Ho-ho-ho!" yazan bir konuşma balonu vardı. İçine de şöyle yazmışlardı:

*Will ailesine,
Huzur dolu bir dünya dileğiyle...
Sevgiler,
Nate, Isabel, Olivia, August (ve Papatya)*

"Şirin kartmış, değil mi?" dedim yol boyunca doğru dürüst konuşmamış olan anneme. Sanırım ne diyeceğini gerçekten bilemiyordu. "Bu da köpekleri olmalı," dedim.

"Kafanın içinde neler döndüğünü anlatmak ister misin, Jack," diye karşılık verdi ciddiyetle.

"Bahse girerim, her yıl kartlarının üzerine köpeklerinin fotoğrafını koyuyorlardır."

Kartı ellerimden alıp fotoğrafa dikkatle baktı. Ardından kaşları ile omuzlarını kaldırıp kartı geri verdi. "Biz çok şanslıyız, Jack. Şükredeceğimiz çok şeyimiz..."

"Biliyorum," dedim. Neden bahsettiğini o söylemeden anlıyordum. "Julian'ın annesinin, August'un yüzünü sınıf fotoğrafından

Photoshop'la çıkardığını duydum. Başka birkaç anneye de bunu kopyalayıp dağıtmış.”

“Bu korkunç,” dedi annem. “İnsanlar sadece... bazen o kadar da harika değiller.”

“Biliyorum.”

“Julian’a bu yüzden mi vurdun?”

“Hayır.”

Ardından ona Julian’ı neden yumrukladığımı anlattım. Ve August’un artık arkadaşım olmadığını. Ve Cadılar Bayramı’nı.

Mektuplar, E-postalar, Facebook, Mesajlar

18 Aralık

Sevgili Bay Toto,

Julian'ı yumrukladığım için gerçekten çok ama çok üzgünüm. Bunu yapmam çok ama çok yanlıştı. Bunu söylemek için ona da bir mektup yazıyorum. Sorun olmayacaksa, bunu neden yaptığımı anlatmak istemiyorum çünkü bu, yaptığım şeyi haklı çıkarmayacak. Ayrıca söylememesi gereken bir şeyi söylediği için Julian'ın da başının derde girmesini istemem.

**En derin saygılarımla,
Jack Will**

18 Aralık

Sevgili Julian,

Sana vurduğum için çok ama çok özür dilerim. Yaptığım şey yanlıştı. Umarım şimdi iyisindir. Ve umarım kalıcı dişin çabuk çıkar. Benimkiler hep hızlı çıkıyor.

**Sevgilerimle,
Jack Will**

26 Aralık

Sevgili Jack,

Mektubun için çok teşekkür ederim. Ortaokul yöneticiliği yaptığım yirmi yılın sonunda öğrendiğim bir şey varsa, o da neredeyse bütün hikâyelerin en az iki tarafı olduğudur. Detayları bilmesem de Julian'la karşı karşıya gelmenize neyin yol açtığı konusunda bir tahminim var.

Başka bir öğrenciye vurmayı hiçbir şey asla haklı çıkarmasa da, bazen iyi dostların savunmaya değdiğini biliyorum. Bu öğretim yılı pek çok öğrenci için oldukça zorluydu; beşinci sınıf genellikle böyledir.

Çabalarını sürdür ve hepimizin tanıdığı iyi çocuk olmaya devam et.

En derin sevgilerimle,
Lawrence Toto
Ortaokul Müdürü

Kime: ltoto@beecherokulu.edu

Kimden: melissa.albans@rmail.com

Bilgi: johnwill@phillipsakademi.edu; amandawill@copperbeech.org

Konu: Jack Will

Sevgili Bay Toto,

Dün John ve Amanda Will'le görüştüm, Jack'in oğlumuz Julian'ı yumruklamasıyla ilgili üzüntülerini dile getirdiler. Size kocam ve benim, Jack'in iki günlük uzaklaştırmanın ardından Beecher Ortaokulu'na dönme konusundaki kararınızı desteklediğimizi bildirmek üzere yazıyorum. Her ne kadar bir çocuğa vurmanın başka okullarda geçerli bir atılma sebebi olduğunu düşünsem de bu mevzuda böyle aşırı bir tedbirin gerekli olmadığına katılıyo-

rum. Will ailesini, çocuklarımız anaokuluna gittiği günlerden beri tanıyoruz ve böyle bir olayın tekrarlamanması için her tür önlemi alacaklarına da güveniyoruz.

Bu noktada, Jack'in beklenmedik şiddet içeren davranışının, genç omuzlarındaki fazla baskının sonucu olup olmadığını da merak ediyorum. Burada özellikle Jack ve Julian'ın "arkadaş" olmaları istenen, özel ihtiyaçları olan yeni çocuğu kastediyorum. Çocuğu çeşitli okul etkinliklerinde ve sınıf fotoğraflarında gördükten sonra, geçmişe baktığımda çocuklarımıza sindirebileceklerinden fazlasını yüklemiş olabileceğimizi düşünüyorum. Tabii Julian çocukla arkadaşlık etmekte zorlandığını belirttiğinde ona bu konudaki sorumluluğundan "azledildiğini" söyledik. Bu genç, duyarlı zihinlere büyük yük ve sıkıntılar eklemekten de ortaokula geçiş sürecinin yeterince zor olduğu görüşündeyiz. Okul aile birliği derneğinin bir üyesi olarak, bu öğrencinin, bir kaynaştırma okulu olmayan Beecher Ortaokulu'na başvuru sürecinde daha fazla değerlendirme yapılmamasından rahatsızlık duyduğumu da belirtmeliyim. Aralarında benim de olduğum birçok ebeveyn, bu çocuğun en başından okulumuza alınma kararını sorguluyor. En azından, bahsi geçen bu çocuğun yeni başlayan diğer ortaokul öğrencileri gibi zorlu başvuru koşullarına (mülakat gibi) tabi tutulmadığı noktasında endişeliyim.

Saygılar,

Melissa Perper Albans

Kime: melissa.albans@rmail.com

Kimden: ltoto@beecherokulu.edu

Bilgi: johnwill@phillipsakademi.edu; amandawill@copperbeech.org

Konu: Jack Will

Sevgili Bayan Albans,

Endişelerinizi özetlediğiniz e-postanız için teşekkürler. Jack Will'in pişmanlığına ikna olmasaydım ve böylesi bir davranışı

tekrarlamayacağına inanmasaydım onun Beecher Ortaokulu'na dönmesine izin vermezdim; bu konuda sizi temin ederim.

Yeni öğrencimiz August'a ilişkin endişelerinize gelirsek; öncelikle kendisinin özel ihtiyaçları olmadığını dikkate almanızı rica ediyorum. August ne engelli, ne kötürüm ne de herhangi bir gelişimsel geri kalmışlığı bulunan bir çocuktur; bu nedenle kaynaştırma okulu olsun olmasın, Beecher Ortaokulu'na kabulünün tartışılması için bir sebep yoktu. Başvuru süreciyle ilgili olarak da, öğrenci kabul görevlisiyle birlikte mülakatı bariz nedenlerden dolayı August'un evinde yapma hakkını kendimizde gördük. Protokoldeki bu küçük değişikliği yetkimiz dahilinde saydık ve kesinlikle herhangi bir açıdan başvuru değerlendirmesinin ihlali olarak görmedik. August çok iyi bir öğrenci ve Jack Will'in de dahil olduğu, gerçek anlamda istisnai bir grup gençle arkadaşlık kurdu.

Öğretim yılının başında, August'a "hoş geldin komitesi" olabilecek belirli öğrencileri çağırdığımda, bunu onun okul ortamına geçişini kolaylaştırmak amacıyla yapmıştım. Bu çocuklardan yeni bir öğrenciye özellikle nazik olmalarını istemenin omuzlarına fazladan "yük ve sıkıntı" bindireceğini düşünmedim. Hatta bunun onlara empati, dostluk ve sadakatle ilgili bir şeyler öğreteceğini düşünmüştüm.

Görebildiğim kadarıyla, Jack Will'in, şahsında fazlasıyla bulunan bu değerleri öğrenmeye zaten ihtiyacı yokmuş.

Temasa geçtiğiniz için tekrar teşekkürler.

Saygılarımla,
Lawrence Toto

Kime: melissa.albans@rmail.com

Kimden: johnwill@phillipsakademi.edu

Bilgi: ltoto@beecherokulu.edu; amandawill@copperbeech.org

Konu: Jack

Merhaba Melissa,

Jack meselesindeki anlayışın için teşekkürler. Bildiğin üzere, davranışından ötürü fazlasıyla üzgün. Umarım Julian'ın dışçı masraflarını karşılamamızı kabul edersiniz.

Jack'in August'la arkadaşlığından duyduğun endişe bizi çok etkiledi. Jack'e bu konuda üzerinde gereksiz bir baskı hissedip hissetmediğini sorduğumuzda cevabının kesin bir "hayır" olduğunu bilmeni isteriz. Jack, August'un arkadaşlığından keyif alıyor ve iyi bir arkadaş edindiğini düşünüyor.

Mutlu yıllar dileriz!

John ve Amanda Will

Merhaba August,

Jackalope Will Facebook'ta sizinle arkadaş olmak istiyor.

Jackalope Will

32 ortak arkadaş

Teşekkürler,

Facebook Ekibi

Kime: auggiedoggiepullman@email.com

Konu: Üzgünüm! ! ! ! !

Mesaj:

Selam august. Benim, Jack Will. Artık arkadaş listende olmadığımı frkttm. Umarım isteğimi kabul edersn çünkü çok üzgnm. Sadece

bunu demek istdm. Üzgünüm. Bana ndn kzgn olduğunu bilyrum
üzgnm öyle dmk istememştm. Aptallık ettin. Umrn beni affedeblrsn

Umrn yeniden arkdş olablrz.
Jack

1 Yeni Mesaj
Kimden: AUGUST
31 Ara 16.47

msjını aldm sana ndn kızdğmı biliyomusun?? Summer mı söyledi?

1 Yeni Mesaj
Kimden: JACKWILL
31 Ara 16.49

Bana ipucu olrk Çığlık maskesini söyledi ama önce anlamamıştm
sonra cadılarbayramında maskeli kostümünü gördğmü hatırladım.
sen olduğunu bilmyrdm Boba Fett olarak geleceğini snyrdm.

1 Yeni Mesaj
Kimden: AUGUST
31 Ara 16.51

Son anda fikrimi değiştirdim. Gerçekten Juliana yumruk attın mı?

1 Yeni Mesaj
Kimden: JACKWILL
31 Ara 16.54

Hıhı yumrukladım ve arka taraftki 1 dişini çıkardım. Süt dişini.

1 Yeni Mesaj

Kimden: AUGUST

31 Ara 16.55

ndn yumrukladn ki?????????

1 Yeni Mesaj

Kimden: JACKWILL

31 Ara 16.56

blmem

1 Yeni Mesaj

Kimden: AUGUST

31 Ara 16.58

yalancı. emnm benmle ilgili bişi demiştir. di mi?

1 Yeni Mesaj

Kimden: JACKWILL

31 Ara 17.02

o pislğn teki. ama bn de pislğn tekydim. söyledklerm için gerçekten gerçekten gerçekten özür dilerim dostum, Tmm mı? yenedn arkadaş olabilirmyz?

1 Yeni Mesaj

Kimden: AUGUST

31 Ara 17.03

tmm

1 Yeni Mesaj

Kimden: JACKWILL

31 Ara 17.04

süper!!!!

1 Yeni Mesaj

Kimden: AUGUST

31 Ara 17.06

**ama bana karşı dürüst ol, tmm mı?
yerimde olsydn grçktn kndini öldürürmüydn???**

1 Yeni Mesaj

Kimden: JACKWILL

31 Ara 17.08

hyr!!!!

**hayatım üzerine yeminederim
ama dostum...**

Julianın yernde olsm kendmi öldürmek isterdm ;)

1 Yeni Mesaj

Kimden: AUGUST

31 Ara 17.10

hehehe

evt dostm yeniden arkadaşz.

Sönerstr Tatilinden Dönüş

Bay Toto'nun söylediklerine rağmen ocakta okula döndüğümde ortada “yeni bir sayfa” falan yoktu. Hatta sabah dolabıma vardığım andan itibaren işler tamamen garip bir hal aldı. Dolabım düzgün bir çocuk olan Amos'unakinin yanındaydı; “Hey, n'aber?” dediğimde başıyla hafifçe selamladı ve dolabını kapayıp gitti. *Pekâlâ, bu tuhaftı*, diye düşündüm. Ardından Henry'ye, “Selam, n'aber?” dedim ve yarım yamalak gülümsemeye bile zahmet etmeyip o da bakışlarını çevirdi.

Tamam, bir sorun vardı. Beş dakikadan kısa sürede iki kişi tarafından baştan savılmışım. Tabii skor tuttuğumdan falan değil. Tristan'la bir kez daha denemeyi düşündüm ve *bam!* Aynı şey oldu. Benimle konuşmaktan korkuyormuş gibi gergindi.

Bir çeşit Salgın'a yakalandım, diye düşündüm. Bu, Julian'ın intikamıydı.

Sabahın geri kalanı böyle geçti. Kimse benimle konuşmadı. Aslında bu doğru değildi; kızlar bana karşı tamamen normaldi. Tabii August da benimle konuşuyordu. Aslında iki Max'in de bana selam verdiğini söylemem lazım ki aynı sınıfta olduğumuz beş yılda onlarla hiç ama hiç takılmadığım için bu durumdan biraz utandım.

Öğle teneffüsünün daha iyi olacağını düşündüm ama değildi. Luca ve Isaiah'la her zamanki masamıza oturdum. Süper popüler grup yerine ortalama popülerlikte sporcu çocuklar olduklarından onlarla güvende olurum sanmışım. Ama selamıma başlarıyla zar zor karşılık verdiler. Sıra bizim masamıza geldiğinde yemeklerini

almaya gittiler ama geri dönmediler. Yemekhanenin diğer ucunda bir masa bulduklarını gördüm. Julian'ın masasında değillerdi ama yakınındaydılar; popülerliğin kıyısındaymış gibi. Beşinci sınıfta masa değiştirmelerin olabildiğini biliyordum ama benim başıma geleceğini hiç düşünmemiştim.

Masada tek başıma kalmak gerçekten iğrenç bir histi. Herkes beni izliyormuş gibi hissettim. Ve hiç arkadaşım yokmuş gibi... Öğle yemeğini atlayıp kütüphanede kitap okumaya karar verdim.

Savaş

Herkesin beni neden başından savdığı konusundaki içeriden bilgiyi bana Charlotte verdi. Günün sonunda dolabımın içinde bir not buldum.

Okuldan sonra 301 no.lu sınıfa gel.

Tek başına! Charlotte.

Sınıfa girdiğimde içerideydi. “N’aber?” dedim.

“Selam,” dedi. Kapıya gitti, sağa ve sola baktıktan sonra kapıyı içeriden kilitledi. Ardından bana döndü ve konuşurken tırnağını yemeye başladı. “Bak, olanlarla ilgili kendimi kötü hissediyorum. Sana bildiklerimi anlatmak istedim. Seninle konuştuğumu kimseye anlatmayacağına söz verir misin?”

“Söz.”

“Julian tatilde devasa bir parti verdi,” dedi. “Demek istediğim, *devasa*. Geçen sene ablamın arkadaşı on altıncı yaş gününü orada kutlamıştı. Yaklaşık iki yüz kişi vardı, yani *devasa* bir mekân.”

“Evet. Ve?”

“Evet. Ve... pekâlâ, beşinci sınıftaki hemen herkes oradaydı.”

“Herkes değil,” diye takıldım.

“Doğru, herkes değil. Ne sandın? Ama aileler bile oradaydı, anlıyor musun? Mesela benimkiler gelmişti. Julian’ın annesinin okul aile birliğinde başkan yardımcısı olduğunu biliyorsun, değil mi? Yani *bir sürü* kişi tanıyor. Her neyse, özetle, partide Julian

etrafta dolaşıp senin onu yumrukladığını çünkü duygusal problemlerin olduğunu söyledi...”

“Ne?!”

“Ve aslında atılacağını ama ailesinin seni atmamaları için okula yalvardığını...”

“Ne?!”

“Ve eğer Bay Toto en başında seni Auggie’yle arkadaş olmaya zorlamasa bunların hiçbirinin olmayacağını söyledi. Annesi, kelimesi kelimesine, senin baskı altında kendini kaybettiğini söylemiş.”

Duyduklarıma inanamıyordum. “Bunu kimse yemedi, değil mi?”

Omuzlarını silkti. “Olay bu değil. Olay şu ki, Julian çok popüler. Üstelik biliyor musun, annemin duyduğuna göre Julian’ın annesi, Auggie’nin Beecher’a kabulünün incelemesi için okul yönetimini zorluyormuş.”

“Bunu yapabilir mi?”

“Beecher’ın kaynaştırma okulu olmadığını söylüyormuş. Normal çocuklar ile özel ihtiyaçları olan çocukları bir arada barındıran okullardan.”

“Bu tamamen saçmalık. Auggie’nin özel ihtiyaçları yok.”

“Evet ama demiş ki okul normal uygulamalarında birtakım değişiklikler yapıyorsa...”

“Ama hiçbir şeyi değiştirmiyorlar!”

“Evet, değiştiriyorlar. Yeni Yıl Resim Sergisi’nin temasını değiştirdiklerini fark etmedin mi? Önceden beşinci sınıflar otoportrelerini çizerdi ama bu yıl saçma sapan hayvan otoportremizi çizdik, hatırladın mı?”

“Çok da önemli.”

“Biliyorum! Katıldığımı söylemiyorum, sadece dediklerini söylüyorum.”

“Biliyorum, biliyorum. Her şey birbirine girdi...”

“Biliyorum. Her neyse, Julian, Auggie’yle arkadaşlık etmenin seni kötü etkilediğini ve iyiliğin için onunla bu kadar takılmanın gerektiğini düşündüğünü söyledi. Tüm eski arkadaşlarını kaybetmeye başlarsan durumu fark edip kendine gelecekmişsin. Yani özetle, kendi iyiliğin için, seninle arkadaşlığını tamamen kesecekmiş.”

“Flaş haber: Önce ben onunla arkadaşlığımı tamamen kesmiştim.”

“Evet ama iyiliğin için tüm oğlanları seninle arkadaşlıklarını bitirmeleri konusunda ikna etti. Bu yüzden kimse seninle konuşmuyor.”

“Sen benimle konuşuyorsun.”

“Evet, şey, bu daha çok oğlanların meselesi,” diye açıkladı. “Kızlar tarafsız kalıyor. Savanna’nın grubu hariç çünkü onlar Julian’ın grubuyla çıkıyor. Ama diğerleri için bu gerçekten de oğlanların savaşı.”

Başımla onayladım. Charlotte başını yana eğip benim için üzülmüş gibi dudaklarını büktü.

“Bunları sana söylediğim iyi oldu mu?” dedi.

“Evet, tabii! Benimle kimin konuşup kimin konuşmadığını umursamıyorum,” diye yalan söyledim. “Tüm bunlar çok aptalca.”

Başını yukarı aşağı salladı.

“Hey, Auggie bunları biliyor mu?”

“Tabii ki hayır. En azından ben söylemedim.”

“Peki ya Summer?”

“Sanmıyorum. Bak, gitmeliyim. Bil diye söylüyorum, annem Julian’ın annesinin tam bir aptal olduğunu düşünüyor. Onun gibiler, doğru olanı yapmak yerine çocuklarının sınıf fotoğraflarında nasıl göründükleri hakkında endişelenirmiş. Photoshop meselesini duydun, değil mi?”

“Evet, hastalıklı bir şey.”

“Kesinlikle,” dedi başıyla onaylayarak. “Her neyse, gitmeliyim. Sadece neler olup bittiğini öğrenmeni istedim.”

“Teşekkürler, Charlotte.”

“Başka bir şey duyarsam söylerim,” dedi. Kapıdan çıkmadan önce sola ve sağa bakıp kimsenin onu giderken görmediğinden emin oldu. Sanırım tarafsız olmasına rağmen benimle görülmek istemiyordu.

Masa Değişini

Ertesi gün öğle teneffüsünde salak gibi Tristan, Nino ve Pablo'nun masasına oturdum. Onlarla güvenli bölgede olacağımı düşünmüştüm çünkü popüler sayılmazlardı ama teneffüste *Zindanlar ve Ejderhalar* da oynamazlardı. Biraz arada kalmışlardı. İlk başta sayı yaptığımı düşündüm çünkü masalarına gidinceye kadar varlığımı fark etmemiş gibi yapacak kadar naziklerdi. Hepsi selam verdi ama birbirlerine baktıklarını görebiliyordum. Ardından önceki gün olan şey yinelendi: Sıra masamıza gelince yemeklerini alıp yemekhanenin diğer ucuna doğru yürüdüler.

Ne yazık ki o gün yemekhanede Bayan G nöbetçiydi ve neler olduğunu görüp peşlerinden gitti.

“Bunu yapamazsınız, çocuklar!” diye onları yüksek sesle azarladı. “Burası öyle bir okul değil. Hemen masanıza dönün.”

Ah, harika, sanki bir yardımı dokunacakmış gibi. Onlar zorla masaya tekrar oturtulmadan önce tepsimle kalktım ve hızla uzaklaştım. Bayan G'nin bana seslendiğini duyabiliyordum ama duymamış gibi yapıp yemekhanenin diğer ucuna, yemek tezgâhının ardına doğru yürümeye devam ettim.

“Bizimle otur, Jack.”

Summer'dı. O ve August masalarında oturmuş, bana el sallıyorlardı.

Neden İlk Gün August'la Oturmadın?

Pekâlâ, tam bir ikiyüzlüyüm. Biliyorum. Okulun ilk günü August'u yemekhanede gördüğümü anımsıyorum. Herkes ona bakıyordu. Hakkında konuşuyordu. O zamanlar kimse yüzüne alışmamıştı, Beecher'a geleceğini bile bilmiyorlardı; bu yüzden okulun ilk günü pek çok kişi tam anlamıyla şoke olmuştu. Çoğu çocuk yanına yaklaşımdan bile korkuyordu.

Bu yüzden önümden yemekhaneye girdiğini gördüğümde oturacak kimsesinin olmayacağını biliyordum ama onunla oturacak cesareti kendimde bulamadım. Birçok dersimiz ortak olduğu için tüm sabah boyunca onunla takılmışım ve sanırım kafa dağıtmak için diğer çocuklarla biraz normal zaman geçirmek istiyordum. Bu nedenle yemek tezgâhının öteki tarafındaki bir masaya doğru gittiğini gördüğümde kasıtlı olarak mümkün olan en uzak masalardan birini buldum. Daha önceden tanışmıyor olmamıza rağmen Isaiah ve Luca'yla oturdum; yemek süresince beyzboldan konuştuk ve teneffüste de basketbol oynadık. O günden sonra öğle yemeklerinde onlarla oturdum.

Summer'ın August'la oturduğunu duymuş ve şaşırmışım çünkü Bay Toto'nun Auggie'yle arkadaş olması için konuştuğu çocuklardan biri olmadığını biliyordum. Yani bunu *sadece* nazik olmak için yaptığını biliyordum ve bunun çok cesurca olduğunu düşünmüştüm.

İşte, artık Summer ve August'la oturuyordum ve bana her zamanki gibi iyi davranıyorlardı. Onlara Charlotte'ın söylediklerini anlattım; tabii Auggie'nin arkadaşı olma baskısı altında "kendimi kaybettiğim"le ya da Julian'ın annesinin, Auggie'nin özel ihtiyaçları olduğunu söylediğiyle ya da okul aile birliğiyle ilgili kısımlar dışında. Sanırım onlara sadece, Julian'ın tatilde bir parti verip beşinci sınıfları aleyhime çevirmeyi başardığını söyledim.

"Bu çok garip geliyor," dedim, "kimsenin seninle konuşmaması, sanki yokmuşsun gibi davranması."

Auggie gülümsemeye başladı.

"Cidden mi?" dedi alayla. "Dünyama hoş geldin!"

Taraflar

Ertesi gün Summer yemekte, “İşte resmi taraflar,” dedi. Katlanmış bir defter kâğıdı çıkarıp açtı. Üzerinde isimlerden oluşan üç sütun vardı.

Jack’in Tarafı

Jack
August
Reid
Max G
Max W

Julian’ın Tarafı

Miles
Henry
Amos
Simon
Tristan
Pablo
Nino
Isaiah
Luca
Jake
Toland
Roman
Ben
Emmanuel
Zeke
Tomaso

Tarafsızlar

Malik
Remo
Jose
Leif
Ram
Ivan
Russell

“Bunu nereden buldun?” diye sordu August, ben listeyi okurken omzumun üstünden bakarak.

“Charlotte yaptı,” diye cevapladı Summer çabucak. “Son derste verdi. Yanında kimlerin olduğunu bilmen gerektiğini düşündüğünü söyledi, Jack.”

“Evet, pek fazla kişi yok, orası kesin,” dedim.

“Reid var,” dedi. “Ve iki Max.”

“Harika. Nerd’ler benim tarafımda.”

“Kabalaşma,” dedi Summer. “Bu arada sanırım Charlotte senden hoşlanıyor.”

“Evet, biliyorum.”

“Ona çıkma teklif edecek misin?”

“Dalga mı geçiyorsun? Herkes bende Salgın varmış gibi davranırken edemem.”

Bunu söylediğim anda söylememem gerektiğini fark ettim. Garip bir sessizlik oldu. Auggie’ye baktım.

“Önemli değil,” dedi. “O olayı biliyorum.”

“Özür dilerim dostum,” dedim.

“Salgın dediklerini bilmiyordum gerçi,” dedi. “Ben daha çok Peynir Değdir gibi bir şeydir diye düşünmüştüm.”

“Ah, evet, *Saftirik*’teki gibi.” Başımla onayladım.

“Salgın aslında kulağa daha havalı geliyor,” diye takıldı. “Sanki biri ‘kara çirkinlik vebası’na yakalanabilirmiş gibi.” Bunu söylerken havaya tırnak işareti çizdi.

Summer, “Bence bu korkunç bir şey,” dedi ama Auggie meyve suyundan büyük bir yudum alırken omuzlarını silktili.

“Her neyse, Charlotte’a çıkma teklif etmeyeceğim,” dedim.

“Annem çıkmak için fazla küçük olduğumuzu düşünüyor zaten,” dedi Summer.

“Peki ya Reid sana teklif etse?” dedim. “Çıkar mısın?”

Şaşırdığını görebiliyordum. “Hayır!” dedi.

“Sadece sordum.” Güldüm.

Başını iki yana sallayıp gülümsedi. “Neden? Ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey! Sadece sordum!” dedim.

“Aslında anneme katılıyorum,” dedi. “Bence de çıkmak için fazla küçüğüz. Yani bu acelenin nedenini anlayamıyorum.”

“Evet, katılıyorum,” dedi August. “Aslında kollarıma atılan tüm o hatunları düşünürsek, bu biraz üzücü bir durum.”

Bunu öyle komik bir şekilde söylemişti ki içtiğim sütü bur-
numdan püskürterek güldüm ve bu da gülmekten katılmamıza
neden oldu.

August'un Evi

Ocağın ortasına gelmemize rağmen hâlâ bilim fuarı projemizi seçmemiştik. Yapmak istemediğim için erteleyip duruyordum. Sonunda August, "Dostum, bir şekilde yapmamız gerekiyor," dedi. Böylece okuldan sonra evine gittik.

Gerçekten gergindim çünkü August'un artık Cadılar Vakası dediğimiz şeyi ailesine anlatıp anlatmadığını bilmiyordum. Ama babası evde bile değildi ve annesinin de dışarıda birkaç işi vardı. Annesiyle konuştuğumuz ilk iki saniyede Auggie'nin ona hiçbir şey anlatmadığından hemen hemen emin oldum. Bana gerçekten harika ve arkadaşça davranmıştı.

Auggie'nin odasına girdiğim anda, "Vay canına, Auggie, ciddi bir *Yıldız Savaşları* bağımlılığın var," dedim.

Raflar dolusu *Yıldız Savaşları* minyatürleri ve duvarında da kocaman bir *İmparatorun Dönüşü* posterı vardı.

"Biliyorum, inanılmaz, değil mi?" dedi gülerek.

Masasının yanındaki bilgisayar sandalyesine oturdu, ben de kendimi armut koltuğa bıraktım. O an köpeği odaya girip bana doğru paytak paytak yürüdü.

"Tebrik kartınızda bu oğlan vardı!" dedim, köpeğin elimi koklamasına izin verirken.

"Dişi," diye düzeltti beni. "Papatya. Sevebilirsin. Isırmaz."

Okşamaya başladığım anda sırtüstü döndü.

"Karnını kaşımanı istiyor," dedi August.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en şirin köpek," dedim karnını severken.

“Bence de. Dünyadaki en iyi köpektir. Değil mi kızım?”

Auggie’nin sesini duyduğu anda kuyruğunu sallamaya başlayıp ona doğru gitti.

Papatya tüm yüzünü yalarken Auggie, “Hanımış benim küçük kızım? Hanımış benim küçük kızım?” diyordu.

“Keşke benim de köpeğim olsaydı,” dedim. “Annemler dairemizin çok küçük olduğunu düşünüyor.” Auggie bilgisayarını açarken odasına bakındım. “Hey, Xbox 360’ın mı var? Oynayabilir miyiz?”

“Dostum, buraya bilim fuarı için çalışmaya geldik.”

“Halo’n var mı?”

“Tabii ki Halo’m var.”

“Oynayabilir miyiz... lütfen?”

Beecher’in internet sitesine girmişti ve Bayan Rubin’in öğretmen sayfasından bilim fuarı listesine bakıyordu. “Oradan ekranı görebiliyor musun?” diye sordu.

İç çekip hemen yanındaki tabureye oturdum.

“iMac’in iyiymiş,” dedim.

“Senin nasıl bir bilgisayarın var?”

“Dostum bilgisayarı geçtim, kendime ait bir odam bile yok. Annemle babamın teknik olarak ölmüş, antika bir Dell’i var.”

“Pekâlâ, buna ne dersin?” dedi, görebilmem için ekranı çevirerek. Ekrana hızlıca bir göz atınca görüşüm bulanıklaşmaya başladı.

“Güneş saati yapmak,” dedi. “Kulağa güzel geliyor.”

Arkama yaslandım. “Sadece yanardağ yapamaz mıyız?”

“Herkes yanardağ yapar.”

“E çünkü kolay,” dedim yeniden Papatya’yı severken.

“Magnezyum sülfattan kristal yetiştirmeye ne dersin?”

“Sıkıcı gibi,” diye cevapladım. “Neden ona Papatya dediniz?”

Başını ekrandan kaldırmadı. "İsmi ablam koydu. Ben ona Darth demek istedim. Aslında tam adı Darth Papatya ama hiç öyle seslenmiyoruz."

"Darth Papatya! Komikmiş! Merhaba, Darth Papatya!" dedim köpeğe, o da göbeğini kaşımam için yine sırtüstü döndü.

"Tamam, budur," dedi August, ekrandaki, kablolarla bağlı patates fotoğrafını işaret ederek. "Patatesten organik pil yapmak. Adına Kumpir Lambası falan diyebiliriz. Ne düşünüyorsun?"

"Dostum bu çok zor gibi görünüyor. Fende rezil olduğumu biliyorsun."

"Kapa çeneni, hiç de öyle değilsin."

"Evet, öyleyim! Son sınavda elli dört aldım. Fende rezilim!"

"Hayır, değilsin! Son testte öyle oldu çünkü o sırada hâlâ kavgalıydık ve sana yardım etmiyordum. Şimdi yardım edebilirim. Bu iyi bir proje, Jack. Bunu yapmalıyız."

"Tamam, her neyse." Omuz silktim.

Ardından kapıya vuruldu. Uzun, dalgalı ve koyu renk saçları olan bir genç kız başını kapıdan içeri uzattı. Beni görmeyi beklemiyordu.

"Ah, selam," dedi ikimize.

"Selam Via," dedi August yeniden ekrana dönerek. "Via, bu Jack. Jack, o Via."

"Merhaba," dedim başımı sallayarak.

"Merhaba," dedi bana dikkatle bakarak. Auggie adımı söylediği anda, onun arkasından söylediklerimi Via'ya anlattığını anlamıştım. Bana bakışından belliydi. Hatta öyle bakıyordu ki yıllar önce Amesfort Caddesi'ndeki dondurmacıdan beni hatırladığından korktum.

"Auggie, tanışmanı istediğim bir arkadaşım var, tamam mı?" dedi. "Birkaç dakikaya burada olacak."

"Yeni erkek arkadaşın mı?" diye takıldı August.

Via sandalyesinin altını tekmeledi. “Sadece nazik ol,” deyip odadan çıktı.

“Dostum ablan çok ateşli,” dedim.

“Biliyorum.”

“Benden nefret ediyor, değil mi? Cadılar Vakası’nı ona anlattın, değil mi?”

“Evet.”

“Evet, benden nefret mi ediyor yoksa evet, ona Cadılar Bayramı’nı anlattın mı?”

“İkisi de.”

Erkek Arkadaş

İki dakika sonra ablası, Justin diye bir çocukla geri geldi. İdare eder biri gibi görünüyordu. Uzunumsu saçlar. Küçük, yuvarlak bir gözlük. Bir tarafı uca doğru sivrileşen büyük, parlak, gümüş rengi bir çanta taşıyordu.

“Justin, bu benim kardeşim August,” dedi Via. “Bu da Jack.”

“Selam çocuklar,” dedi Justin ellerimizi sıkarak. Biraz gergin görünüyordu. Nedeninin August’la tanışması olabileceğini düşündüm. Bazen onunla tanışmanın nasıl şoke edici bir şey olduğunu unutuyordum. “Odan iyiymiş.”

“Sen Via’nın erkek arkadaşı mısın?” diye sordu Auggie muzırca. Ablası onun başındaki beyzbol şapkasını yüzüne çekti.

“Çantanda ne var?” diye sordum. “Makineli tüfek mi?”

“Hah!” diye cevapladı erkek arkadaş. “Çok komik. Hayır, bu, şey... bir keman.”

“Justin bir kemancı,” dedi Via. “Bir zydeco grubunda.”

“Zydeco grubu da ne demek?” diye sordu Auggie bana bakarak.

“Bir çeşit müzik,” dedi Justin. “Creole müziği gibi.”

“Creole nedir?” dedim.

“Soranlara onun bir makineli tüfek olduğunu söylemelisin,” dedi Auggie. “Kimse sana bulaşmaz.”

“Hah, sanırım haklısın,” dedi Justin başını sallayıp saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Creole, Louisiana eyaletinde çalınan bir müzik türü,” dedi bana.

“Louisiana’lı mısın?” diye sordum.

“Hayır, şey,” diye yanıtladı gözlüğünü burnunun üstüne iterken. “Brooklyn’liyim.”

Bunun bende neden gülme isteği uyandırdığım bilmiyordum.

“Haydi gel, Justin,” dedi Via onu elinden çekerek. “Benim odamda takılalım.”

“Tamam, sonra görüşürüz çocuklar. Hoşça kalın,” dedi.

“Görüşürüz!”

“Görüşürüz!”

Odadan çıktıkları anda Auggie gülümseyerek bana döndü.

“Brooklyn’liyim,” dedim ve deli gibi gülmeye başladık.

Beşinci Bölüm

Justin

Bazen kafamın, içi hayallerle dolup taşıdığı için
bu kadar büyük olduğunu düşünüyorum.

—John Merrick, Bernard Pomerance'ın
kaleme aldığı *Fil Adam* adlı tiyatro oyunundan

Olivia'nın Kardeşi

olivia'nın kardeşiyle tanıştığımda tam anlamıyla gafil avlandığımı itiraf etmeliyim.

böyle olmamalıydı tabii. olivia bana onun "sendrom"undan bahsetmişti. nasıl göründüğünü tarif bile etmişti. ama yıllardır geçirdiği ameliyatlardan da bahsetmişti, yani sanırım şimdiye kadar daha normal görünümlü bir çocuk olacağını düşünmüştüm. mesela bir çocuğun doğuştan yarık olan damağı ameliyatla düzeltildiğinde, dudağının üzerindeki küçük yara izi dışında bazen durumunu fark edemezsiniz bile. sanırım kardeşinin orasında burasında birkaç yara izi olmasını bekliyordum. ama bunu değil. karşımda oturan beyzbol şapkalı bu çocuğu görmeyi kesinlikle beklemiyordum.

aslında karşımda iki çocuk oturuyordu: biri kıvrıcık, sarı saçlı, tamamen normal görünümlü, jack diye bir çocuktu; diğeri ise auggie'ydi.

şaşkınlığımı gizleyebildiğimi düşünmek istiyorum. umarım gizleyebilmişimdir. gerçi şaşkınlık numarası yapmak zordur; şaşkın değilken öyle görünmek ya da şaşkınlıkken hiç de öyle değilmiş gibi davranmak oldukça zordur.

elini sıktım. öteki çocuğun da elini sıktım. yüzüne odaklanmak istemiyordum. odan iyiymiş, dedim.

sen via'nın erkek arkadaşı mısın? diye sordu. sanırım gülmüsüyordu.

olivia, auggie'nin başındaki şapkayı yüzüne indirdi.

sarışın çocuk, sanki bunu daha önce hiç duymamışım gibi, çantadaki makineli tüfek mi? diye sordu. sonra biraz zydeco'dan bahsettik. ardından via elimden tutup beni odadan çıkardı. kapıyı arkamızdan kapar kapamaz gülüşüklerini duyduk.

brooklyn'liyim, dedi biri.

olivia gülümseyerek gözlerini devirdi. haydi odamda takılalım, dedi.

iki aydır çıkıyorduk. onu ilk kez gördüğüm, yemekhane-deki masamıza oturduğu andan itibaren ondan hoşlandığımı biliyordum. gözlerimi ondan alamıyordum. çok güzeldi. buğday tenliydi ve hayatımda gördüğüm en mavi gözlere sahipti. önceleri yalnızca arkadaş kalmak istiyormuş gibi davranmıştı. sanırım bu izlenimi farkında olmadan veriyordu. uzak dur. hiç zahmet etme. bazı diğer kızlar gibi flört etmiyordu. konuşurken doğrudan gözlerinizin içine bakıyordu, sanki meydan okuyormuş gibi. ben de onun gözlerinin içine bakmayı sürdürdüm, meydan okumasına karşılık veriyormuş gibi. ona çıkma teklifi ettiğimde kabul etti ki bu harikaydı.

olivia muhteşem bir kız ve onunla takılmayı çok seviyorum.

üçüncü randevumuza kadar bana August'u anlatmadı. sanırım "kraniyofasyal anormalite" tabirini kullanmıştı. ya da "kıranyum anomalisi". ama "yamuk" demediğinden emindim çünkü o kelimeyi unutmazdım.

odasına girdiğimiz anda, ne düşünüyorsun? diye sordu gerince. şaşırdın mı?

hayır, diye yalan söyledim.

gülümseyip gözlerini kaçırdı. şaşırdın.

hayır şaşırmadım, diye temin ettim onu. tam da anlattığın gibi.

başını evet anlamında sallayıp kendini yatağına bıraktı. yatağında hâlâ bu kadar peluş hayvan olması sevimliydi. içlerinden birini, bir kutup ayısını, düşünmeden alıp kucağına koydu.

masasının önündeki bilgisayar sandalyesine oturdum. odası tertemizdi.

küçükken, dedi, bu eve bir daha gelmeyen bir sürü çocuk olurdu. yani gerçekten *bir sürü* çocuk. o burada olacak diye doğum gününe gelmeyen arkadaşlarım bile vardı. aslında bunu hiç söylemediler ama bir şekilde lafı geliyordu. bazı insanlar auggie'yle nasıl baş edeceğini bilmiyor, anlıyor musun?

başımınla onayladım.

kabalık yapmak istediklerinden de değil, diye ekledi. sadece korkuyorlardı. yani, dürüst olalım, yüzü biraz ürkütücü, değil mi?

sanırım, diye yanıtladım.

ama bu senin için sorun değil, değil mi? diye sordu nazikçe. çok tırsmadın ya da korkmadın, değil mi?

tırsmadım ve korkmadım, dedim. gülümsedim.

başını sallayıp kucığındaki kutup ayısına baktı. bana inanıp inanmadığını bilmiyordum ama ardından ayıcığı burnundan öpüp hafif bir tebessümle bana attı. sanırım bu bana inandığı anlamına geliyordu. ya da en azından inanmak istediği anlamına.

Sevgililer Günü

sevgililer günü için via'ya bir kolye aldım, o da bana eski bilgisayar disketlerinden yaptığı, yandan askılı bir çanta hediye etti. böyle şeyler yapması oldukça havalı. devre kartlarından küpeler. tişörtlerden elbiseler. eski kotlardan çantalar. çok yaratıcı. ona bir gün sanatçı olması gerektiğini söyledim ama o bilim insanı, üstelik onca seçenek içinde bir genetik bilimci olmak istiyor. sanırım kardeşi gibi insanlara çare bulmak istiyor.

sonunda ailesiyle tanışmam için plan yaptık. cumartesi gecesi evinin yakınındaki amesfort caddesi'ndeki bir meksika restoranında.

tüm gün gergindim. ve gergin olduğumda tiklerim kendini belli eder. yani her zaman tiklerim vardı ama artık çocukken olduğu gibi değil. birkaç göz kırpış ya da arada sırada bir baş seğirmesi. ama stres yaptığımda artıyorlar ve ailesiyle tanışmak konusunda kesinlikle stresliydim.

restorana vardığımda içeride bekliyorlardı. babası kalkıp elimi sıktı, annesi ise sarıldı. auggie'yle yumruk tokuşturduk ve oturmadan önce via'yı yanağından öptüm.

seninle tanıştığımıza çok memnun olduk, justin! hakkında çok şey duyduk!

ailesi daha fazla nazik olamazdı. kendimi hemen rahat hissettirdiler. garson mönüleri getirdi, August'u fark ettiği andaki ifadesini gördüm ama görmezden geldim. sanırım bu akşam hepimiz bir şeyleri görmezden geliyorduk. garson. tiklerim. August'un lavaş cipsleri masada parçalayıp kırıntıları kaşıkla ağzına götürmesi.

olivia'ya baktım, bana gülümsedi. biliyordu. garsonun yüzünü görüyordu. tiklerimi görüyordu. olivia her şeyi gören bir kızdı.

yemek boyunca konuşup güldük. oliva'nın ailesi müziğimle, kemana nasıl başladığımla ilgili sorular sordu. onlara eskiden klasik keman çaldığımı ama sonra apalaş halk müziğine, ardından da zydeco'ya ilgi duyduğumu anlattım. gerçekten ilgileniyorlarmış gibi her kelimesini dinlediler. gelip dinleyebilmek için grubumun bir sonraki performansını haber vermemi istediler.

dürüst olmak gerekirse ilgi odağı olmaya alışık değilim. Ailemin, hayatımda ne yapmak istediğimle ilgili en ufak bir fikri yoktur. hiç sormazlar. hiç böyle sohbet etmeyiz. barok kemanımı iki yıl önce sekiz akorlu bir kemanla değiştirdiğimi bildiklerini bile sanmıyorum.

yemekten sonra dondurma yemek için olivia'ların evine gittik. köpekleri bizi kapıda karşıladı. yaşlı bir köpek. çok tatlı. tüm koridora kusmuştu gerçi. olivia'nın annesi kâğıt havlu almak için koştururken babası da köpeği bir bebekmiş gibi kucakladı.

nasılsın kızım? dediği anda köpek havalara uçtu; bacakları garip açılarda havaya savrulurken kuyruğunu sallıyordu ve dili dışarı sarkmıştı.

baba, justin'e papatya'yı nasıl aldığını anlatsana, dedi olivia. evet! dedi auggie.

babası gülümsedi ve kollarında köpekle koltuğa oturdu. bu hikâyeyi pek çok kez anlattığı ve onların da dinlemeye bayıldığı belliydi.

bir gün metrodan çıkmış gelirken, dedi, bu civarda daha önce hiç görmediğim bir evsiz, bu pofuduk şapşalı bebek arabasında taşıyordu. adam yaklaşıp, hey bayım, köpeğimi satın almak ister misiniz? deyince hiç düşünmeden, tabii, ne kadar istiyorsun, dedim. adam on papel dedi, ona cüzdanımdaki yirmi doları verdim, o da karşılığında köpeği verdi. justin, sana yemin ede-

rim, hayatında hiç bu kadar kötü kokan bir şey görmemiştir! anlatmaya kelimeler yetmez! onu oradan alıp sokağın ilerisindeki veterinerine götürdüm, ardından da eve getirdim.

annesi yeri temizlerken, bu arada evsiz bir adamın köpeğini eve getirmekle ilgili fikrimi almak için beni aramadı bile! diye araya girdi.

olivia'nın annesi bunu derken köpek de sanki hakkında konuşulan her şeyi anlıyormuş gibi ona baktı. mutlu bir köpekti; sanki o gün bu aileyi bulduğu için şanslı olduğunu biliyormuş gibi.

nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. olivia'nın ailesinden hoşlanmıştım. sık sık gülüyorlardı.

benim ailemse tam tersidir. ben dört yaşındayken annemle babam boşandı, birbirlerinden genelde nefret ediyorlar. haftanın yarısını babamın chelsea'deki dairesinde, diğer yarısını da annemin brooklyn heights'taki evinde geçirerek büyüdüm. benden beş yaş büyük ve hakkımda hiçbir şey bilmeyen bir üvey ağabeyim var. kendimi bildim bileli ailemin kendi başımın çaresine bakabileceğim zamanı zor beklediğini düşünmüşümdür. "markete artık kendi başına gidebilirsin." "işte dairenin anahtarları." bazı aileler aşırı korumacı diye tabir edilirken tam tersi anlama gelen bir sözcük olmaması komik. yeterince korumayan ebeveyni tanımlamak için hangi kelime kullanılır ki? az korumacı? ihmalkâr? bencil? ahmak? yukarıdakilerin hepsi.

olivia'nın ailesi birbirlerine sürekli "seni seviyorum" diyor. ailemin bunu bana en son ne zaman söylediğini hatırlıyorum.

eve gidene kadar bütün tiklerim geçmişti.

Müzikal

bu baharki okul gösterisinde *our town*¹⁷ isimli oyunu sergileyeceğiz. Olivia, sahne yöneticisi başrolü için şansımı denemem konusunda beni cesaretlendirdi ve her nasılsa rolü aldım. tamamen şans eseri. daha önce hiçbir şeyde başrol oynamamıştım. olivia'ya bana şans getirdiğini söyledim. ne yazık ki o diğer başrol olan emily gibbs'i alamadı. miranda denilen pembe saçlı kız aldı. olivia figüran ve emily'nin yedeği oldu. aslına bakarsanız ben olivia'dan daha çok hayal kırıklığına uğradım. o ise neredeyse rahatlamış gibiydi. insanların bana bakmasından hoşlanmıyorum, dedi. bunu böyle güzel bir kızıdan duymak biraz garip. bir yanımda seçmelerdeki performansını kasten batırdığını düşünüyor.

bahar gösterisi nisan sonunda olacak. bizse martin ortasında-
yız; yani rolümü ezberlemem için altı haftadan az sürem var. artı prova süresi. artı grubumla yapacağım provalarım. artı finaller. artı olivia'yla geçireceğim zaman. zorlu bir altı hafta olacağı kesin. tiyatro öğretmeni bay davenport tüm bu süreçle ilgili çoktan paniklemiş durumda. her şey bitinceye kadar da şüphesiz hepimizi delirtecek. söylentilere göre *fil adam*'ı sahneye koyacakken son anda *our town*'ı yapmaya karar vermiş ve bu değişiklik prova takvimimizden bir haftaya mal olmuş.

önümüzdeki bir buçuk aylık çılgınlığı dört gözle beklediğim söylenemez.

17 (İng.) Kasabamız. Amerikalı tiyatro yazarı Thornton Wilder'ın kaleme aldığı, 1938 tarihli müzikal. (ç.n.)

Uğurböceği

olivia'yla evlerinin verandasında oturuyorduk. bana repliklerimde yardımcı oluyordu. sıcak bir mart ikindisiydi, neredeyse yaz gibiydi. gökyüzü hâlâ parlak bir mavilikteydi ama güneş batıyordu ve kaldırımlar uzun gölgelere bürünmüştü.

ezber yapıyordum: evet, güneş binlerce kez yükseldi. yazlar ve kışlar dağları biraz daha aşındırdı ve yağmurlar çamurun bir kısmını akıttı. o zamanlar daha doğmamış bebekler düzgün cümleler kurmaya başladı bile. genç ve dinç olduğunu düşünenler, merdiveni kalplerinde biraz olsun çarpıntı hissetmeden, eskisi gibi çıkamadıklarını fark ettiler...

başımı iki yana salladım. gerisini hatırlayamıyordum.

bin günde tüm bunlar olabilir, diye sufle verdi olivia senaryodan okuyarak.

doğru, doğru, doğru dedim başımı sallayarak. iç çektim. aklımdan silindiler, olivia. bütün bu replikleri nasıl hatırlayacağım?

hatırlayacaksın, diye cevapladı güvenle. uzanıp aniden beliren bir uğurböceğini ellerinin arasına aldı. gördün mü? şans işareti, dedi, üstteki elini yavaşça kaldırıp diğer avcunda yürüyen uğurböceğini gösterdi.

şans ya da sıcak hava göstergesi, diye takıldım.

tabii ki de şans, diye karşılık verdi, böceğin bileğine doğru ilerlemesini izleyerek. uğurböceği gördüğünde dilek tutmakla ilgili bir şey vardı. küçükken auggie'yle ateşböceği gördüğümüzde yapardık. elini yine böceğin üzerine kapadı. haydi, bir dilek tut. gözlerini kapa.

itaatkâr bir şekilde gözlerimi kapadım. uzun bir saniyenin ardından açtım.

tuttun mu? diye sordu.

hı hı.

gülümsedi, ellerini açtı ve uğurböceği anlamışçasına kanatlarını açıp uçtu.

onu öpüp, ne dilediğimi öğrenmek istemiyor musun? diye sordum.

tam o anda gözleriyle aynı renk olan gökyüzüne bakarak, hayır, dedi utangaçça.

ben de bir dilek tuttum, dedi gizemli bir şekilde ama dileyebileceği o kadar çok şey vardı ki aklından ne geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Otobüs Durağı

olivia'nın annesi, auggie, jack ve papatya, tam da olivia'yla vedalaşırken sundurmaya çıktı. tabii, uzun bir öpüşmenin tam ortasında olduğumuz için durum biraz utanç vericiydi.

selam çocuklar, dedi annesi bir şey görmemiş gibi yaparak. ama iki çocuk kıkırdıyordu.

merhaba, bayan pullman.

lütfen bana isabel de, justin, dedi yine. bunu üçüncü kez falan söylüyordu, yani gerçekten de öyle demeye başlamalıydım. açıklama yapar gibi, eve gidiyordum, dedim.

ah, metroya mı gidiyorsun? dedi elinde gazeteyle köpeği takip ederken. jack'i otobüs durağına kadar götürebilir misin?

elbette.

senin için de uygun mu, jack? diye sordu annesi, jack ise omuz silkti. justin, otobüs gelene kadar da yanında kalır mısın? tabii ki!

herkesle vedalaştık. olivia bana göz kırptı.

sokakta yürürken jack, kalmak zorunda değilsin, dedi. otobüse hep yalnız binerim. auggie'nin annesi fazla korumacı.

kısık, boğuk bir sesi vardı; sanki sert, küçük bir adammış gibi. eski siyah beyaz filmlerdeki serseri çocuklara benziyordu, kısa pantolon giyip kasket taksa daha uygun olurdu.

durağa vardığımızda çizelgeye bakıp otobüsün sekiz dakika içinde geleceğini gördük. seninle bekleyeceğim, dedim.

sen bilirsin. omuz silkti. bir dolar borç verir misin? sakız almak istiyorum.

cebimden bir dolar verip onun caddenin karşısına, köşe başındaki markete gitmesini izledim. nedense tek başına gezmek için çok küçük görünüyordu. ardından tek başıma metroya bindiğim zamanlarda ne kadar küçük olduğumu anımsadım. günün birinde korumacı bir baba olacağımı biliyordum. çocuklarım onları umursadığımı bilecekti.

caddenin öbür tarafından yürüyerek gelen üç çocuğu fark ettiğimde bir iki dakikadır bekliyordum. marketi geçip yürüdüler ama bir tanesi içeri bakıp gülerek diğer ikisini dirseğiyle dürttü. birinin boyu jack kadardı ama diğer ikisi daha iriydi, daha çok ergen gibiydiler. marketin önündeki meyve standının arkasına saklandılar, jack dışarı çıktığındaysa peşine takılıp gürültülü öğürme sesleri çıkardılar. jack 'sakince arkasına dönüp kim olduklarına baktı, onlar da gülüşüp beşlik çaktılar ve koşarak uzaklaştılar. küçük pislikler.

jack hiçbir şey olmamış gibi yolun karşısına geçti ve durakta yanımda durup balon şişirdi.

arkadaşların mı? dedim sonunda.

hah, dedi. gülümsemeye çalışıyordu ama üzgün olduğunu görebiliyordum.

sadece okulumdan birkaç pislik, dedi. julian diye bir çocuk ve onun henry ve miles adındaki iki gorili.

seni sık sık böyle rahatsız ediyorlar mı?

hayır, daha önce bunu hiç yapmamışlardı. okulda bunu asla yapamazlar çünkü atılırlar. julian buradan iki sokak ötede oturuyor, yani sanırım onunla karşılaşmam sadece kötü şanstı.

ah, peki. başımı yukarı aşağı salladım.

önemli bir şey değil, diyerek beni ikna etmeye çalıştı.

ikimiz de istemsiz olarak otobüsün gelip gelmediğini görmek için amesfort caddesi'ne baktık.

bir dakika kadar sonra, onlarla bir tür savaştayız, dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına. ardından kotunun cebinden katlı, buruşuk bir kâğıt çıkarıp bana verdi. kâğıdı açınca üç sütunluk bir isim listesi gördüm. bütün beşinci sınıfları bana karşı örgütledi, dedi.

hepsini değil, diye belirttim listeye bakarak.

dolabıma, *herkes senden nefret ediyor* gibi şeyler yazan notlar bırakıyor.

bunu öğretmenine söylemelisin.

jack yüzüme salakmışım gibi baktı ve başını olumsuz anlamda salladı.

listeyi göstererek, her neyse, burada bir sürü tarafsız var. onları yanına alırsan durum biraz eşitlenir, dedim.

tabii ya, kesin öyle olur, dedi iğneleyici bir tavırla.

neden olmasın?

hayatında konuştuğu en aptal adammışım gibi baktı bir kez daha.

ne? dedim.

umutsuz vakaymışım gibi başını iki yana salladı. okulun en popüler çocuğuyla arkadaş sayılmam, dedi.

ardından açıkça söyleyemediği şeyi fark ettim: august. bütün mesele august'la arkadaş olmasıydı. ve onun ablasının erkek arkadaşı olduğum için de bana söylemek istemiyordu. mantıklıydı. otobüsün amesfort caddesi'nden geldiğini gördük.

pekâlâ, dayanmaya çalış, dedim kâğıdı iade ederken. ortaokul söylendiği kadar kötü geçiyor ama sonra düzeliyor. her şey yoluna girecektir.

omuzlarını silkip listeyi yeniden cebine koydu.

otobüse bindiğinde birbirimize el salladık, uzaklaşmasını izledim.

iki sokak ötedeki istasyona vardığımda aynı üçlüyü metronun yanındaki pastanenin önünde takılırken gördüm. hâlâ gülüyor, sanki pahalı, dar kesim kotlarının içinde sert takılan bir çeteymiş gibi, birbirlerine öğürme sesi çıkarıyorlardı.

içime neyin girdiğini bilmiyordum ama gözlüğümü çıkarıp cebime koydum ve keman kutumu sivri ucu yukarı bakacak şekilde koltuğumun altına sıkıştırdım. yüzümü buruşturup acımasız bir ifadeyle onlara doğru yürüdüm. beni gördükleri anda gülümsemeleri yüzlerinde dondu, ellerindeki dondurma külahlarıyla kalakaldılar.

dişlerimi gıcırdatarak yavaşça, hey, dinleyin bakalım. jack'e bundan sonra bulaşmayacaksınız, dedim. sert çocuk sesim, clint eastwood'vari idi. bir daha ona bulaştığınızı görürsem çok ama çok pişman olursunuz. ardından sözlerimi vurgulamak için keman kutuma vurdum.

anladınız mı?

hep birlikte başlarıyla onayladılar, dondurmaları ellerine damlıyordu.

iyi. başımı gizemli bir şekilde salladım, ardından metronun merdivenini ikişer ikişer inmeye başladım.

Prova

açılış gecesi yaklaştıkça, oyun zamanımın çoğunu almaya başlamıştı. hatırlamam gereken bir sürü replik vardı. tek başıma konuştuğum upuzun monologlar. gerçi olivia'nın konuyla ilgili işe yarar harika bir önerisi oldu. sahnede yanıma kemanımı alıyor ve konuşurken biraz çalıyordum. senaryoda yazılı değildi ama bay davenport, sahne yöneticisinin keman tıngırdatmasının oyuna biraz daha geleneksel bir hava kattığını düşündü. benim için de harika oldu çünkü repliğimi hatırlamak için bir saniyeye ihtiyacım olduğunda kemanımla *soldier's joy*'dan¹⁸ bir kuple çalarak zaman kazanıyordum.

gösterideki çocukları artık çok daha iyi tanıyordum, özellikle de emily'yi oynayan pembe saçlı kıızı. birlikte takıldığı grupla kıyaslayınca, burnu düşündüğüm kadar havada değildi. yapılı bir sporcu olan erkek arkadaşı okulun spor takımında oldukça önemli bir pozisyondaydı. Onlarınki, hiçbir ilgimin olmadığı bambaşka bir dünyaydı, bu yüzden miranda denilen kız iyi biri çıktığında biraz şaşırmıştım.

bir gün sahne arkasında yerde oturmuş, teknik ekipten birinin ana spot ışığını tamir etmesini bekliyorduk.

birdenbire, ee, olivia'yla ne zamandır çıkıyorsunuz? diye sordu. yaklaşık dört ay oldu, dedim.

kardeşiyle tanıştın mı? diye sordu sıradan bir ses tonuyla.

18 (İng.) Askerin Neşesi. İrlanda ve Amerikan halk müziğinde yer alan, klasik bir keman ezgisi. (ç.n.)

o kadar beklenmedikti ki şaşkınlığımı gizleyemedim.

olivia'nın kardeşini tanıyor musun? diye sordum.

via sana söylemedi mi? biz eskiden iyi arkadaştık. auggie'yi bebekliğinden beri tanırım.

ah, evet, sanırım bunu biliyordum, diye yanıtladım. olivia'nın bana bunların hiçbirini anlatmadığını anlamasını istememiştim. ona via dediğinde ne kadar şaşırdığımı görmesini de. yalnızca ailesi olivia'ya via diyordu ama karşımdaki, bir yabancı olduğunu düşündüğüm pembe saçlı kız da ona via demişti.

miranda gülüp başını iki yana salladı ama bir şey demedi. garip bir sessizlik oldu, ardından çantasını karıştırmaya başladı ve cüzdanını çıkardı. birkaç fotoğrafın arasından birini çıkarıp bana uzattı. parktaki bir çocuğun, güneşli bir günde çekilmiş fotoğrafıydı. üzerinde şort ve tişört vardı... bir de tüm kafasını kaplayan bir astronot başlığı.

o gün yüz derece falandı, dedi fotoğrafa bakıp gülümseyerek. ama yine de başlığı hiçbir şekilde çıkarmadı. onu tam iki yıl boyunca taktı; kışın, yazın, kumsalda fark etmeksizin. delilikti.

evet, olivia'nın evinde fotoğrafları görmüştüm.

ona başlığı ben vermiştim, dedi. sesinden bununla biraz gurur duyduğu anlaşılıyordu. fotoğrafı alıp dikkatlice yeniden cüzdanına yerleştirdi.

iyiymiş, dedim.

yani bununla bir sorunun yok, öyle mi? diye sordu bana bakarak.

ona boş boş baktım. neyle sorunum yok?

bana inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. neden bahsettiğimi biliyorsun, dedi ve su şişesinden büyük bir yudum aldı. dürüst olalım, diye devam etti, evren august pullman'a karşı pek nazik değildi.

Kuş

ertesi gün olivia'ya, miranda navas'la eskiden arkadaş olduğunuzu bana neden anlatmadın? diye sordum. bana bunu söylemediği için ona gerçekten kızgındım.

önemli bir şey değil, dedi savunmacı bir tavırla, bana tuhaf mışım gibi bakıyordu.

önemli, dedim. aptal durumuna düştüm. bana nasıl söylemezsin? onu tanıımıyormuş gibi davranıyordun.

tanımıyorum, diye yanıtladı çabucak. o pembe saçlı amigo kızı tanıımıyorum. ben sadece oyuncak bebek koleksiyonu yapan şapşal bir kız tanıyordum.

haydi ama, olivia.

asıl sana haydi ama!

bir noktada bahsedebilirdin, dedim sessizce, birdenbire yanağından süzölmeye başlayan gözyaşı damlasını fark etmemiş gibi yaparak.

gözyaşlarını engellemeye çalışarak omuz silkti.

sorun değil, kızgın değilim, dedim benim yüzümden ağladığını düşünerek.

açıkçası kızgın olup olmaman umurumda değil, diye beni tersledi.

ah, gerçekten çok nazıksın, diye karşılık verdim.

sustu. gözyaşları akmak üzereydi.

olivia, sorun ne? dedim.

bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı ama birdenbire gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

özür dilerim, seninle ilgili değil, justin. senin yüzünden ağlamıyorum, dedi sonunda gözyaşlarının arasından.

o zaman neden ağlıyorsun?

çünkü ben korkunç biriyim.

neden bahsediyorsun?

bana bakmıyordu, avcuyla gözyaşlarını sildi.

aileme gösteriyi söylemedim, dedi hızlıca.

tam olarak ne demek istediğini anlamadığımdan başımı salladım. sorun değil, dedim. henüz çok geç sayılmaz, hâlâ bilet var...

sözümü sabırsızca keserek, gösteriye gelmelerini istemiyorum, justin, dedi. ne demek istediğimi anlamıyor musun? gelmelerini istemiyorum! gelirlerse, yanlarında auggie'yi de getirecekler ve bunu kaldırabileceğimi...

sözünü bitirmesine engel olan bir başka gözyaşı dalgasına kapıldı. onu kollarımla sardım.

ben korkunç biriyim! dedi gözyaşlarının arasından.

korkunç biri değilsin, dedim yumuşakça.

evet, öyleyim! hıçkırdı. sadece kimsenin onu bilmediği bir okulda olmak çok güzeldi, anlıyor musun? kimse onunla ilgili arkamdan konuşmuyor. böylesi çok güzel, justin. ama oyuna gelirse herkes onun hakkında konuşacak, herkes öğrenecek... neden böyle hissettiğimi bilmiyorum... yemin ederim daha önce ondan hiç utanmamıştım.

biliyorum, biliyorum, dedim onu yatıştırarak. buna hakkın var, olivia. hayatın boyunca çok fazla şeye göğüs gerdin.

olivia bazen, kızdığında, bana tüylerini kabartmış bir kuşu anımsatıyordu. ve böyle kırılgan olduğundaysa yuvasını arayan kayıp, küçük bir kuştı.

ben de gizlenmesi için ona kendi kanadımı açtım.

Evren

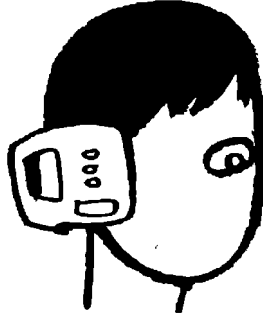
o gece uyuyamadım. kafam bir türlü susmayan düşüncelerle doluydu. monologlarından replikler. ezberlemem gereken periyodik cetvelden elementler. anlamam gereken teoriler. olivia. auggie.

miranda'nın sözleri sürekli aklıma geliyordu: evren, auggie pullman'a karşı pek nazik değildi.

bu söz ve anlamı üzerinde çok düşünüyordum. söylediklerinde haklıydı. evren, auggie pullman'a karşı nazik davranmamıştı. küçük çocuk bu cezayı hak edecek ne yapmıştı ki? ailesi ne yapmıştı? ya da olivia? olivia'nın anlattığına göre bir keresinde bir doktor, ailesine, auggie'nin görünüşüne neden olan sendrom karışımının dört milyonda bir görülebileceğini söylemiş. o halde bu, evreni koca bir piyango yapmaz mıydı? doğduğunda bir bilet alıyorsun. üstelik sana iyi ya da kötü biletin denk düşmesi tamamen rastlantısal. sadece şans.

bu durum başımı döndürüyordu ama ardından daha yumuşak düşünceler beni yatıştırdı; majör akorda bemol üçlü gibi. hayır, hayır, her şey rastlantısal değildi, eğer olsaydı evren bizi tamamen terk etmiş olurdu. ve evren bizi terk etmiyor. en kırılgan oluşumlarını, bizim göremediğimiz yollardan gözetiyor. seni gözü kapalı seven ailen gibi. ve sadece insan olduğu için kendini suçlu hisseden ablan gibi. senin uğruna arkadaşları tarafından terk edilen, boğuk sesli, küçük bir çocuk gibi. hatta fotoğrafını cüzdanında taşıyan pembe saçlı bir kız gibi. evren belki bir piyangodur ama eninde sonunda karşılığını verir. evren tüm kuşlarını gözetir.

Altıncı Bölüm

AUGUST

İnsan, ne yaman bir yapı insan! Akıl gücüyle ne soylu
bir varlık! Düşünme yetenekleri ne sonsuz! Duruşu,
kımıldanışı ne anlamlı, ne güzel! Ne melekçe davranışları,
ne tanrıça kavrayışları var! Evrenin gözbebeği insan!..¹⁹

—Shakespeare, *Hamlet*

19 William Shakespeare. *Hamlet*. Çev. Sabahattin Eyüboğlu. İstanbul: Türkiye İş Bankası Kültür Yayınları, 2015.

Kuzey Kutbu

Kumpir Lambası bilim fuarının gözdesiydi. Jack'le A aldık. Onun sene boyunca herhangi bir dersten aldığı ilk A'ydı, bu yüzden aşırı heyecanlanmıştı.

Tüm bilim projeleri spor salonunda masaların üzerine yerleştirilmişti. Aralıkta yapılan Mısır Müzesi projesindeki yerleşimin tamamen aynısıydı ama bu sefer masalarda piramit ve firavunlar yerine molekül maketleri ve yanardağlar vardı. Ve çocuklar ailelerini diğer eserleri görmeleri için gezdirmiyor, aileler salonda kendileri dolaşıyor, tek tek öğrencileri ziyaret ediyorlardı.

Bunu matematiğe çevirdiğinizde şöyle oluyor: Beşinci sınıftaki toplam altmış çocuk, altmış çift ebeveyne eşitti ki bu hesaplama büyükanne ve büyükbabalar dahil değildi. Bu da bana çevrilen en az yüz yirmi çift göz demekti. Şimdiye kadar bana alışan çocuklarıninkinin aksine, alışkın olmayan gözler. Hangi yöne dönerseniz dönün, daima kuzeyi gösteren pusula iğneleri gibi. Tüm o gözler pusulaydı, bense onların Kuzey Kutbu.

Bu yüzden ailelerin dahil olduğu okul etkinliklerinden hâlâ hoşlanmıyorum. Gerçi dönem başındaki kadar nefret de etmiyorum. Örneğin Şükran Günü Paylaşım Festivali'ndeki kadar değil; sanırım o en kötüsüydü. Bütün ailelerle ilk kez yüz yüze gelmiştim. Arkasından Mısır Müzesi düzenlenmişti ama onda sorun yoktu çünkü mumya gibi giyinmiştim ve kimse beni fark etmemişti. Ardından kış konseri geldi ve koroda şarkı söylediğim için ondan gerçekten nefret etmiştim. Şarkı söyleyemiyor olmamın yanı sıra sergileniyormuş gibi hissetmiştim. Yeni Yıl Resim Sergisi o kadar

da kötü değildi ama yine de can sıkıcıydı. Resimlerimizi okulun koridorlarına asmışlardı ve ailelerin gelip bakması gerekiyordu. Her şeyden habersiz yetişkinlerin merdivende yanımdan geçmesi okula yeniden başlamışım gibi hissettirmişti.

Her neyse, mesele insanların bana nasıl tepki verdiği değil. Daha önce de zilyon kere söylediğim gibi: Şimdiye dek buna alıştım. Bunun canımı sıkmasına izin vermiyorum. Bu tıpkı çisentide dışarıya çıkmak gibi. Çisentide çizmelerinizi giymezsiniz. Şemsiyenizi bile açmazsınız. Altında yürür ve saçlarınızın ıslandığını belli belirsiz fark edersiniz.

Ama mesele kocaman bir spor salonu dolusu aileler olunca, çisenti tam bir kasırgaya dönüşür. Bakışlar bir olup bir su duvarı gibi çarpar.

Annemle babam masamızın yanında durup daha çok Jack'in ailesiyle birlikte takıldı. Ailelerin çocuklarının oluşturduğu küçük grupların aynısını kurmaları komikti aslında. Örneğin benim ailem ve Jack ile Summer'm annesi birbirlerinden hoşlanıyor ve birbirleriyle iyi anlaşıyorlardı. Ayrıca Julian'ın ailesinin de Henry ve Miles'in ailesiyle takıldığını görmüştüm. Hatta iki Max'in aileleri de birlikteydi. Bu çok komikti.

Dönüşte eve yürürken bunu annemle babama söyledim, onlar da bunun komik bir gözlem olduğunu düşündü.

Gerçekten de armut dibine düşüyor demek ki, dedi annem.

Auggie Bebeği

Bir süreliğine tek meselemiz “savaş” oldu. Şubat en kötü aydı. Hemen hemen kimse bizimle konuşmüyordu ve Julian dolaplarımıza notlar bırakmaya başlamıştı. Jack’e hitaben yazılmış aptalca notlardı: *Sen kokuşmuş bir peynirsin!* ve *Artık kimse senden hoşlanmıyor!* gibi.

Ben de notlar aldım; birinde, *Ucube!* yazıyordu. Bir tanesindeyse: *Okulumuzdan defol, ork!*

Summer notları ortaokul müdür yardımcımız Bayan Rubin’e, hatta Bay Toto’ya göstermemiz gerektiğini düşünüyordu ama bunun ispiyonculuk gibi görüneceğini düşündük. Her neyse, zaten biz de notlar bırakıyorduk, gerçi bizimkiler öyle acımasız değildi. Bir anlamda komik ve alaycıydı.

Birinde, *Çok tatlısın, Julian! Seni seviyorum. Benimle evlenir misin? Sevgiler, Beulah,* yazıyordu.

Bir diğerinde: *Saçına bayıldım! Öpücükler, Beulah.*

Ya da: *Bebişimsin. Ayağımı gıdıkласana. Mucuk, Beulah.*

Beulah, Jack’le birlikte uydurduğumuz bir karakterdi. Ayak parmaklarının arasındaki kalıntıları yemek ve eklemlerini emmek gibi gerçekten iğrenç huyları vardı. Böyle birinin gerçekten KidzBop²⁰ reklamlarından fırlamış gibi görünen ve davranan Julian’dan hoşlanabileceğini düşünmüştük.

20 Popüler şarkıları seslendiren çocuklarla oluşturulmuş karışık müzik albümleri. (ç.n.)

Julian, Miles ve Henry şubatta birkaç kere Jack'in arkasından oyun çevirdi. Bana bir şey yapmadılar, sanırım bana "zorbalık" yaparken yakalanırlarsa başlarına büyük bela açılacağını biliyorlardı. Jack'in daha kolay bir hedef olduğuna karar vermişlerdi. Bir keresinde onun spor şortunu alıp soyunma odasında ortada sıçan oynadılar. Başka bir seferinde, sınıfta yanında oturan Miles, Jack'in sırasının üstündeki çalışma kâğıdını almış ve top yapıp odanın öteki tarafındaki Julian'a atmıştı. Tabii Bayan Petosa sınıfta olsaydı bunu yapamazlardı ama o gün yerinde bir nöbetçi öğretmen vardı ve nöbetçi öğretmenler neler olup bittiğini hiçbir zaman tam olarak kavrayamaz. Jack bu gibi meselelerle baş etmede iyiydi. Ama onlara asla göstermese de bazen canını sıktıklarını düşünüyordum

Beşinci sınıftaki diğer çocuklar savaştan haberdardı. Savanna'nın grubundakiler hariç, kızlar önceleri tarafsızdı. Ama marta kadar bu meseleden sıkılmaya başladılar. Ve oğlanların bir kısmı da sıkılmıştı. Mesela bir keresinde Julian, Jack'in sırt çantasına kalem tıraş çöpü dökerken, genelde aralarından su sızmayan Amos, sırt çantasını Julian'ın elinden kapıp Jack'e iade etti. Oğlanların çoğu da artık Julian'a inanmıyormuş gibiydi.

Ardından, birkaç hafta önce Julian, Jack'in onunla birlikte Miles ve Henry'yi "haklamak" için bir "tetikçi" tuttuğu gibi saçma sapan bir söylenti yaymaya başladı. Yalanı o kadar acınasıydı ki insanlar gerçekten de arkasından gülüyordu. Bu noktada hâlâ onun tarafında olan çocuklar da uzaklaşıp tam anlamıyla tarafsız oldular. Kısacası martın sonunda Julian'ın tarafında yalnızca Miles ve Henry vardı ki bence onlar da savaştan artık sıkılmaya başlıyordu.

İnsanların arkamdan Salgın oynamayı bıraktığından da hemen hemen emindim. Onlara çarptığımda kimse irkilmiyor ve kalemimi sanki bitliymiş gibi davranmadan ödünç alıyorlardı.

Bazen şakalaşıyorduk bile. Mesela geçen gün Maya, Uglydoll’lu²¹ kâğıda Ellie için bir not yazarken neden bilmiyorum ama bir anda, “Uglydoll’ları yaratan adamın benden ilham aldığını biliyor muydun?” deyiverdim.

Maya gözlerini fal taşı gibi açarak bana baktı; kesinlikle inanmış gibiydi. Ardından sadece şaka yaptığımı anlayınca bunun ömründe duyduğu en komik şey olduğunu söyledi.

“Çok komiksin, August!” dedi, ardından şakamı Ellie ile başka birkaç kıza daha anlattı ve onlar da bunu komik buldu. Bir an için şoke oldular ama ardından benim de güldüğümü görünce gülmelerinde bir sakınca olmadığını anladılar. Ertesi gün Maya’dan küçük bir notla birlikte sıramda küçük bir Uglydoll anahtarlığı buldum. *Dünyanın en iyi Auggie Bebeği’ne! mucuk, Maya.*

Altı ay önce başıma hiç bunun gibi şeyler gelmezdi ama artık gittikçe daha sık oluyordu.

Ayrıca takmaya başladığım işitme cihazı konusunda da çok naziklerdi.

21 (İng.) Çirkin bebekler. Adındaki “çirkin” kelimesiyle aslında kişinin eşsiz ve özel olduğuna gönderme yapan, pelüş oyuncak ve kurtasiye malzemeleri üreticisi. (ç.n.)

Lobo

Küçüklüğümden beri doktorlar aileme günün birinde işitme cihazına ihtiyaç duyacağımı söylüyordu. Bunun beni neden bu kadar korkuttuğunu bilmiyordum, belki de kulaklarım beni çok rahatsız ettiği içindir.

İşitmem gittikçe kötüleşiyordu ama kimseye söylememiştim. Sürekli kafamın içinde olan o okyanus sesi gittikçe artıyor, insanların sesini su altındaymışım gibi boğuyordu. Arka sıralarda oturduğumda öğretmenleri duyamıyordum. Ama bunu anneme ya da babama söylersem sonunda işitme cihazı takacağımı biliyordum ve beşinci sınıfı bu olmadan bitirebilmeyi umuyordum.

Ancak ekimdeki yıllık sağlık kontrolümde işitme testinden çıktım ve doktorlar, zamanının geldiğini söyleyip beni kulaklarımın ölçüsünü alan özel bir kulak doktoruna gönderdiler.

Tüm hatlarım içinde en çok kulaklarımdan nefret ediyorum. Yüzümün iki yanındaki küçük yumrukları andırırlar. Ayrıca başımın oldukça aşağısındalar. Boynumdan çıkmış ve ezilmiş pizza hamuruna falan benziyorlar. Tamam, belki de biraz abartıyorum. Ama onlardan gerçekten nefret ediyorum.

Doktor işitme cihazını anneme ve bana göstermek için çıkardığında inledim.

“O şeyi takmayacağım,” diye duydum kollarımı kavuşturarak.

“Biraz büyük görüldüğünü biliyorum,” dedi kulak doktoru, “ama onları bir baş bandına takmak durumundaydık, kulaklarında durmalarının başka bir yolu yoktu.”

Elbette normal işitme cihazlarının, dış kulağı sararak içerideki parçayı tutan bir yapısı olur. Ama dış kulağım olmadığı için benim durumumda kulaklıkları başımın arkasını saran ve ağırlık taşıyabilecek bir kafa bandına monte etmek zorunda kalmışlardı.

“Onu takamam, anne,” diye sızlandım.

“Fark etmeyeceksin bile,” dedi annem neşeli olmaya çalışarak. “Kulaklık gibi görünecek.”

“Kulaklık mı? Şuna baksana, annel” dedim, “Lobot gibi görüneceğim.”

“Lobot hangisiydi?” diye sordu annem sakince.

“Lobot mu?” Doktor banda bakıp ayarlama yaparken gülümsemi. “*İmparatorun Dönüşü*’ndeki mi? Kafatasının arkasını kaplayan biyonik telsiz vericili, kel ve havâlı adamdan mı bahsediyorsun?”

“Şu an hiçbir şey anlamıyorum,” dedi annem.

“*Yıldız Savaşları* ıvr zıvırlarını biliyor musunuz?” diye sordum kulak doktoruna.

“*Yıldız Savaşları* ıvr zıvırlarını bilmek mi?” diye cevapladı başlığı kafama yerleştirirken. “*Yıldız Savaşları* ıvr zıvırlarını ben icat ettim!” Bandın oturup oturmadığını görmek için sandalyesinde arkasına yaslandı, ardından yeniden çıkardı.

“Şimdi, Auggie, bunların ne olduğunu sana açıklamak istiyorum,” dedi işitme cihazının çeşitli yerlerine işaret ederken. “Buradaki eğri plastik parçası kulağın içindeki tüplere bağlıyor. Aralıkta kulak ölçülerini bu yüzden almıştık; kulağına giren kısmın tam uyması için. Buradaki parçaya ses kancası deniyor, tamam mı? Buradaki de, şu beşiğe ilâştirdiğimiz özel kısım.”

“Lobot kısmı,” dedim acınası bir halde.

“Hey, Lobot havalıdır,” dedi kulak doktoru. “Sonuçta Jar Jar gibi görünmeyeceksin ya? O kötü olurdu.” Cihazı yeniden ve dikkatle başımdan geçirdi. “İşte oldu, August! Nasılmış?”

“Kesinlikle çok rahatsız!” dedim.

“Çabucak alışacaksın,” dedi.

Aynaya baktım. Gözlerim dolmaya başladı. Tek gördüğüm, kafamın iki yanından anten gibi çıkan tüplerdi.

“Bunu gerçekten takmak zorunda mıyım, anne?” diye sordum ağlamamaya çalışırken. “Onlardan nefret ettim. Seste de hiçbir fark yok ayrıca!”

“Bir saniye dur, dostum,” dedi doktor. “Henüz açmadım bile. Farkı duyana dek bekle; onları takmak isteyeceksin.”

“Hayır, istemeyeceğim!”

Ardından cihazı açtı.

Parlak Sesler

Doktor işitme cihazını açtığında ne duyduğumu nasıl ifade edebilirim ki? Ya da ne duymadığımı? Kelimelere dökmek zor. Kafamın içinde artık bir okyanus yoktu. Gitmişti. Sesleri zihnimdeki parlak ışıklar gibi duyabiliyordum. Bu tıpkı tavandaki ampullerden birinin yanmadığı bir odada olmak gibiydi; biri ampulü değiştirene kadar ne kadar karanlık olduğunu fark etmezsiniz ama sonra bir anda, vay canına, burası ne kadar da aydınlık böyle, dersiniz. İşitmede “parlak” kelimesiyle aynı anlamı taşıyan bir kelime varsa bile bilmiyorum ama keşke bilseydim çünkü kulaklarım artık parlak bir şekilde duyuyordu.

“İşitmen nasıl, Auggie?” diye sordu kulak doktoru. “Beni iyi duyabiliyor musun, dostum?”

Ona bakıp gülümsedim ama cevap vermedim.

“Tatlım, işitmende bir farklılık var mı?” diye sordu annem.

“Bağırmana gerek yok, anne.” Mutlulukla başımı yukarı aşağı salladım.

“Daha iyi duyuyor musun?” diye sordu kulak doktoru.

“Artık o gürültüyü duymuyorum,” diye cevapladım. “Kulaklarımın içi çok sessiz.”

“Parazit sesler gitti,” dedi başını sallayarak. Bana bakıp göz kırptı. “Duyacaklarından hoşlanacağını söylemiştim, August.” Soldaki cihazda biraz daha ayarlama yaptı.

“Çok fark var mı, tatlım?” diye sordu annem.

“Evet.” Başımla onayladım. “Sesler daha... hafif.”

“Çünkü dostum, artık biyonik bir duyuşun var,” dedi kulak doktoru sağ taraftaki cihazı ayarlarken. “Şimdi şuraya dokun.” Elimi işitme cihazının arkasına koydu. “Bunu hissediyor musun? Bu ses düzeyi. Sana uyan ses yüksekliğini kendin bulacaksın. Bir sonraki adımda da bunu yapacağız. Pekâlâ, ne düşünüyorsun?” Küçük bir ayna alıp büyük aynada işitme cihazının arkadan nasıl görüldüğünü gösterdi. Saçım bandın çoğunu kapıyordu. Dışarıdan görünen tek kısım tüplerdi.

“Yeni ve biyonik Lobot işitme cihazından memnun musun?” diye sordu doktor aynadan bana bakarak.

“Evet. Teşekkür ederim.”

“Çok teşekkür ederiz, Doktor James,” dedi annem.

İşitme cihazıyla okula gittiğim ilk gün çocukların bunu olay yapacağını düşünmüştüm. Ama kimse takmadı. Summer daha iyi duyduğum için memnundu ve Jack de FBI ajanı gibi görüldüğümü söylemişti. Ama hepsi bu kadar. Bay Browne, İngilizce dersinde onun ne olduğunu sordu ama “Kafandaki o şey de ne?!” gibi değildi; daha çok, “Tekrarlamam gereken bir şey olursa mutlaka söyle Auggie, tamam mı?” şeklindeydi.

Şimdi geriye dönüp baktığımda bu konuda niye bu kadar gerildiğimi bile bilmiyorum. Bazen bir konuda çok fazla endişelendikten sonra tüm o endişelerin boşa çıkması komik.

Via'nın Sırrı

Bahar tatilinden birkaç gün sonra annem, önümüzdeki hafta Via'nın okulunda sahnelenecek tiyatro oyununu ablamın ona söylemediğini öğrendi. Ve çıldırdı. Annem pek kızmaz (gerçi babam bu konuda hemfikir değil) ama Via'ya bu sefer gerçekten kızdı. Bayağı tartışılar. Via'nın odasında birbirlerine bağırdıklarını duyabiliyordum. Biyonik Lobot kulaklarım annemin, "Son zamanlarda neyin var, Via? Aksi, suskun ve anlaşılmazsın..." dediğini duyabiliyordu.

"Aptal bir oyunu sana söylemememde ne var ki?" Via neredeyse çığlık atıyordu. "Rolüm bile yok!"

"Ama erkek arkadaşının var! Onu izlememizi istemiyor musun?"

"Hayır! Aslına bakarsan, istemiyorum!"

"Bağırmayı kes!"

"Önce sen bağırdın! Beni yalnız bırak, tamam mı? Bütün hayatım boyunca beni yalnız bırakmakla ilgili bir sorunun yoktu. İlgi göstermek için neden liseyi seçtiğini inan bilmiyorum..."

Annemin ne cevap verdiğini bilmiyorum çünkü çok sessizleştiler ve biyonik Lobot kulaklarım bile bir şey duyamadı.

Mağara

Akşam yemeğine kadar barışmışlardı. Babam gece geç saate kadar çalışacaktı. Papatya ise uyuyordu. O gün çok fazla kusmuştu, bu yüzden annem ertesi sabah onu veterinere götürmek için randevu almıştı.

Üçümüz oturuyorduk ama kimse konuşmuyordu.

Sonunda, "Peki Justin'i izlemeye gidecek miyiz?" diye sordum.

Via cevap vermeden tabağına baktı.

"Biliyor musun, Auggie," dedi annem sessizce, "hangi oyunun sahnelendiğine dikkat etmemişim. Aslında senin yaşındaki çocuklara çok da uygun bir şey değilmiş."

"Yani davetli değil miyim?" diye sordum Via'ya bakarak.

"Öyle bir şey demedim," dedi annem. "Sadece hoşuna gidecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Çok sıkılırsın," dedi Via sanki beni bir şeyle suçluyormuşçasına.

"Babam ve sen gidiyor musunuz?" diye sordum.

"Baban gidecek," dedi annem. "Ben sizinle evde kalacağım."

"Ne?" diye bağırdı Via anneme. "Ah, harika, beni oyuna gelmeyerek mi cezalandırıyorsun?"

"En başta gelmemizi istememiştin, hatırlıyor musun?" diye karşılık verdi annem.

"Ama şimdi öğrendiğine göre, tabii ki de gelmenizi istiyorum."

"Pekâlâ, bu noktada herkesin duygularını dikkate almam gerekiyor, Via," dedi annem.

"Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?" diye bağırdım.

“Yok bir şey!” diye patladılar aynı anda.

“Seninle ilgisi olmayan, Via’nın okuluyla alakalı bir şey,” dedi annem.

“Yalan söylüyorsun,” dedim.

“Efendim?” dedi annem şaşkınlık içinde. Via bile şaşırmış görünüyordu.

“Yalan söylüyorsun dedim!” diye bağırdım. “Yalan söylüyorsun!” Ayağa kalkarak Via’ya bağırdım. “İkiniz de yalancısınız! İkiniz de aptalmışım gibi yüzüme baka baka yalan söylüyorsunuz!”

“Otur, Auggie!” dedi kolumu tutarak.

Kolumu çekip Via’yı gösterdim.

“Ne olduğunu anlamadığımı mı sandınız?” dedim bağırarak. “Yeni ve havalı lise arkadaşlarının, kardeşinin bir ucube olduğunu öğrenmesini istemiyorsun!”

“Auggie!” diye bağırdı annem. “Bu doğru değil!”

“Bana yalan söylemeyi bırak, anne!” diye ciyakladım. “Bebekmişim gibi davranmayı bırak! Ben geri zekâlı değilim! Neler olup bittiğini biliyorum!”

Koridorda koşup odama girdim ve kapıyı o kadar sert çarptım ki duvardan kopan küçük parçaların kapı çerçevesi içinde uflandığını duydum. Ardından kendimi yatağa bıraktım ve örtüyü başımın üstüne çektim. Yastıklarla iğrenç suratımı kapayıp sanki bir mağaradaymışım gibi bütün pelüş hayvanlarımı yastıkların üzerine yığdım. Eğer yüzümde bir yastıkla yaşayabilecek olsaydım bunu yapardım.

Nasıl bu kadar öfkelandiğimi bile bilmiyorum. Yemeğin başında o kadar da kızgın değildim. Üzgün bile değildim. Ama sonra birdenbire adeta patladım. Via’nın, o aptal oyununa gitnemi istemediğini biliyordum. Ve nedenini de biliyordum.

Annemin hemen peşimden odama gireceğini düşünmüştüm ama gelmedi. Beni pelüş hayvanlardan yaptığım mağaramın

içinde görmesini istiyordum, bu yüzden biraz daha bekledim ama on dakika sonra bile hâlâ gelmemişti. Oldukça şaşırmıştım. Bir şeylere üzülüp odamda kaldığımda mutlaka yanıma gelip beni kontrol ederdi.

Annem ile Via'nın mutfakta benim hakkımda konuştuklarını, Via'nın gerçekten ama gerçekten kötü hissettiğini düşündüm. Annemin onu suçladığını canlandırdım gözümde. Eve geldiğinde babam da ona çok kızacaktı.

Yastık ve oyuncak yığını arasından küçük bir delik açtım ve duvarımdaki saate göz attım. Yarım saat geçmiş ama annem hâlâ odama gelmemişti. Evdeki sesleri dinlemeye çalıştım. Hâlâ yemek mi yiyorlardı? Neler oluyordu?

Sonunda kapı açıldı. Gelen Via'ydı. Yatağıma doğru ya da beklediğim gibi nazıkçe gelmedi. Hızla içeri girdi.

Veda

“Auggie,” dedi Via. “Çabuk gel. Annemin seninle konuşması gerekiyor.”

“Özür dilemeyeceğim!”

“Konu seninle ilgili değil!” diye bağırdı. “Dünyadaki her şey seninle ilgili değil, Auggie! Haydi, çabuk ol. Papatya hasta. Annem onu acil veterinere götürüyor. Gel vedalaş.”

Yastıkları yüzümden itip ona bakınca ağladığını gördüm. “Ne demek ‘vedalaş’?”

“Haydi, gel!” dedi elini uzatarak.

Elinden tutup onu koridor boyunca mutfağa kadar izledim. Papatya yere yan yatmış, bacaklarını dümdüz ileri uzatmıştı. Uzun süredir parkta koşuyormuş gibi nefes nefeseydi. Annem yanında diz çökmüş, başını okşuyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Birdenbire inlemeye başladı,” dedi Via, annemin yanında diz çökerken.

Anneme baktım, o da ağlıyordu.

“Onu şehir merkezindeki hayvan hastanesine götürüyorum,” dedi. “Taksi yolda.”

“Veteriner onu iyileştirecek, değil mi?” diye sordum.

Annem bana baktı. “Umarım, tatlım,” dedi sessizce. “Ama dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum.”

“Tabii ki iyileşecek!” dedim.

“Papatya son zamanlarda çok hastaydı, Auggie. Üstelik yaşlı...”

Via'ya bakıp bana katılması için, "Ama onu düzeltebilirler," dedim ama bana bakmadı.

Annemin dudakları titriyordu. "Sanırım Papatya'ya veda etmemizin zamanı geldi, Auggie. Üzgünüm."

"Hayır!" dedim.

"Acı çekmesini istemeyiz, Auggie," dedi.

Telefon çaldı. Via açtı, "Tamam, teşekkürler," deyip kapadı.

"Taksi dışarıdaymış," dedi ellerinin tersiyle gözyaşlarını silerek.

"Tamam, Auggie, bana kapıyı açabilir misin?" dedi annem, Papatya'yı halsiz bir bebekmiş gibi kucaklarken.

"Lütfen, anne, hayır!" Ağlayarak kapının önünde durdum.

"Tatlım, lütfen," dedi annem. "Çok ağır."

"Peki ya babam?" diye sordum.

"Doğrudan hastaneye gelecek," dedi annem. "O da Papatya'nın acı çekmesini istemiyor, Auggie."

Via beni kapının önünden çekti ve annem için kapıyı açık tuttu.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa cep telefonum açık," dedi annem, Via'ya. "Üzerine bir battaniye örtebilir misin?"

Via başıyla onayladı ama hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Papatya'ya veda edin çocuklar," dedi annem, gözyaşları yanaklarından süzülürken.

"Seni seviyorum, Papatya," dedi Via onu burnundan öperken. "Seni çok seviyorum."

"Güle güle, küçük kızım..." diye fısıldadım kulağına. "Seni seviyorum..."

Annem, Papatya'yı sundurmadan aşağı taşıdı. Taksi şoförü arka kapıyı açık tutarken annemin binmesini izledik. Annem kapıyı kapamadan hemen önce bina girişinde duran ikimize baktı ve hafifçe el salladı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.

“Seni seviyorum, anne!” dedi Via.

“Seni seviyorum, anne!” dedim. “Özür dilerim, anne!”

Annem bize öpücük gönderip kapıyı kapadı. Taksinin uzaklaşmasını izledik, ardından Via kapıyı kapadı. Bir saniye kadar bana baktı, ardından ikimiz de gözyaşlarına boğulurken bana sımsıkı sarıldı.

Papatya'nın Oyuncakları

Yarım saat kadar sonra Justin geldi ve beni kucaklayıp, "Üzgünüm, Auggie," dedi. Hiç konuşmadan salonda oturduk. Via'yla nedense evin dört köşesinden Papatya'nın oyuncaklarını toplamış ve sehpanın üzerine yığmıştık. Şimdiyse sadece yığına bakıyorduk.

"O gerçekten de dünyanın en iyi köpeği," dedi Via.

"Biliyorum," dedi Justin, Via'nın sırtını sıvazlarken.

"Birdenbire inlemeye mi başladı?" diye sordum.

Via başıyla onayladı. "Sen masadan gittikten hemen sonra. Annem senin peşinden gelecekti ama Papatya bir anda inlemeye başladı."

"Nasıl?" dedim.

"Bilmiyorum, sadece inledi."

"Ulur gibi mi?" diye sordum.

"Auggie, inler gibi!" dedi sabırsızca. "Bir anda sanki bir şey canını gerçekten acıtıyormuş gibi sızlanmaya başladı. Ve delicesine nefes alıyordu. Sonra kendini yere bıraktı, annem de yanına gidip onu kaldırmaya çalıştı. Her neyse, canının acıdığı belliydi, annemi ısırды."

"Ne?" dedim.

"Annem midesine dokunmaya çalışınca Papatya elini ısırды," diye açıkladı.

"Papatya kimseyi ısırmaz!" diye karşılık verdim.

"Kendinde değildi," dedi Justin. "Belli ki acı çekiyormuş."

"Babam haklıydı," dedi Via. "Bu kadar kötüleşmesine izin vermemeliydik."

“Ne demek istiyorsun?” dedim. “Hasta olduğunu babam biliyor muydu?”

“Auggie, annem onu son iki ayda üç kere falan veterinere götürdü. Sağa sola kusuyordu. Fark etmedin mi?”

“Ama hasta olduğunu bilmiyordum!”

Via bir şey söylemedi ama kolunu omuzlarıma sarıp beni kendine çekti. Yeniden ağlamaya başladım.

“Üzgünüm, Auggie,” dedi hafifçe. “Her şey için üzgünüm, tamam mı? Beni affeder misin? Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım. Her nasılsa o kavga artık o kadar da önemli değildi.

“Annemin eli kanadı mı?”

“Sadece bir sıyrıktı,” dedi Via. “Tam şuradan.” Papatya’nın annemi tam olarak nereden ısırıldığını göstermek için başparmağının altını işaret etti.

“Canı acıdı mı?”

“Annemin bir şeyi yok, Auggie. O iyi.”

Annemle babam iki saat sonra döndü. Kapıdan içeri Papatyasız girdikleri anda onu kaybettiğimizi anladık. Hep birlikte oturma odasında, Papatya’nın oyuncak yığınının etrafına oturduk. Babam hayvan hastanesinde veterinerin Papatya’nın röntgenini çektiğini ve kan testi yaptıklarını anlattı; ardından onlara Papatya’nın karında büyük bir kitle olduğunu söylemiş. Nefes almada zorluk çekiyormuş. Annemle babam acı çekmesini istememişler, bu yüzden babam onu her zamanki gibi bacakları havaya bakacak şekilde kucaklamış, annemle birlikte onu öpücüklere boğmuşlar ve doktor bacağına iğne yaparken kulağına fısıldamışlar. Bir dakika kadar sonra babamın kollarında ölmüş. Hiç acı çekmemiş. Uykuya dalar gibi gitmiş. Konuşurken babamın sesi birkaç kez titredi ve boğazını temizledi.

Babamı daha önce hiç ağlarken görmemiştim ama o gece gördüm. Annemin beni yatırması için odalarına gitmiştim ve babamın yatağın ucuna oturmuş, çoraplarını çıkardığını gördüm. Arkası kapıya dönük olduğu için beni görmemişti. Önce güldüğünü düşündüm çünkü omuzları sarsılıyordu ama sonra avuçlarıyla gözlerini kapayınca ağladığını anladım. O güne dek duyduğum en sessiz ağlamaydı. Bir fısıltı gibi. Yanına gidecektim ama sonra belki de ben ya da bir başkası duymasın diye fısıldarcasına ağlıyor olabileceğini düşündüm. Bu yüzden oradan çıkıp Via'nın odasına gittim. Annem Via'nın yanına uzanmış, ablam ağlarken ona bir şeyler fısıldıyordu.

Ardından yatağıma gittim, kimsenin söylemesini beklemeden pijamamı giydim ve gece lambamı açıp ışıkları kapayarak yatağımda bıraktığım pelüş hayvan dağının altına girdim. O olay milyon yıl önce yaşanmış gibiydi. İşitme cihazımı çıkarıp komodinin üzerine koydum, örtüyü kulaklarıma kadar çektim ve Papatya'nın yanıma sokulup dünyada en çok sevdiği suratmışçasına tüm yüzümü kocaman, ıslak diliyle yaladığını hayal ederek uyuyakaldım.

Cennet

Bir süre sonra, hava hâlâ karanlıkken uyandım. Yataktan çıkıp annemle babamın odasına gittim.

“Anne?” diye fısıldadım. Kapkaranlıktı, bu yüzden gözlerini açıp açmadığını göremiyordum. “Anne?”

“Tatlım, iyi misin?” dedi uyku sersemi.

“Seninle uyuyabilir miyim?”

Babamın tarafına kaydı, ben de ona sokuldum. Saçımı öptü.

“Elin iyi mi? Via, Papatya’nın seni ısırıldığını söyledi.”

“Sadece bir sıyrıktı,” diye fısıldadı kulağıma.

“Anneciğim...” Ağlamaya başladım. “Söylediklerim için özür dilerim.”

O kadar sessizce, “Şişşt... Özür dileyecek bir şey yok,” dedi ki onu güçlükle duyabiliyordum. Yüzünün bir yanını yüzüme sürttü.

“Via benden utanıyor mu?” dedim.

“Hayır, tatlım, hayır. Utanmadığını biliyorsun. Sadece yeni okuluna alışmaya çalışıyor. Kolay değil.”

“Anlayabiliyorum.”

“Anlayabildiğini biliyorum.”

“Sana yalancı dediğim için özür dilerim.”

“Uyu artık, oğlum... Seni çok seviyorum.”

“Ben de seni çok seviyorum, anne.”

“İyi geceler, tatlım,” dedi yumuşak bir sesle.

“Anne, Papatya artık anneannemin yanında mı?”

“Sanırım.”

“Cennetler mi?”

“Evet.”

“İnsanlar cennete gittiklerinde aynı mı görünürler?”

“Bilmiyorum. Sanmıyorum.”

“O zaman birbirlerini nasıl tanıyorlar?”

“Bilemiyorum, tatlım.” Sesi yorgun çıkıyordu. “Sadece hissediyorlardır. Sevmek için gözlerine ihtiyacın yok, değil mi? Sadece içinde hissedersin. Cennette de öyle. Sevdiğini hissedersin ve kimse sevdiklerini unutmaz.”

Beni yine öptü.

“Şimdi uyu tatlım. Geç oldu ve çok yorgunum.”

Ama annem uyuyakaldıktan sonra bile uyuyamadım. Babamın da uyuduğunu duyabiliyordum. Via’nın da koridorun ucunda, odasında uyuduğunu duyabildiğimi hayal ettim. Papatya’nın o an cennette uyuyup uyumadığını merak ettim. Eğer uyuyorsa, rüyasında beni görüyor muydu? Ardından bir gün cennette olmayı ve yüzümün önemsenmemesinin nasıl hissettireceğini düşündüm. Tıpkı Papatya’nın hiçbir zaman önemsememiş olması gibi.

YedeK

Papatya öldükten birkaç gün sonra Via okuldaki oyun için üç bilet getirdi. Yemekteki kavgadan bir daha hiç bahsetmedik. Oyun gecesi okula erkenden gitmek için Justin'le evden çıkmadan hemen önce bana kocaman sarılıp beni sevdiğini ve kardeşi olmamdan gurur duyduğunu söyledi.

Bu, Via'nın okuluna ilk gidişimdi. Eski okulundan çok daha büyüktü ve benim okulumdan da binlerce kez daha büyüktü. Daha fazla koridor. İnsanlar için daha fazla alan. Biyonik Lobot işitme cihazımın tek kötü tarafı artık beyzbol şapkası takamıyor olmamdı. Bu gibi durumlarda beyzbol şapkası oldukça kullanışlıydı. Bazen küçükken taktığım o astronot başlığını hâlâ takabilmeyi diliyordum. İster inanın ister inanmayın, insanlar astronot başlıklı bir çocuk görmeyi, benim yüzümü görmekten çok daha az garipsiyor. Her neyse, uzun, aydınlık koridorlar boyunca annemin hemen arkasından yürürken başımı hep eğik tuttum.

Girişte öğrencilerin oyun programını dağıttığı konferans salonuna doğru kalabalığı takip ettik. Beşinci sırada, ortaya yakın bir yerde yer bulduk. Oturur oturmaz annem el çantasının içini karıştırmaya başladı.

“Gözlüğümü unuttuğuma inanamıyorum!” dedi.

Babam başını iki yana salladı. Annem her zaman gözlüğünü, anahtarlarını ya da bir şeyini unutturdu. Bu konuda dikkatsizdi.

“Daha yakına geçmek ister misin?” dedi babam.

Annem gözlerini kısıp sahneye baktı. “Hayır, görebiliyorum.”

“Ya şimdi konuş ya da sonsuza dek sus,” dedi babam.

“İyi böyle,” dedi annem.

“Bak, Justin,” dedim babama, Justin’in programdaki fotoğrafını göstererek.

“Çok güzel bir fotoğraf,” dedi babam başıyla onaylayarak.

“Neden Via’nın fotoğrafı yok?” diye sordum.

“Çünkü o yedek,” dedi annem. “Ama bak, burada adı yazıyor.”

“Neden ona yedek diyorlar?” diye sordum.

“Vay canına, Miranda’nın fotoğrafına bak,” dedi annem babama. “Az daha tanıyamayacaktım.”

“Neden ona yedek diyorlar?” diye tekrarladım.

“Oyuncular bir nedenle sahneye çıkmadığında onların yerine çıkan kişiye yedek oyuncu derler,” diye cevapladı annem.

“Martin yeniden evlenecekmiş, duydun mu?” dedi babam anneme.

“Şaka yapıyorsun!” dedi annem şaşırmışçasına.

“Martin kim?” diye sordum.

“Miranda’nın babası,” dedi annem, ardından babama döndü. “Sana kim söyledi?”

“Metroda Miranda’nın annesine rastladım. Durumdan hiç memnun değil. Adamın çocuğu falan da olacaktı.”

“Vay be,” dedi annem başını sallayarak.

“Neden bahsediyorsunuz?” diye sordum.

“Hiçbir şeyden,” dedi babam.

“Peki, neden yedek diyorlar?”

“Bilmiyorum, Auggie Doggie,” dedi babam. “Belki futboldaki gibi esas takıma girmeyip her ihtimale karşı hazırda bekledikleri için yedek oyuncu diyorlardır.”

Bir şey daha söyleyecektim ama o sırada ışıklar söndü. Seyirciler hemen sessizleşti.

“Baba, artık bana Auggie Doggie demesen olur mu?” diye fısıldadım kulağına.

Babam gülümseyerek başıyla onayladı.

Oyun başladı. Perde açıldı. Sahne, eski bir sandalyede oturmuş, kemanını akort eden Justin dışında tamamen boştu. Eski moda bir takım elbise giymiş ve hasır şapka takmıştı.

“Bu oyunun adı *Our Town*,” dedi seyircilere. “Thornton Wilder tarafından yazılmış, yapımcılığı ve yönetmenliği Philip Davenport tarafından üstlenilmiştir. New Hampshire’daki bu kasabanın adı Grover’s Corner’dır; Massachusetts sınırının hemen karşısında yer alır. Enlemi 42 derece 40 dakika; boylamı 70 derece 37 dakikadır. Birinci perde kasabamızdaki bir günü anlatır. Tarih, 7 Mayıs 1901. Şafaktan hemen önce.”

İşte o an oyundan hoşlanacağımı anladım. *Oz Büyücüsü* ya da *Köfte Yağmuru* gibi daha önce gittiğim okul oyunlarına benzemiyordu. Hayır, bu bir yetişkin oyununa benziyordu ve orada oturup izlerken kendimi zeki hissettim.

Bir süre sonra oyunda Bayan Webb denilen karakter, kızı Emily’yi çağırdı. Programdan bunun Miranda’nın rolü olduğunu biliyordum, bu yüzden onu daha iyi görebilmek için öne eğildim.

“Miranda çıktı,” diye fısıldadı annem, Emily sahneye çıktığında gözlerini kısıp bakarak. “Çok farklı görünüyor...”

“O Miranda değil,” diye fısıldadım. “Via.”

“Aman Tanrım!” dedi annem sandalyesinde öne kaykılarak.

“Şişşt!” dedi babam.

“Bu Via,” dedi annem ona fısıltıyla.

“Biliyorum,” dedi babam gülümseyerek. “Şişşt!”

Final

Oyun harikaydı. Sonunu söylemek istemiyorum ama seyircilerin gözlerini dolduracak türden bir finali vardı. Via-Emily şunları söylediğinde annem dağıldı:

“Elveda, elveda dünya! Elveda Grover’s Corner... Anneme ve babama. Saatin tik taklarına ve annemin ayçiçeklerine elveda. Yemeğe ve kahveye. Ve yeni ütülenmiş elbiselere ve sıcak banyolara... ve uyumaya ve uyanmaya. Ah, dünya, kimsenin seni fark edemeyeceği kadar muazzam bir yersin!”

Via bunları söylerken gerçekten ağlıyordu. Gerçekten de yanaklarından süzülen yaşları görebiliyordum. Kesinlikle muhteşemdi.

Perde kapandıktan sonra tüm seyirciler alkışlamaya başladı. Ardından oyuncular teker teker selam vermeye çıktı. En son Via ile Justin çıktı ve göründükleri anda herkes ayağa kalktı.

Babamın, ellerini ağzına dayayarak, “Bravo!” diye bağırıldığını duydum.

“Neden herkes kalkıyor?” diye sordum.

“Buna ayakta alkışlama deniyor,” dedi annem kalkarken. Ellerim acıyınca kadar alkışladım. Bir an için, tam o saniyede, tüm bu insanlar ayağa kalkmış tezahürat ederken Via ve Justin’in yerinde olmanın nasıl bir duygu olacağını düşündüm. Bence dünyadaki herkes hayatında en az bir kez ayakta alkışlanmalı.

Sonunda, bilmem kaç dakika sonra, sahnedeki oyuncular geriledi ve perde önlerine indi. Alkış kesildi ve ışıklar yanarken seyirciler gitmek üzere ayaklandı.

Annem ve babamla kulise doğru ilerledik. Kalabalık bir insan grubu oyuncuları tebrik ediyor, etraflarını sarıyor ve sırtlarına vuruyordu. Via ve Justin'in kalabalığın ortasında durup herkese gülümsediğini gördük; gülüyor ve konuşuyorlardı.

Babam kalabalığın arasından kendine yol açarken elini sallayarak, "Via!" diye bağırdı. Yeterince yaklaştığında onu kucaklayıp ayaklarını hafifçe yerden kesti. "Harikaydın, tatlım!"

"Aman Tanrım, Via!" Annem heyecanla bağıırıyordu. "Aman Tanrım, Aman Tanrım!" Via'ya o kadar sıkı sarıldı ki boğulacağını sandım ama Via gülüyordu.

"Muhteşemdin!" dedi babam.

"Muhteşem!" dedi annem başını sallayarak.

"Ve sen, Justin," dedi babam, elini sıkıp ona sarılırken, "olağanüstüydün."

"Olağanüstü!" diye tekrarladı annem. Açıkçası o kadar duygulanmıştı ki güçlkle konuşuyordu.

"Seni orada görmek büyük sürprizdi, Via!" dedi babam.

"Annem seni önce tanımadı bile!" dedim.

"Seni tanımadım!" dedi annem eliyle ağzını kapayarak.

"Miranda oyun başlamadan hemen önce rahatsızlandı," dedi Via nefes nefese. "Duyuru yapacak zaman bile olmadı." Açıkçası o kadar makyajla garip görünüyordu, onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

"Son saniyede mi devreye girdin?" dedi babam. "Vay canına."

"Harikaydı, değil mi?" dedi Justin koluyla Via'yı sararak.

"Salonda ağlamayan kalmadı," dedi babam.

"Miranda iyi mi?" diye sordum ama kimse beni duymadı.

O an, öğretmenleri olduğunu düşündüğüm bir adam alkış tutarak Justin ve Via'nın yanına geldi.

"Olivia ve Justin! Bravo size!" Via'yı yanaklarından öptü.

"Birkaç repliği batırdım," dedi Via başını iki yana sallayarak.

“Ama üstesinden geldin,” dedi adam ağız kulaklarında.

“Bay Davenport, bu ailem,” dedi Via.

“Kızınızla çok gurur duyuyor olmalısınız!” dedi iki eliyle annemlerin ellerini sıkarken.

“Kesinlikle!”

“Ve bu da kardeşim August,” dedi Via.

Bir şey diyecekmiş gibi görünüyordu ama bana baktığı anda birden donakaldı.

“Bay D.,” dedi Justin kolundan çekerek, “sizi annemle tanıştırayım.”

Via bana bir şey söyleyecekti ama sonra aramıza biri girip onunla konuşmaya başladı ve ne olduğunu anlayamadan kalabalığın içinde yalnız kaldım. Yani annemle babamın nerede olduğunu biliyordum ama etrafımızda bir sürü insan vardı ve bana çarpıyor, hafifçe döndürüyor ve baktıktan sonra dönüp bir daha bakıyorlardı ki bu, kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu. Sıcak bastığından mı bilmiyorum ama başım dönmeye başlamıştı. İnsanların yüzü kafamın içinde bulanıklaşıyordu. Ve sesleri o kadar yüksekti ki neredeyse kulaklarımı acıtıyordu. Lobot kulaklarımın sesini kısımaya çalıştım ama kafam karışınca önce sesi açtım ve bu biraz şok etkisi yarattı. Ardından başımı kaldırdım ama annemi, babamı ya da Via’yı hiçbir yerde göremedim.

“Via?” diye bağırdım. Annemi bulmak için kalabalığı itmeye başladım. “Anne!” Etrafımdaki insanların göbekleri ve kravatları dışında bir şey göremiyordum. “Anneciğim!”

Birdenbire biri beni arkamdan tutup kaldırdı.

“Bakın burada kim varmış!” dedi tanıdık bir ses, beni sıkıca kucaklarken. Önce Via sandım ama döndüğümde çok şaşırdım. “Selam, Binbaşı Tom!”

“Miranda!” dedim ve tüm gücümle ona sarıldım.

Yedinci Bölüm

MIRANDA

Pek çok güzel şey

Görebileceğimi unutmuştum

Hayatın sunabileceklerini keşfetmeye

İhtiyaç duyabileceğimi unutmuştum

—Andain, *Beautiful Things*

Kamp Yalanları

Annemle babam dokuzuncu sınıfa başlayacağım senenin yazında boşandı. Babam hemen yeni birini buldu. Hatta her ne kadar annem bunu hiçbir zaman söylememiş olsa da, bence boşanma gerekçeleri buydu.

Boşanmalarından sonra babamı pek görmedim, annem de daha önce hiç olmadığı kadar tuhaf davranıyordu. Dengesiz falan değildi, sadece uzaktı. Mesafeli. Annem tüm dünyaya mutlu yüzünü gösteren insanlardandır ama bana gelene kadar geriye pek bir şey kalmaz. Bugüne dek benimle hisleri ya da hayatıyla ilgili pek konuşmadı. Benim yaşımdayken nasıl biri olduğunu bilmiyorum. Hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler hakkında da bir fikrim yok. Hiçbir zaman tanışmadığım ailesini sadece birkaç kere anlattı, onda da daha çok, büyüdüğünde onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmayı ne çok istediğinden bahsetti. Nedenini hiç söylemedi. Birkaç kez sordum ama beni duymamış gibi yaptı.

O yaz kampa gitmek istemedim. Annemle kalıp boşanmayı atlatmasına yardımcı olmak istiyordum. Ama gitmem için ısrar etti. Yalnız kalmak istediğini düşündüğüm için onu rahat bıraktım.

Kamp berbattı. Nefret ettim. Küçüklere danışmanlık yaparsam daha iyi geçeceğini düşünmüştüm ama öyle olmadı. Önceki yıldan tanıdığım kimse gelmemişti, dolayısıyla hiç kimseyi tanıımıyordum; bir kişiyi bile. Nedenini tam olarak bilmesem de kamptaki kızlarla “-mış gibi yapmak” oyununa başladım. Her sorularına bir şeyler uydururdum; onlara ailemin Avrupa’da olduğunu söyledim. North River Heights’ın en güzel sokağındaki kocaman bir evde yaşıyordum. Papatya adında bir köpeğim vardı.

Ardından bir gün, yüzünde doğuştan şekil bozukluğu olan bir kardeşim olduğunu söyledim aniden. Bunu neden söylediğimi kesinlikle bilmiyorum, sadece söylenebilecek ilginç bir şey olduğunu düşünmüştüm. Tabii bungalovdaki küçük kızlardan aldığım tepki çarpıcıydı. Gerçekten mi? Çok üzgünüm! Zor olmalı! Vesaire vesaire. Ağzımdan çıktığı an, söylediğime pişman oldum tabii. Kendimi üçkâğıtçı gibi hissetmiştim. Via öğrenseydi ucubenin önde gideni olduğumu düşünürdü. Ve öyle de hissediyordum. Yine de içimde bu yalanı hak eden bir parça vardı. Auggie'yi altı yaşımdan beri tanıyordum. Büyümesini izledim, onunla oyunlar oynadım. Onun için; uzaylılardan, kelle avcılarından falan konuşabilmek için *Yıldız Savaşları*'nın altı filmini de onunla izledim. İki yıl boyunca çıkarmadığı o astronot başlığını ona veren de bendim. Yani bence onu kardeşim gibi görme hakkını kazanmıştım.

İşin en garip yanı, söylediğim bu yalanlar, bu kurgu, popülerliğim üzerinde harikalar yarattı. Diğer danışmanlar da kamp-takilerden haber almışlardı ve peşimi bırakmıyorlardı. Hayatım boyunca herhangi bir konuda "popüler" kızlardan biri sayılmamıştım ama o yaz kampında nedense herkesin birlikte takılmak istediği kızdım. 32 numaralı bungalovdaki kızlar bile benimle ilgileniyordu ki o kızlar besin zincirinin en tepesindeydi. Saçımı sevdiklerini söylediler (gerçi değiştirdiler). Makyaj tarzımdan hoşlandıklarını söylediler (gerçi onu da değiştirdiler). Tişörtlerimi nasıl boyundan bağlı atletlere dönüştürebileceğimi gösterdiler. Sigara içtik. Gecenin bir yarısı kamptan kaçıp ormanın içindeki yoldan erkeklerin kampına gittik. Oğlanlarla takıldık.

Kamptan eve gelir gelmez buluşmak için Ella'yı aradım. Via'yı neden aramadığımı bilmiyordum. Sanırım onunla konuşmak istemedim. Bana ailemi, kampı soracaktı. Ella bana hiçbir şey sormaz. Bu açıdan daha kolay bir arkadaştır. Via gibi ciddi değildir. Eğlencelidir. Mesela saçımı pembeye boyamamın havalı olduğunu düşündü. Geceleri ormanda yaptığım gezilerle ilgili her şeyi öğrenmek istedi.

Okul

Bu yıl okulda Via'yı pek görmedim, gördüğüm zamanlarsa sıkıntılıydı. Beni yargılıyormuş gibi hissediyordum. Yeni görünüşümden hoşlanmadığını biliyordum. Arkadaş grubumdan hoşlanmadığını biliyordum. Ben de onunkinden pek hoşlanmıyordum. Hiç gerçek anlamda kavga etmedik, sadece birbirimizden uzaklaştık. Soğuduk. Ella'yla arkasından konuşuyorduk; Via çok dar görüşlü, çok öyle, çok böyle. Kötü bir şey yaptığımızı biliyorduk ama o bize bir şey yapmış gibi davrandığımızda onu dışlamak daha kolaydı. İşin doğrusu o hiç değişmemişti; değişen bizdik. Başka birilerine dönüşmüştük ve o her zamanki gibiydi. Nedenini bilmesem de bu beni çok sinirlendiriyordu.

Arada bir yemekhanede nerede oturduğuna bakıyor ya da seçmeli derslerden hangilerini seçtiğini görmek için listeleri takip ediyordum. Ama koridordaki birkaç baş sallama ve arada bir mırıldanılan "selam"lar dışında birbirimizle gerçek anlamda konuşmuyorduk.

Justin'i okul dönemini yarıladığımızda fark ettim. Ondan önce sevimli, ince yapılı ve gittiği her yere kemanını taşıyan, uzunca saçlı, kalın cam gözlüklü bu çocuk hiç dikkatimi çekmemişti. Sonra bir gün onu okulun önünde, kolunu Via'ya sarmış halde gördüm. "Demek Via'nın bir erkek arkadaşı var!" dedim Ella'ya alay edercesine. Erkek arkadaşı olmasının beni neden şaşırttığını bilmiyordum. Üçümüz içinde en güzelimiz kesinlikle oydu; masmavi gözleri, uzun ve dalgalı, koyu renk saçları vardı.

Ama hiçbir zaman erkeklerle ilgileniyormuş gibi görünmemiştir. Bu gibi şeyler için fazla zekiymiş gibi davranıyordu.

Benim de Zack diye bir erkek arkadaşım vardı. Ona seçmeli derslerden tiyatroyu alacağımı söylediğimde başını iki yana sallayıp, "Dikkat et de şu duygusal entellerden birine dönüşme," dedi. Dünyadaki en anlayışlı çocuk sayılmaz ama oldukça tatlıdır. Besin zincirinin tepesinde, son sınıftaki sporculardan biriydi.

Başta tiyatroyu seçmeyi düşünmüyordum aslında. Ancak kayıt listesinde Via'nın adını gördüm ve bir anda kendi adıma da yazdım. Nedenini bilmiyorum. Yarıyılın çoğunda hiç tanışmıyormuşuz gibi birbirimizden uzak durmayı başarmıştık. Tiyatro dersine biraz erken gittiğim bir gün Bay Davenport, bahar gösterisinde sahnelememizi planladığı oyunun fotokopisini çektiirmemi istedi. *Fil Adam*. İsmi daha önce duymuştum ama konusunu tam olarak bilmiyordum, bu yüzden fotokopi sırasında beklerken sayfaları karıştırdım. Yüz yıldan uzun zaman önce yaşamış, korkunç bir yüzü olan John Merrick adındaki bir adam hakkındaydı.

Sınıfa döndüğümde, "Bu oyunu sahneleyemeyiz, Bay D.," dedim ve nedenini anlattım. Erkek kardeşim doğuştan kusurluydu ve yüzünde şekil bozukluğu vardı, böyle bir oyun da ailemi derinden yaralardı. Rahatsız olmuş ve biraz da anlayış gösteremeyecekmiş gibi görünüyordu ama ailemin bu oyunun sahnelenmesini bir sorun olarak okul yönetimine taşıyabileceğini söyledim. Her neyse, sonunda oyunu *Our Town*'la değiştirdi.

Sanırım Emily Gibbs seçmelerine girmemin nedeni Via'nın da o rol için hazırlanacağını bilmemdi. Rolü ondan kapacağımı ise hiç düşünmemiştim.

En Çok Neyi Özlüyorsunuz?

Via'nın arkadaşlığıyla ilgili en çok özlediğim şeylerden biri de ailesi. Annesi ve babasını çok seviyordum. Bana karşı her zaman sıcak ve naziklerdi. Çocuklarını dünyadaki her şeyden çok sevdiklerini biliyordum. Onların yanındayken kendimi güvende hissederdim; hem de dünyadaki herhangi bir yerden daha fazla. Kendi evimde değil de başkasınınkinde daha güvende hissetmem ne kadar acınası, değil mi? Ve' tabii ki, August'u seviyordum. Ondan hiç korkmamıştım; küçükken bile. Via'nın evine gittiğime inanamayan arkadaşlarım vardı. "Yüzü ödümü patlatıyor," demişlerdi. "Aptalsınız," demiştim ben de onlara. Alıştıktan sonra Auggie'nin yüzü hiç de kötü değil.

Bir keresinde hal hatır sormak için Auggie'ye telefon ettim. Belki de bir yanım telefonu Via'nın açmasını umuyordu, bilemiyorum.

"Selam, Binbaşı Tom!" dedim ona taktığım lakabı kullanarak.

"Miranda!" Sesimi duyduğuna o kadar mutlu olmasına çok şaşırdım. "Artık normal bir okula gidiyorum!" dedi heyecanla.

"Gerçekten mi? Vay canına!" dedim tamamen şaşkınlık içinde. Sanırım sıradan bir okula gideceğini hiç düşünmemiştim. Ailesi ona karşı her zaman fazla korumacı olmuştu. Sanırım hep astronot başlığı verdiğim o çocuk olarak kalacağını düşünmüştüm. Onunla konuşurken Via'yla artık yakın olmadığımız hakkında hiçbir fikri olmadığını anladım. "Lise farklı," diye açıkladım. "Sonunda bir sürü farklı insanla takılıyorsun."

“Yeni okulumda benim de arkadaşlarım var,” dedi. “Jack diye bir çocuk ve Summer diye bir kız.”

“Bu harika, Auggie,” dedim. “Pekâlâ, sadece seni özlediğimi söylemek için aramıştım. Umarım iyi bir yıl geçiriyorsundur. Beni istediğin an arayabilirsin, tamam mı Auggie? Seni hep sevdiğimi biliyorsun.”

“Ben de seni seviyorum, Miranda!”

“Via’ya selamımı ilet. Onu özlediğimi söyle.”

“Söylerim. Görüşürüz!”

“Görüşürüz!”

Sıradışı Ana GöreceK Kimse Yok

Ne annem ne de babam açılış gecesinde oyunu izlemeye gelebilecekti; annemin mesaiye kalması gerekiyordu ve babamın da yeni karısı doğurmak üzereydi, bu yüzden her an ulaşılabilir olmalıydı.

Zack de gelemiyordu; üniversitelilere karşı oynanacak, kaçıramayacağı bir voleybol maçı vardı. Hatta benden açılış gecesine gitmeyip ona tezahürat yapmamı istemişti. Bütün “arkadaşlarım” da oyuna gitmişti çünkü erkek arkadaşları takımdaydı. Ella bile gelmedi. Seçme hakkı tanındığında kalabalığı seçmişti.

Dolayısıyla açılış gecesinde kısmen yakınım olan biri bile yoktu. Üstelik üçüncü ya da dördüncü provamda bu oyunculuk işinde hiç de kötü olmadığımı fark etmiştim. Rolün içine girebiliyordum. Söylediğim sözleri anlıyordum. Replikleri sanki kendi zihnim ve kalbimden geliyormuş gibi okuyabiliyordum. Ve dürüstçe söyleyebilirim ki açılış gecesi iyiden fazlası olacaktım; harika olacaktım. Sıradışı olacaktım ama bunu göreceK kimse olmayacaktı.

Hepimiz kulisteydik, gergin bir şekilde zihnimizde repliklerimizin üzerinden geçiyorduk. Perdenin arasından, salonda koltuklarına yerleşen insanlara bir göz attım. İşte o an Auggie’nin koridorda Isabel ve Nate’le birlikte yürüdüğünü gördüm. Onu en son bir yıl önce gördüğümden beri biraz uzamıştı. Beşinci sırada, ortalara doğru bir yere oturdular. Auggie papyon takmış, etrafa

heyecanla bakıyordu. Saçı daha kısaydı ve artık bir tür işitme cihazı takıyordu. Yüzü hiç değişmemişti.

Davenport, sahne dekor amiriyle birlikte son dakika değişikliklerinin üzerinden geçiyordu. Justin'i sahnenin sol tarafında volta atıp heyecanla kendi kendine mırıldanırken gördüm.

"Bay Davenport," dedim kendimi de şaşırtarak. "Üzgünüm ama bu gece sahneye çıkamayacağım."

Davenport yavaşça döndü.

"Ne?"

"Üzgünüm."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ben sadece..." diye mırıldandım yere bakarak. "İyi hissetmiyorum. Üzgünüm. Kusacakmış gibi hissediyorum." Bu yalandı.

"Sadece son dakika gerginliği..."

"Hayır! Size söylüyorum ya! Yapamam."

Davenport öfkeden kudurmuş gibi görünüyordu. "Miranda, bu bir rezalet."

"Üzgünüm!"

Davenport kendini tutmaya çalışıyormuşçasına derin bir nefes aldı. Dürüst olmak gerekirse, patlayacakmış gibiydi. Alnı kıpkırmızı olmuştu. "Miranda, bu kesinlikle kabul edilemez! Şimdi git ve birkaç derin nefes al, sonra da..."

"Sahneye çıkamayacağım!" dedim yüksek sesle, yaşlar gözlerime kolaylıkla doldu.

"İyi!" diye haykırdı bana bakmadan. Ardından sahne dekoratörü David'e döndü. "Git ışık odasında Olivia'yı bul! Bu akşam Miranda'nın yerini dolduracağını söyle!"

Algısı pek de hızlı çalışmayan David, "Ne?" dedi.

"Git!" diye bağırdı Davenport yüzüne. "Şimdi!" Diğer çocuklar neler olduğunu görmüştü ve etrafımıza toplanıyorlardı.

"Neler oluyor?" diye sordu Justin.

“Son dakika değişikliği,” dedi Davenport. “Miranda iyi değilmiş.”

“Hasta gibiyim,” dedim sesimin hastaymışım gibi çıkmasına uğraşarak.

Davenport, “O zaman neden hâlâ buradasın?” dedi öfkeyle. “Konuşmayı bırak, kostümünü çıkar ve Olivia’ya ver! Tamam mı? Haydi bakalım, çocuklar! Harekete geçelim! Haydi! Haydi!”

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde kulisteki soyunma odasına koşup kostümü çıkarmaya başladım: İki saniye sonra kapı çalındı ve Via kapıyı hafifçe araladı.

“Neler oluyor?” diye sordu.

“Çabuk ol, şunu giy,” diye cevapladım elbiseyi ona verirken.

“Hasta mısın?”

“Evet! Haydi çabuk!”

şaşkın görünen Via tişörtünü ve kotunu çıkarıp uzun elbiseyi başından geçirdi. Elbiseyi onun için tutup aşağı indirdim ve arkasındaki fermuarı çektim. şansımıza Emily Webb, oyunun ilk on dakikasında yoktu, bu yüzden saç ve makyajla ilgilenen kız, Via’nın saçını toplayıp hızlıca bir makyaj yapabildi. Via’yı hiç bu kadar makyajlı görmemiştim, mankene benziyordu.

“Repliklerimi hatırladığımdan emin bile değilim,” dedi Via aynadan kendine bakarken. “Senin repliklerini.”

“Harika olacaksın,” dedim.

Aynadan bana baktı. “Bunu neden yapıyorsun, Miranda?”

“Olivia!” Davenport kapıdan fısıltıyla seslendi. “İki dakikaya çıkıyorsun. Ya şimdi ya hiç.”

Via kapıdan çıkıp onu takip ettiği için sorusunu yanıtlamaya fırsat bulamadım. Aslında ne diyeceğimi de bilmiyordum. Cevaptan emin değildim.

Oyun

Oyunun geri kalanını Davenport'la birlikte kulisin hemen dibindeki kanatlardan izledim. Justin harikaydı ve Via da yürek burkan o son sahnede muhteşemdi. Repliklerden birini karıştırdı ama Justin durumu toparladı; seyirciler durumu fark etmedi bile.

Davenport'un bıyık altından, "Güzel, güzel, güzel," diye mırıldandığını duydum. Tüm öğrencilerden; oyuncular, dekorcular, ışık ekibi ve perdeyle ilgilenen çocuklardan daha gergindi. Aslında tam olarak virandı.

Pişmanlık hissettiğim, tabii buna pişmanlık diyebilirsiniz, tek kısım oyunun sonunda herkesin selam vermeye çıktığı andı. Sahneye en son Via ile Justin çıktılar ve onlar eğilip selam verirken seyirciler ayağa kalktı. Bunun içimi biraz burktuğunu itiraf etmiyorum. Ama sadece birkaç dakika sonra Nate, Isabel ve Auggie'nin mutlu yüzlerle kulise geldiğini gördüm. Herkes oyuncuları tebrik ediyor, sırtlarını sıvazlıyordu. İnsanların, sevinçten yerlerinde duramayan, terli oyuncuların yanına gidip birkaç saniyeliğine onlara tapındıkları kulis kargaşası başlamıştı. O kalabalıkta Auggie'yi fark ettim, kaybolmuş gibi görünüyordu. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kalabalığı yardım ve arkasından yaklaştım.

"Selam, Binbaşı Tom!"

Çösteriden Sonra

August'u o kadar uzun süre sonra yeniden gördüğüme neden bu kadar sevindiğimi bilemiyorum. Ya da bana sarılmasının neden bu kadar iyi hissettirdiğini.

"Ne kadar büyümüşsün, inanamıyorum," dedim ona.

"Senin de oyunda olacağını sanıyordum!" dedi.

"İyi değildim," dedim. "Ama Via harikaydı, değil mi?"

Başıyla onayladı. İki saniye sonra Isabel bizi buldu.

"Miranda!" dedi mutlulukla, yanağını öperken. Ardından August'a, "Bir daha öyle kaybolma," dedi.

"Kaybolan sizdiniz," diye karşılık verdi August.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu Isabel bana. "Via rahatsızlandığını söyledi..."

"Çok daha iyiyim."

"Annen burada mı?"

"Hayır, işi vardı, o yüzden benim için çok da önemli değildi," dedim dürüstçe. "Zaten iki gösteri daha var, gerçi Via'nın bu akşamki Emily performansı kadar iyi olacağını sanmıyorum."

Nate geldi ve onunla da benzer bir konuşma yaptık. Ardından Isabel, "Baksana, bu akşam oyunu kutlamak için birlikte yemek yiyeceğiz. Kendini bize katılacak kadar iyi hissediyor musun? Gelirsen çok seviniriz!"

"Ah, hayır..." diye başladım.

"Lüüüütfen?" dedi Auggie.

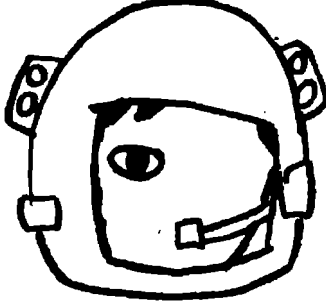
"Eve gitmeliyim," dedim.

"İsrar ediyoruz," dedi Nate.

Via ve Justin de Justin'in annesiyle gelmişti, Via kolunu omzuma sardı.

“Kesinlikle geliyorsun,” dedi bana eskisi gibi gülümseyerek. Beni önlerine katarak kalabalıktan çıkmaya başladılar ve itiraf etmem gerekir ki uzun, ama çok uzun zamandır ilk kez kendimi tamamen mutlu hissettim.

Sekizinci Bölüm

AUGUST

Göge erişeceksin

Uç... güzel çocuk

—Eurythmics, *Beautiful Child*

Beşinci Sınıfların Doğal Yaşama Dönüşü

Heryıl baharda Beecher Ortaokulu'nun beşinci sınıfları iki gece ve üç günlüğüne Pennsylvania'daki Broarwood Doğal Yaşam Parkı'na gidiyor. Park, otobüsle dört saatlik mesafede. Çocuklar kulübelerde, ranza yataklarda uyuyor. Kampta ateşler yakılıyor, marşmelovlu bisküviler yeniyor ve ormanda uzun yürüyüşler yapılıyor. Öğretmenler tüm sene boyunca bizi buna hazırlamıştı, bu yüzden herkes çok heyecanlıydı; tabii benim dışımda herkes. Aslında heyecanlı olmadığımndan değil çünkü heyecanlıydım; sorun şu ki daha önce hiç evden uzakta bir yerde uyumadığım için biraz gergindim.

Pek çok çocuk benim yaşıma gelene kadar yatıya gider. Çoğu kampa gider ya da büyükannesinde falan kalır. Ben kalmadım. Tabii hastanede kaldığım zamanları saymazsanız; onda bile annem ya da babam geceleri yanımda kalıyordu. Anneannemlerin evinde de hiç uyumadım ama bunun en büyük sebebi acil solunum tüpümün saat başı temizlenmesi ya da çıktığı takdirde yemek tüpümün tekrar bağlanması gerekmesi gibi tıbbi meselelerdi. Ama büyüdükçe başka bir yerde uyumak istememeye de başladım. Bir keresinde Christopher'ın evinde yarı-yatıya kalmıştım. Sekiz yaşlarındaydık ve o sıralar hâlâ birbirimizin en iyi dostuyduk. Ailecek onlara misafirlğe gitmiştik ve Christopher'ın Yıldız Savaşları Lego koleksiyonuyla oynarken o kadar harika zaman geçirmiştik ki gitme zamanı geldiğinde bırakmak istememiştik.

“Lütfen, lütfen, lütfen bu gece birlikte kalabilir miyiz?” dedik, ailelerimiz de kabul etti ve annem, babam ve Via eve döndü. Biz de Christopher’la gece yarısına kadar oyun oynadık, ta ki annesi Lisa, “Tamam çocuklar, uyku vakti,” diyene kadar. Şey, işte o zaman biraz panikledim. Lisa beni yatırmaya çalıştı ama eve gitmek istediğimi söyleyerek ağlamaya başladım. Sonuç olarak Lisa gece birde annemle babamı aradı, babam da beni almak için ta Bridgeport’a geri geldi. Eve vardığımızda saat gecenin üçüydü. Yani şimdiye kadarki ilk ve tek yatıya kalma serüvenim de felaketle sonuçlanmıştı. Bu yüzden doğal yaşam parkına gitmek konusunda biraz gergindim.

Bunun dışında gerçekten heyecanlıyım.

Tanınmak

Annemden bana yeni bir tekerlekli çanta almasını istedim çünkü eski çantamın üzerinde *Yıldız Savaşları*'yla ilgili şeyler vardı ve beşinci sınıfların doğal yaşam parkı gezisine onunla gitmem mümkün değildi. Her ne kadar *Yıldız Savaşları*'nı sevsem de onunla tanınmak istemiyordum. Ortaokulda herkes bir şeyle tanınır. Örneğin Reid deniz hayatına, okyanuslara ve bunun gibi şeylere düşkünlüğüyle biliniyor. Amos gerçekten iyi bir beyzbol oyuncusu olmasıyla ve Charlotte da altı yaşındayken bir televizyon reklamında oynamış olmasıyla tanınıyor. Ximena ise gerçekten zeki olmasıyla.

Demek istediğim; ortaokulda ilgilendiğin şeyle tanınırsın ve bu gibi konularda dikkatli olman gerekir. Örneğin, Max G ve Max W *Zindanlar ve Ejderhalar* saplantılarını asla unutturamayacaklar.

Dolayısıyla ben de *Yıldız Savaşları* olayımı biraz hafifletmeye çalışıyordum. Yani benim için her zaman özel olacak, tıpkı işitme cihazı takan doktor için olduğu gibi. Sadece, ortaokulda bununla tanınmak istemiyorum. Neyle tanınmak istediğimden emin değilim ama bu olmadığını biliyordum.

Aslında bu tam olarak doğru değil; gerçekte neyle tanındığımı biliyorum. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. *Yıldız Savaşları* çantası konusundaysa bir şeyler yapabilirdim.

Toplanma

Annem büyük yolculuktan önceki akşam toplanmama yardım etti. Yanımda götüreceğim bütün kıyafetleri yatağın üzerine koyduk, o da ben onu izlerken hepsini düzgünce katlayıp çantama yerleştirdi. Bu arada artık mavi renkli, sade bir çantam vardı; üzerinde herhangi bir logo ya da çizim yoktu.

“Ya gece uyuyamazsam?” diye sordum.

“Yanına kitap al. Uyuyamazsan el fenerini açıp uykun gelene kadar biraz okursun,” diye cevapladı.

Başım la onayladım. “Ya kâbus görürsem?”

“Öğretmenlerin orada olacak, tatlım,” dedi. “Ve Jack. Ve arkadaşların.”

“Babu’yu götürebilirim,” dedim. Babu, küçükken en sevdiğim pelüş hayvanımdı. Yumuşak siyah burunlu, küçük, siyah bir ayıcıktı.

“Artık onunla uyumuyorsun, değil mi?”

“Hayır ama gece yarısı uyanıp bir daha uyuyamazsam diye onu dolabımda tutuyorum,” dedim. “Onu çantamda saklayabilirim. Kimse bilmez.”

“O zaman öyle yapalım.” Annem başını sallayıp dolabımdan Babu’yu aldı.

“Keşke cep telefonlarına izin verselerdi,” dedim.

“Bence de, keşke! Gerçi harika zaman geçireceğini biliyorum, Auggie. Babu’yu koymamı istediğinden emin misin?”

“Evet ama en alta, kimsenin göremeyeceği bir yere.”

Babu'yu çantanın iyice dibine koydu, üstüne de son tişörtlerimi yerleştirdi. "Sadece iki gün için çok fazla tişört!"

"Üç gün ve iki gece," diye düzelttim.

"Doğru." Gülümseyerek başını salladı. "Üç gün ve iki gece." Fermuarı çekip çantayı kaldırdı. "Çok ağır değil. Bir denesene."

Çantayı kaldırdım. "İyi," dedim omuz silkerek.

Yatağın üzerine oturdu. "Hey, *İmparatorun Dönüşü* posterine ne oldu?"

"Ah, onu çoktan indirdim," diye cevapladım.

Başını iki yana salladı. "Hah, daha önce fark etmemişim."

"Bilirsin işte, imajımı biraz değiştirmeye çalışıyorum," diye açıkladım.

"Peki." Anlıyormuş gibi başını sallayarak gülümsedi. "Her neyse, tatlım, böcek ilacını sıkmayı unutmayaacağına söz ver. Bacaklarına, özellikle de ormanda yürüyüşe çıkacağınız zaman sık. Sprey burada, çantanın ön gözünde."

"Tamam."

"Ve güneş kremi sür. Yanmak istemezsin. Ve yüzmeye giderseniz sakın... tekrar ediyorum; sakın işitme cihazını çıkarmayı unutma."

"Elektrik mi çarpar?"

"Hayır ama babanla başın belaya girer çünkü o alet bir servet değerinde!" Güldü. "Yağmurluğunu da ön göze koydum. Aynı kural yağmur için de geçerli, Auggie, tamam mı? İşitme cihazını kapüşonla mutlaka örtmelisin."

"Hay hay, komutanım," dedim asker selamı vererek.

Gülümseyerek beni kendine çekti.

Yumuşak bir sesle, ellerini yüzümün iki yanına koyarak, "Bu yıl nasıl da büyüdüğüne inanamıyorum, Auggie," dedi.

"Daha uzun mu görünüyorum?"

"Kesinlikle." Başını salladı.

“Hâlâ sınıfımdaki en kısa çocuğum.”

“Tam olarak boyunu kastetmiyordum.”

“Oradan nefret edersem ne olacak?”

“Harika zaman geçireceksin, Auggie.”

Başımı salladım. Kalkıp alnıma bir öpücük kondurdu. “Tamam, artık yatalım.”

“Saat daha dokuz, anne!”

“Otobüsün sabah altıda yola çıkacak. Geç kalmak istemezsin. Haydi haydi. Çabuk. Dişlerini fırçala mı?”

Başımı sallayıp yatağa girdim. Yanıma uzandı.

“Bu gece beni uyutmana gerek yok, anne,” dedim. “Uykum gelene kadar kitap okurum.”

“Gerçekten mi?” Etkilenmiş bir şekilde başını salladı, elimi sıkıp öptü. “Tamam o zaman, iyi geceler tadım. Güzel rüyalar gör.”

“Sen de.”

Yatağın yanındaki küçük okuma lambasını açtı.

“Size mektup yazarım,” dedim o odadan çıkarken. “Gerçi muhtemelen size ulaşana kadar dönmüş olurum.”

“O zaman birlikte okuruz,” dedi ve havaya bir öpücük attı.

Odamdan çıktığında komodininimden *Aslan, Cadı ve Dolap* kitabımı alıp uyuyakalıncaya kadar okumaya başladım.

...cadı *Derin Büyü*'yü bilmesine rağmen, bilmediği ve daha da derin bir başka büyü vardı. Onun bilgisi yalnızca zamanın başlangıcına değin uzanıyordu. Ama biraz daha geriye bakabilseydi, Zaman'ın doğumundan önceki karanlık ve sessizlikte farklı bir sihri idrak edebilirdi.

Şafak Vakti

Ertesi sabah çok erken uyandım. Odamın içi hâlâ karanlıktı, dışarısı daha da karanlıktı; gerçi güneşin birazdan doğacağını biliyordum. Diğer yana döndüm ama hiç uykum yoktu. İşte o zaman Papatya'yı yatağımın yanında otururken gördüm. Yani, Papatya olmadığını biliyordum ama bir an için ona benzeyen bir gölge görmüştüm. O zaman bunun bir rüya olduğunu düşünmemiştim ama şimdi geriye baktığımda öyle olduğundan eminim. Bir saniye sonra yok olmuştu ve onu bir daha göremedim.

Oda yavaşça aydınlanmaya başladı. Uzanıp işitme cihazı bandımı taktığımdaysa dünya gerçek anlamda uyandı. Çöp kamyonlarının sokaktan gelen seslerini ve arka bahçemizdeki kuş cıvıltılarını duyabiliyordum. Koridorun sonunda annemin alarminin çaldığını duydum. Papatya'nın hayaleti kendimi süper güçlü hissetmemi sağlamıştı; nereye gidersem gideyim yanımda olacağını biliyordum.

Yataktan kalkıp çalışma masamın başına geçtim ve anneme kısa bir not yazdım. Sonra oturma odasına gittim ve kapının yanında hazırlanmış halde duran çantamı açıp aradığım şeyi bulana kadar karıştırdım.

Babu'yu odama geri götürüp yatağıma yatırdım ve üzerine anneme yazdığım notu bantladım. Ardından annemin onu daha sonra bulabilmesi için üzerini örttüm. Notta şöyle yazıyordu:

Sevgili anneciğim, Babu'ya ihtiyacım olmayacak ama beni özlersen ona sen sarılabilirsin. Sevgiler, Auggie

Birinci Gün

Otobüs yolculuğu oldukça hızlı geçti. Ben cam kenarında otuyordum, Jack ise hemen yanımda, koridor tarafındaydı. Summer ve Maya hemen önümüzdeydi. Gürültülü, bol kahkahalı bir ortamdı. Henry ve Miles'ı görmeme rağmen Julian'ın bizim otobüste olmadığını hemen fark etmiştim. Diğer otobüste olduğunu düşündüm ama sonra Miles'ın Amos'a Julian'ın geziyi ektiğini çünkü bu doğal yaşam olayının -kelimesi kelimesine- aptalca olduğunu söylediğini duydum. Keyfim hemen yerine geldi çünkü Julian'la üç gün -ve iki gece- üst üste uğraşmak, bu geziyle ilgili gerginliğimin asıl nedenlerinden biriydi. Artık onun yokluğunda rahatlayıp hiçbir şeyi kafama takmayabilirdim.

Parka öğlene doğru vardık. Önce eşyalarımızı kulübelere yerleştirdik. Her odada üç ranza vardı, bu yüzden Jack'le üstteki yatakta kimin yatacağını kararlaştırmak için taş-kâğıt-makas oynadık ve ben kazandım. Yaşasın! Odadaki diğer çocuklar Reid ve Tristan ile Pablo ve Nino'ydu.

Ana kulübede öğle yemeği yedikten sonra hep birlikte rehber eşliğinde ormanda iki saatlik yürüyüşe çıktık. Ama bu, Central Park'taki gibi değil, gerçek bir ormandı. Güneş ışığını neredeyse tamamen engelleyen devasa ağaçlar, yaprak yığınları ve devrilmiş kütükler vardı. Ulumalar, cırıltılar ve kuşların gerçekten yüksek sesleri duyuluyordu. Hatta hafif bir sis, soluk, mavi bir duman gibi etrafımızı kaplamıştı. Çok havalıydı. Doğa rehberimiz bize her şeyi gösterdi; yanından geçtiğimiz farklı türdeki ağaçları, yolumuzun üzerinde bulunan kurumuş kütüklerin içindeki böcekleri,

ormandaki geyik ve ayıların izlerini, öten kuşların türlerini ve onları nerede bulacağımızı. Lobot işitme cihazımın aslında pek çok insandan daha iyi duymamı sağladığını fark ettim çünkü yeni bir kuş sesini genellikle önce ben fark ediyordum.

Kampa dönerken yağmur başladı. Yağmurluğumu çıkarıp işitme cihazım ıslanmasın diye kapüşonumu başıma geçirdim ama kulübemize varıncaya kadar kotum ve ayakkabılarım sıırıslıklam olmuştu. Herkes fena ıslanmıştı. Gerçi eğleneliydi. Kulübede ıslak çorap savaşı yaptık.

Günün geri kalanında yağmur yağdığı için öğleden sonranın çoğunu oyun odasında zaman öldürerek geçirdik. Bir pingpong masası ve yemeğe kadar oynadığımız *Pac-Man*, *Missile Command* gibi eski atari oyunları vardı. Şansımıza yemek zamanına kadar yağmur dindiği için yemeğimizi dışarıda, gerçek bir kamp ateşi başında yiyebildik. Ateşin çevresindeki kütük sıralar hâlâ biraz nemliydi ama ceketlerimizi üstlerine attık, ateşin etrafında takılıp marshmelov kızarttık ve hayatım boyunca tattığım en leziz közde sosislileri yedik. Annem sivrisinekler konusunda haklıydı; etrafta binlercesi vardı. Neyse ki kulübeden çıkmadan önce spreysikmişim, bu sayede diğer çocukların bir kısmı gibi canlı canlı yenmedim.

Hava karardıktan sonra kamp ateşinin yanında takılmaktan çok keyif aldım. Ateşten çıkan küçük korların yükselip gece karanlığında kaybolmasını sevdim. Ve ateşin insanların yüzünü aydınlatma şeklini. Ateşin çıkardığı sesi de sevdim. Ve orman kapkaranlık olduğu için etrafımdaki hiçbir şeyi göremediğim bir yerde yukarı bakıp gökyüzündeki milyonlarca yıldızı izleyebilmeyi. North River Heights'ta gökyüzü böyle değildi. Montauk'taki gökyüzü buradakine benziyordu gerçi. Sanki biri parlak, siyah bir masaya tuz serpmiş gibiydi.

Kulübeye döndüğümde o kadar yorgundum ki okumak için kitabı çıkarmama gerek bile kalmadı. Başımı yastığa koyar koymaz uyudum. Belki rüyamda yıldızları görmüşümdür, bilmiyorum.

Panayır

Ertesi gün de ilk gün kadar harikaydı. Sabah ata bindik, öğleden sonra da belimize tırmanış ipleri bağlayıp rehberler eşliğinde devasa ağaçlara tırmandık. Akşam yemeği için kulübeye döndüğümüzde yine çok yorulmuştuk. Yemekten sonra dinlenecek bir saatimiz olduğu, ardından on beş dakikalık bir otobüs yolculuğuyla açık hava sineması için panayıra gideceğimiz söylendi.

Henüz annem, babam ve Via'ya mektup yazacak fırsatım olmamıştı, bu yüzden onlara bir mektup yazıp iki gün boyunca yaptığımız her şeyi anlattım. Mektubun eve benden önce varma ihtimali olmadığı için döndüğümde yazdıklarımı onlara yüksek sesle okuduğumu hayal ettim.

Panayıra vardığımızda güneş batmaya başlamıştı, saat yedi buçuğa geliyordu. Çimenlerin üzerinde gölgeler uzuyordu, bulutlar pembe ve turuncuya bürünmüştü. Sanki biri bir tebeşir alıp renkleri parmaklarıyla gökyüzüne bulaştırmış gibiydi. Daha önce şehirde güzel bir günbatımı görmediğimden değildi, görmüştüm; binaların arasından, batan güneş ışığı kesitleri halinde. Ama dört bir yandan bu kadar gökyüzü görmeye hiç alışık değildim. Burada, panayırda eski insanların neden dünyanın düz, göğün de onun üzerine kapanmış bir kubbe olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordum. Devasa açık arazinin ortasında, panayır tam da böyle görünüyordu.

Oraya ilk varan okul olduğumuzdan, öğretmenler filmi izlemek için iyi yerler seçip uyku tulumlarımızı sermemizi söyleyinceye kadar alanda istediğimiz gibi koşturduk. Sonra da uyku

tulumlarımızı açıp alanın tam ortasındaki devasa beyaz perdeye karşı piknik örtüsü gibi serdik. Ardından abur cubur ve içecek depolamak için alanın kenarındaki yemek arabalarına gittik. Pazardaki gibi kavrulmuş fıstık ve pamuk şeker satan tezgâhlar da vardı. Biraz ilerideyse lunaparklarda görülebilecek, beyzbol topuyla hedefi vurduğunuzda ödül kazandığınız birkaç stant vardı. Jack'le denediysek de bir şey kazanamadık ama duyduğumuza göre Amos sarı bir suaygırı kazanmış ve Ximena'ya vermişti. Etrafta gezen büyük söylenti buydu: Sporcu ile zekâ küpünün aşkı.

Yemek arabalarının bulunduğu yerden perdenin arkasındaki ekili mısır sapları görülebiliyordu. Alanın yaklaşık üçte birini kaplıyorlardı. Geri kalanıysa tamamen ormanla çevriliydi. Güneş giderek alçalırken ormanın girişindeki uzun ağaçlar lacivert görünüyordu.

Diğer okulların otobüsleri park ederken perdenin tam önündeki yerimize, uyku tulumlarımıza dönmüştük; tüm alandaki en iyi yer bizimdi. Herkes birbirine abur cubur uzatıyor ve harika zaman geçiriyordu. Jack, Summer, Reid ve Maya'yla Pictionary oynadık. Diğer okulların geldiğini, alanın iki yanından gelen çocukların yüksek sesli kahkahalarını ve sohbetlerini duyabiliyor ama onları göremiyorduk. Hava hâlâ açık olmasına rağmen güneş tamamen batmıştı ve yerdeki her şey koyu mor renkteydi. Buludarsa artık birer gölgeydi. Önümüzdeki Pictionary kartlarını bile görmekte güçlük çekiyorduk.

Ardından, hiçbir duyuru yapılmadan alanın kenarlarındaki ışıkların hepsi aynı anda söndürüldü. Büyük, stadyumlarda kullanılan türde spotlardı. *Üçüncü Türden Yakınlaşmalar* filminde, arka planda *ta-ta-ta-taaam* efektiyle uzaylı gemisinin indiği sahneyi düşündüm. Alandaki herkes sanki harika bir şey olmuş gibi alkışlamaya ve tezahürat etmeye başladı.

Doğaya Karşı Nazik Olun

Stadyum ışıklarının yanındaki hoparlörlerden bir duyuru yapıldı:

“Hepiniz hoş geldiniz. Geleneksel Broarwood Doğal Yaşam Parkı yirmi üçüncü Büyük Sinema Gecesi’ne hoş geldiniz. 342 Numaralı William Heath Ortaokulu’nun öğrenci ve öğretmenleri, hoş geldiniz!..” Alanın sol tarafından tezahürat sesleri yükseldi. “Glover Akademisi’nin öğretmen ve öğrencileri, hoş geldiniz...” Bu sefer alanın sağ tarafından tezahürat yapıldı. “Ve Beecher Ortaokulu’nun öğretmen ve öğrencileri, hoş geldiniz!” Grubumuz tüm gücüyle tezahürat yaptı. “Bu gece sizi burada ağırlamaktan ve havanın işbirliğinden ötürü çok heyecanlıyız; ne kadar güzel bir gece olduğuna inanabiliyor musunuz?” Herkes bir kez daha bağırıp çağırdı. “Biz filmi hazırlarken, birkaç dakikalığına önemli duyurumuza kulak vermenizi rica ediyoruz. Bildiğiniz gibi, Broarwood Doğal Yaşam Parkı, doğal kaynakları ve çevreyi korumaya adanmıştır. Sizden arkanızda atık bırakmamanızı rica ediyoruz. Çevrenizi temiz tutun. Doğaya karşı nazik olursanız o da size nazik olacaktır. Alanda gezinirken bunu aklınızdan çıkarmayın. Panayırın çevresindeki turuncu konileri geçmeyin. Ormana ya da mısır tarlasına girmeyin. Lütfen sohbeti asgari düzeyde tutun. Siz filmi izlemek istemeseniz bile arkadaşlarınız farklı düşünüyor olabilir, bu yüzden lütfen nazik olun: Konuşmak, müzik çalmak, etrafta koşturmak yok. Tuvaletler yemek arabalarının arka tarafındadır. Film bittikten sonra hava oldukça kararmış olacak, bu yüzden otobüslerinize dönerken okul grubunuzdan ayrılmamanızı rica ediyoruz. Öğretmenler; Broarwood’daki Bū-

yük Sinema Gecesi'nde genelde en az bir grup kaybolur; bunun sizin de başınıza gelmesine izin vermeyin! Bu gece gösterilecek film... *Neşeli Günler!*"

Via'nın en sevdiği film olduğu için daha önce birkaç kez izlememe rağmen hemen alkışlamaya başladım. Ama Beecher'dan olmayan bir grup çocuğun yuhalayıp güldüğünü duyunca çok şaşırdım. Hatta alanın sağ tarafından biri, perdeye bir teneke kutu attı ki bu, Bay Toto'yu şaşırtmış görünüyordu. Kalkıp kutunun atıldığı tarafa baktı ama karanlıkta hiçbir şey göremeyeceğini biliyordum.

Film hemen başladı. Stadyum ışıkları kısıldı. Rahibe Maria tepenin zirvesinde duruyor, olduğu yerde sürekli dönüyordu. Birden ürperdim ve sarı, kapüşonlu Montauk sweatshirt'ümü üzerime geçirdim. Ardından işitme cihazımın ses seviyesini ayarladım ve arkama, sırt çantama yaslanarak izlemeye başladım.

Tepeler canlı...

Ağaçlar Canlı

Rolf ve en büyük ablanın, *On altı yaşındasın, on yedi olacaksın*, şarkısını söylediği sıkıcı kısmın bir yerinde Jack beni dürttü.

“Dostum, işlemem gerekiyor.”

Birlikte kalkıp uyku tulumlarının üzerinde oturan ya da yatan çocukların arasından adeta sekerek ilerledik. Yanından geçerken Summer el salladı, ben de ona karşılık verdim.

Diğer okullardan gelmiş bir sürü çocuk yemek arabalarının çevresinde dolaşüyor, lunapark oyunları oynuyor ya da öylesine takılıyordu.

Tabii ki tuvaletlerin önünde upuzun bir sıra vardı.

“Unut gitsin, bir ağaç bulurum daha iyi,” dedi Jack.

“Bu iğrenç, Jack. Haydi bekleyelim,” diye cevapladım.

Ama alanın kenarındaki ağaç sırasına doğru ilerledi ki bunlar bize özellikle belirtilen turuncu konilerin gerisindeydi. Tabii ki onu takip ettim. Ve tabii ki el fenerlerimizi yanımıza almayı unutmuştuk. Artık o kadar karanlıktı ki ağaçlara doğru yürürken on metre önümüzü bile göremiyorduk. Şansımıza film, etrafa biraz ışık veriyordu, bu yüzden ormandan bize doğru bir fener ışığı tutulduğunda karşımızdakilerin Henry, Miles ve Amos olduğunu hemen görebiliştik. Sanırım onlar da tuvalet sırasını beklemek istememişti.

Miles ve Henry hâlâ Jack’le konuşmuyordu ama Amos savaştan bir süre önce vazgeçmişti. Yanımızdan geçerken başlarıyla selam verdiler.

"Aylara dikkat edin!" diye bağırdı Henry ve uzaklaşırken Miles'la birlikte güldüler.

Amos başını bize doğru, *takmayın*, der gibi salladı.

Ormanın içine adım atıncaya kadar Jack'le biraz yürüdük. Ardından Jack mükemmel ağacı arayıp nihayet işini bitirdi. Gerçi bana hiç bitmeyecek gibi gelmişti.

Orman garip sesler, cırlıtı ve vıraklamalarla doluydu; sanki ağaçlardan bir gürültü duvarı üzerime geliyordu. Ardından, çok da uzağımızdan gelmeyen ve mantar tabancasını andıran birtakım sesler duyduk; böcek sesi olmadığı kesindi. Ve uzaktan, adeta başka bir dünyadan, *Güllerin üzerindeki yağmur damlaları ve kedi bıyıkları şarkısı* duyuluyordu.

"Ah, artık çok daha iyiyim," dedi Jack fermuarını çekerken.

"Şimdi de ben işlemeliyim," dedim en yakın ağaca giderek. Hayatta Jack gibi ileriye gitmezdim.

"Kokuyu alıyor musun? Kestanefişegi gibi," dedi bana yaklaşarak.

"Ah, evet, kesinlikle kestanefişegi," diye cevapladım fermuarımı çekerken. "Garip."

"Haydi gidelim."

Yaratık

Geldiğimiz yoldan devasa perdeye doğru geri gitmeye başladık. Tam da o sırada tanımadığımız bir grup çocukla karşılaştık. Ormandan henüz çıkmışlardı ve orada öğretmenlerinin bilmesini istemedikleri şeyler yaptıklarından emindim. Artık dumanın kokusunu alabiliyordum, kestanefişeği ve sigara kokuyordu. Bize el feneri tuttular. Yedinci sınıfa gidiyormuş gibi görünüyorlardı.

“Hangi okuldansınız?” diye sordu çocuklardan biri.

Jack, “Beecher Ortaokulu!” diye cevaplıyordu ki birdenbire kızlardan biri çığlık atmaya başladı.

“Aman Tanrım!” diye haykırdı, ağlıyormuş gibi eliyle gözlerini kapayarak. Yüzüne kocaman bir böcek falan konduğunu sandım.

“Yok artık!” diye bağırdı çocuklardan biri ve sanki çok sıcak bir şeye dokunmuş gibi elini havada sallamaya başladı. “Yok artık, adamım! Yok artık!”

Hepsi gülmeye ve gözlerini elleriyle kapamaya başladı, yüksek sesle küfrederken itişiyorlardı.

Bize feneri tutan çocuk, “O da nesi?” dedi ve ancak o zaman fenerin doğrudan yüzüme tutulduğunu, çığlıklar atıp hakkında konuştukları şeyin ben olduğumu fark ettim.

“Haydi, gidelim buradan,” dedi Jack sessizce, ardından sweatshirt’ümün kolundan çekip onlardan uzaklaşmaya başladı.

“Durun durun durun!” diye bağırdı el fenerli çocuk önümüzü keserek. Işığı yeniden tam yüzüme tuttu, artık aramızda sadece iki metre kadar bir mesafe vardı. Ağzı açık kalmış bir şekilde,

“Tanrım! Vay canına!!” dedi başını sallayarak. “Suratına n’oldu senin?”

“Kes şunu, Eddie,” dedi kızlardan biri.

“Bu gece *Yüzüklerin Efendisi*’ni izlediğimizi bilmiyordum!” dedi. “Bakın çocuklar, Gollum buradaymış!”

Arkadaşları deli gibi güldü.

“Hayır dostum, bu *Yaratık*!” dedi diğer çocuklardan biri.

“Hayır, hayır, hayır, dostum. Bu bir ork!” diyerek güldü Eddie, feneri yine yüzüne tutarak. Bu kez tam karşımızdaydı.

“Onu rahat bırakın, tamtam mı?” dedi Jack, feneri tutan eli iterek.

“Bıraktırsana,” diye cevapladı Eddie, feneri bu kez Jack’in yüzüne tutarak.

“Senin derdin ne dostum?” dedi Jack.

“Derdim senin erkek arkadaşın!”

“Jack, haydi gidelim,” dedim onu kolundan çekerek.

“Tanrım, bu şey konuşuyor!” diye bağırdı Eddie, feneri yüzüne çevirerek. Ardından çocuklardan biri ayaklarımızın dibine bir kestanefişi attı.

Jack, Eddie’yi itip geçmeyi denedi ama çocuk onu omuzlarından sertçe itip yere düşürdü.

“Eddie!” diye çığlık attı kızlardan biri.

“Bak,” dedim Jack’in önüne geçip ellerimi trafik polisi gibi kaldırarak. “Sizden çok küçüğüz...”

“Benimle mi konuşuyorsun, Freddie Krueger? Bana bulaşmak isteyeceğini sanmıyorum, seni çirkin ucube,” dedi Eddie. O an tüm gücümle koşup uzaklaşmam gerektiğini biliyordum ama Jack hâlâ yerdeydi ve onu bırakmayacaktım.

Yeni bir ses arkamızdan, “Hey, dostum,” dedi. “N’apıyorsunuz, adamım?”

Eddie hızla dönüp feneri sese doğru tuttu. Bir an kim olduğuna inanamadım.

“Onları rahat bırakın, dostum,” dedi Amos; Miles ve Henry de hemen arkasındaydı.

“Sen kendini ne sanıyorsun?” dedi Eddie’nin yanındaki çocuklardan biri.

“Sadece onları rahat bırakın, dostum,” dedi Amos sakince.

“Sen de mi ucubesin yoksa?” dedi Eddie.

“Hepsi bir grup ucube!” dedi arkadaşlarından biri.

Amos cevap vermeyip bize baktı. “Haydi çocuklar, gidelim. Bay Toto bizi bekliyor.”

Bunun yalan olduğunu biliyordum ama kalkması için Jack’e yardım ettim ve Amos’a doğru yürümeye başladık. Yanından geçerken Eddie denen çocuk birdenbire kapüşonumdan tutup öyle aniden çekti ki sırtüstü düştüm. Sert bir düştü ve dirseğimi taşa çarpmıştım. Sonrasında Amos’un bir canavar kamyon gibi Eddie’nin üzerine atılması ve birlikte yanıma düşmeleri dışında olanları tam olarak göremedim.

O andan sonra işler kontrolden çıktı. Biri kolumdan çekip, “Koş!” diye bağırırken aynı anda başka biri, “Yakalayın onları!” diye haykırdı ve birkaç saniyeliğine insanlar sweatshirt’ümün kollarını iki ayrı yöne çekti. İki tarafın da küftüğünü duydum, ardından sweatshirt’üm yırtıldı ve kolumu ilk tutan çocuk beni peşinden çekiştirirken arkasından tüm gücümle koşmaya başladım. Tam arkamızdan gelen ve bizi kovalayan ayak seslerini, bağırان çocuklar ile çığlık atan kızları duyabiliyordum ama o kadar karanlıktı ki seslerin kime ait olduğunu bilmiyordum, sadece su altındaymışım gibi hissediyordum. Deli gibi koşuyorduk ve zifiri karanlıktı ve ne zaman yavaşlamaya başlasam beni kolumdan çeken çocuk, “Sakın durma!” diye bağırıyordu.

Karanlıktaki Sesler

Sonunda, sonsuzluk kadar uzun gelen bir koşunun ardından biri, "Sanırım izimizi kaybettirdik!" diye bağırdı.

"Amos?"

"Buradayım!" dedi Amos'un sesi birkaç metre geriden.

Miles önümüzden seslendi: "Durabiliriz!"

"Jack!" diye bağırdım.

"Vay canına!" dedi Jack. "Buradayım."

"Hiçbir şey göremiyorum!"

"Onları kaybettiğimizden emin misiniz?" diye sordu Henry kolumu bırakarak. Koşarken beni çekenin o olduğunu, o anda fark ettim.

"Evet!"

"Şişşt! Dinleyelim haydi!"

Hepimiz süper sessiz durarak karanlıktaki ayak seslerini dinledik. Tek duyabildiğimiz cırcır böcekleri, kurbağalar ve kendi soluklarımızdı. Nefesimiz kesilmişti, midelerimiz acıyordu ve eğilerek ellerimizle dizlerimize yaslanmıştık.

"Onları atlattık," dedi Henry.

"Vay canına! Bayağı korkutucuydu!"

"El fenerine ne oldu?"

"Düşürdüm!"

"Durumu nasıl anladınız?" diye sordu Jack.

"Onları önceden görmüştük."

"Pisliğe benziyorlardı."

"Doğrudan üzerine atladın!" dedim Amos'a.

"Çok acayıptı, değil mi?" diyerek güldü Amos.

“Neye uğradığını bile anlamadı!”

““Sen de mi ucubesin?” falan derken, sen birden, güm!” dedi Jack.

“Güm!” dedi Amos, havaya numaradan yumruk sallayarak. “Ama onu yakaladıktan sonra içimden, ‘Koş Amos, seni enayi, adam senden on kat iri,’ dedim! Sonra kalkıp var gücümle koşmaya başladım.”

Hepimiz güldük.

“Ben de Auggie’yi tutup, ‘Koş,’ diye bağırdım,” dedi Henry.

“Beni çekenin sen olduğunu bile bilmiyordum!” dedim.

“Çok çılgıncaydı,” dedi Amos başını iki yana sallayarak.

“Kesinlikle çılgıncaydı.”

“Dostum, dudağın kanıyor.”

“Birkaç yumruk yedim,” dedi Amos dudağını silerken.

“Sanırım yediye gidiyorlardı.”

“Kocamandılar.”

“Ezikler!” diye bağırdı Henry çok yüksek sesle ama hepimiz onu susturduk.

Bir an durup kimsenin duymadığından emin olduk.

“Hangi cehennemdeyiz?” diye sordu Amos. “Perdeyi bile göremiyorum.”

“Sanırım mısır tarlasındayız,” dedi Henry.

“Tabii ki mısır tarlasındayız,” dedi Miles, bir mısır sapını Henry’ye doğru iterek.

“Tamam, tam olarak nerede olduğumuzu biliyorum,” dedi Amos. “Bu taraftan geri dönmeliyiz. Yol bizi alanın öbür tarafına çıkaracak.”

“Hey, çocuklar,” dedi Jack elini havaya kaldırarak. “Bizim için dönmeniz gerçekten harikaydı. Gerçekten çok iyiydi. Teşekkürler.”

“Önemli değil,” diye cevapladı Amos, Jack’le beşlik çakarken. Ardından Miles ve Henry de beşlik çaktı.

“Evet çocuklar, teşekkürler,” dedim elimi Jack gibi kaldırarak. Gerçi benimle beşlik çakacaklarından pek emin değildim.

Amos bana bakıp başıyla onayladı. “Geri adım atmaman çok iyiydi, küçük adam,” dedi beşlik çakarak.

“Evet, Auggie,” dedi Miles bana beşlik çakarken. “Sizden çok daha küçüğüz,’ falan dedin...”

“Başka ne diyeceğimi bilemedim!” Güldüm.

“Çok iyiydi,” dedi Henry beşlik çakarken. “Sweatshirt’ünü yırttığım için üzgünüm.”

Başımı eğip baktığımda sweatshirt’ümün ortadan ikiye ayrılmış olduğunu gördüm. Bir kolu kopmuştu ve diğeri de o kadar çekilmişti ki dizime kadar uzuyordu.

“Hey, dirseğin kanıyor,” dedi Jack.

“Evet.” Omuz silktim. Bayağı acımaya başlamıştı.

“İyi misin?” diye sordu Jack yüzüme bakarak.

Başımı yukarı aşağı salladım. Birden ağlayacağımı hissettim ama kendimi zor da olsa tuttum.

“Dur bir dakika, ısıtma cihazın düşmüş!” dedi Jack.

“Ne!” diye bağırdım kulaklarıma dokunarak. Isıtma cihazım kesinlikle yoktu. Demek bu yüzden su altında gibi hissediyordum! “Ah, hayır!” dedim ve kendimi daha fazla tutamadım. Yaşanan her şey üst üste geldi ve kendimi engelleyemeyip ağlamaya başladım. Hüngür hüngür ağlıyordum; annemin “iki göz iki çeşme” diyeceği türden. O kadar utanmıştım ki kolumla yüzümü kapadım ama gözyaşlarıma engel olamıyordum.

Gerçi çocuklar bana karşı çok nazikti. Sırtımı sıvazladılar.

“İyisin dostum. Sorun yok,” dediler.

“Biliyor musun, sen çok cesur bir küçük adamsın,” dedi Amos kolunu omzuma atarak. Ben ağlamayı sürdürürken tıpkı babam gibi kollarını bana sardı ve ağlamama izin verdi.

İmparatorluk Muhafızları

Geldiğimiz çayırdan geri dönüp en az on dakika boyunca işitme cihazıma bakındık ama etraf hiçbir şey göremeyeceğimiz kadar karanlıktı. Takılıp düşmeyelim diye birbirimizin tişörtünü tutup tek sıra halinde ilerlemek zorunda kaldık. Sanki her yer siyah mürekkebe bulanmıştı.

“Durum umutsuz,” dedi Henry. “Her yerde olabilir.”

“Belki el feneriyle geri gelebiliriz,” dedi Amos.

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Haydi, artık geri dönelim. Yine de teşekkürler.”

Yeniden mısır tarlasına girdik, ardından devasa perdenin arkası görünene kadar içinden yürüdük. Arka tarafında olduğumuz için ortalık hâlâ karanlıktı. Ormanın kıyısından yürümeye başlayınca etraf biraz aydınlandı.

Yedinci sınıftaki çocuklardan hiç iz yoktu.

“Sizce nereye gitmiş olabilirler?” diye sordu Jack.

“Yemek arabalarının oraya dönmüşlerdir,” dedi Amos. “Muhtemelen onları şikâyet edeceğimizi düşünüyorlardır.”

“Edecek miyiz?” diye sordu Henry.

Bana baktılar. Başımı iki yana salladım.

“Tamam,” dedi Amos, “ama bir daha buralarda tek başına dolaşma, tamam mı küçük adam? Bir yere gitmeye ihtiyacın olursa bize söyle ki seninle gelelim.”

“Tamam.” Başımı salladım.

Perdeye yaklaştıkça, Tepenin zirvesinde yalnız bir keçi çobanı vardı şarkısını duyabiliyor, arabaların yanındaki tezgâhlardan

gelen pamuk şeker kokusunu alabiliyordum. Bu kısımda etrafta gezinen bir sürü çocuk vardı, bu yüzden kalabalıkta kendimize yol açarken kapüşonumdan geriye kalanı başıma geçirdim ve ellerimi cebime sokup başımı eğdim. Uzun süredir işitme cihazım olmadan dışarı çıkmamıştım ve yerin kilometrelerce altında gibi hissediyordum. Miranda'nın eskiden bana söylediği *Space Oddity* şarkısındaki gibi: *Yer Kontrol'den Binbaşı Tom'a, bağlantın koptu, bir sorun var...*

Yürürken Amos'un hemen sağımda durduğunu gördüm. Ve Jack de diğer tarafımdaydı. Miles önümüzde, Henry ise aramızdaydı. Çocuk kalabalığının içinden geçerken etrafımı sarmışlardı. Tıpkı kendi imparatorluk muhafızlarım varmış gibi.

Uyku

Dar vadiden çıktıkları anda, duyduğu seslerin kaynağını gördü. Karşısında Peter, Edmund ve Aslan'ın geri kalan ordusu, dün gece gördüğü korkunç yaratıklarla umutsuzca savaşıyordu; ama şimdi, gün ışığında, bu yaratıklar daha da garip, şeytani ve biçimsiz görünüyordu.

Burada durdum. Bir saatten fazladır okuyordum ama uykum gelmemişti. Saat neredeyse ikiydi. Herkes uyuyordu. Uyku tulumumun altında el fenerimi açmıştım, belki de uyuyamamamın sebebi ışıktı ama feneri kapayamayacak kadar korkuyordum. Uyku tulumumun dışının kapkaranlık olmasından korkuyordum.

Sinema perdesinin önündeki yerimize döndüğümüzde kimse gittiğimizin farkına bile varmamıştı. Bay Toto, Bayan Rubin, Summer ve diğer çocuklar sadece filmi izliyordu. Jack'le kötü bir şeyi ucuz atlattığımız konusunda en ufak bir fikirleri yoktu. Bu çok garipti aslında; sizin için hayatınızın en kötü gecesiye diğer herkes için sıradan bir akşam olabiliyordu. Mesela evdeki takvimime bugünü hayatımın en korkunç günlerinden biri olarak işaretleyebilirdim. Ama dünyanın geri kalanı için bu sadece sıradan bir gündü. Hatta belki de güzel bir gündü. Belki birileri bugün piyangoyu kazanmıştı.

Amos, Miles ve Henry, Jack ile beni Summer, Maya ve Reid'le oturduğumuz yere kadar bıraktı; ardından Ximena, Savanna ve gruplarının yanındaki kendi yerlerine geçtiler. Bir anlamda her

şey biz tuvalet için kalkmadan önceki gibiydi. Gökyüzü aynıydı. Film aynıydı. Herkesin yüzü aynıydı. Benim yüzüm aynıydı.

Ama bir şey farklıydı. Bir şey değişmişti.

Amos, Miles ve Henry'nin, neler olduğunu gruplarına anlattıklarını görebiliyordum. O konuda konuştuklarını biliyordum çünkü konuşurken bana bakıp duruyorlardı. Film devam ediyordu ama insanlar karanlıkta konu hakkında fısıldaşıyordu. Bu gibi haberler çabuk yayılır.

Kulübelerimize dönerken otobüsteki herkes bunu konuşuyordu. Pek tanımadıklarım da dahil bütün kızlar iyi olup olmadığını soruyordu. Erkekler yediye giden o pisliklerden intikam alma planları kuruyor, hangi okuldan olduklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Olanları öğretmenlere anlatmayı düşünmüyordum ama yine de öğrendiler. Belki de yırtık sweatshirt ve berelenmiş dirseğimden anlamışlardı. Belki de öğretmenler her şeyi duydukları içindi.

Kampa döndüğümüzde Bay Toto beni revire götürdü, kamp hemşiresi dirseğimi temizleyip sararken Bay Toto ve kamp yöneticisi yan odada Amos, Jack, Henry ve Miles'la konuşup sorun çıkaran çocukların tiplerini öğrenmeye çalıştılar. Bay Toto, kısa süre sonra bana çocukları sorduğunda yüzlerini anımsayamadığımı söyledim ama bu doğru değildi.

Uyumak için gözlerimi her kapadığımda onların yüzünü görüyordum. Çılgılık atan kızın beni gördüğünde yüzünde beliren dehşet ifadesini. Feneri tutan Eddie'nin, benimle konuşurken yüzündeki nefret dolu ifadeyi...

Kurda kuzu emanet etmek... Babam bunu uzun zaman önce söylemişti ama sanırım anlamını bu akşam kavramıştım.

Sonrası

Otobüs okula vardığında annem diğer ebeveynlerle okulun önünde beni bekliyordu. Bay Toto otobüste dönerken, ailemi arayıp ona önceki gece bir “olay” çıktığını ama herkesin iyi olduğunu söylediğini anlattı. Kamp yöneticisi ve birkaç danışmanın sabah biz gölde yüzerken işitme cihazıma bakmaya gittiğini ama hiçbir yerde bulamadıklarını söyledi. Broarwood, işitme cihazının bedelini ödeyerek zararı karşılayacaktı. Olanlar yüzünden kendilerini kötü hissediyorlardı.

Eddie'nin işitme cihazımı bir anı olarak alıp almadığını düşündüm. Ona orku anımsatacak bir şey...

Otobüsten indiğimde annem bana sıkıca sarıldı ama beklediğim gibi sorulara boğmadı. Sarılışı iyi gelince, bazı diğer çocukların ailelerine yaptığı gibi geri çekilmedim.

Sürücü çantalarımızı indiriyordu, annem yanına gelen Bay Toto ve Bayan Rubin'le konuşurken ben de çantamı almaya gittim. Çantamı çekerek onun yanına giderken genelde bana hiçbir şey söylemeyen pek çok çocuk başlarıyla selam veriyor ya da yanlarından geçtiğimde sırtımı sıvazlıyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu annem beni görünce. Spor çantamı elimden aldığı anda karşı çıkmadım; taşıması benim için sorun değildi. Dürüst olmak gerekirse, beni omuzlarında taşımak isteseydi de sorun olmazdı.

Yürümeye başlamadan hemen önce Bay Toto bana bir an için sıkıca sarıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Ev

Annemle eve yürürken pek konuşmadık, verandaya geldiğimizde otomatik olarak cumba penceresine baktım; bir anlığına Papatya'nın her zamanki gibi orada olmayacağını, sedire yerleşip ön patilerini pencere pervazına dayayarak eve dönüşümüzü beklemeyeceğini unutmuştum. Kapıdan girerken kendimi biraz üzgün hissettim. İçeri girer girmez annem çantamı yere bırakarak kollarını bana sardı, başımı ve yüzümü sanki beni içine çekiyormuşçasına öpmeye başladı.

"Tamam anne, iyiyim," dedim gülümseyerek.

Başını sallayarak yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu.

"Biliyorum," dedi. "Seni çok özledim, Auggie."

"Ben de seni özledim."

Pek çok şey söylemek istediğini görebiliyordum ama kendini tutuyordu.

"Aç mısın?" diye sordu.

"Midem kazanıyor. Erimiş peynirli tost alabilir miyim?"

"Elbette," dedi ve ben ceketimi çıkarıp mutfak tezgâhının başına otururken hemen tostı hazırlamaya başladı.

"Via nerede?" diye sordum.

"Bugün eve babanla gelecek. Tanrım, seni nasıl da özledi, Auggie."

"Öyle mi? Doğal yaşam parkını severdi. Hangi filmi oynattılar, biliyor musun? *Neşeli Günler*."

"Bunu ona söylemelisin."

Birkaç saniye sonra başımı elime yaslayarak, “Peki önce iyi haberi mi, yoksa kötüyü mü duymak istersin?” diye sordum.

“Sen hangisinden bahsetmek istersen,” diye cevapladı.

“Pekâlâ, dün gece dışında harika zaman geçirdim,” dedim. “Demek istediğim gerçekten harikaydı. Aslında canım bu yüzden sıkılıyor. Tüm gezimi mahvetmişler gibi hissediyorum.”

“Hayır, tatlım, sana bunu yapmalarına izin verme. Orada kırk sekiz saatten uzun süre kaldın ve korkunç tarafı yalnızca bir saatti. Bunu senden almalarına izin verme, tamam mı?”

“Biliyorum.” Başımla onayladım. “Bay Toto işitme cihazımı söyledi mi?”

“Evet, bizi bu sabah aradı.”

“Babam kızdı mı? Çok pahalıydı ya...”

“Aman Tanrım, Auggie, tabii ki hayır. Sadece iyi olduğunu bilmek istedi. Bizim için sadece bu önemli. Ve senin... o eşkıyaların... gezini mahvetmesine izin vermemen.”

“Eşkıya” demesine biraz güldüm.

“Ne?” diye sordu.

“Eşkılar,” diye takıldım. “Biraz demode bir kelime.”

“Tamam, pislikler. Moronlar. Embesiller,” dedi tavadaki tostı çevirirken. “Annem böylelerine *cretinos*²² derdi. Her ne dersen de, onları yolda görsem bir güzel...” Başını iki yana salladı.

“Oldukça büyüklerdi, anne.” Gülümsedim. “Sanırım yedinci sınıfa gidiyorlardı.”

Başını salladı. “Yedinci sınıf mı? Bay Toto bize bunu söylememişti. Tanrım.”

“Jack’in beni nasıl savunduğunu anlattı mı?” dedim. “Amos da liderlerine güm diye girişti. Gerçek bir kavgaymış gibi yere yuvarlandılar. Amos’un dudağı bile kanadı!”

22 (İsp.) Gerzek. (ç.n.)

“Bize kavga olduğunu söyledi ama...” dedi kaşlarını kaldırarak. “Ben sadece... neyse... Sadece sizin iyi olmanıza minnettarım. Neler olabileceğini düşününce...” sesi gittikçe kısıldı, tostuyu yeniden çevirdi.

“Montauk sweatshirt’üm paramparça oldu.”

“İşte, onu yenileyebiliriz,” dedi. Tostu tabağa aldı ve tezgâhta önüme koydu. “Süt mü yoksa üzüm suyu mu?”

“Çikolatalı süt alabilir miyim, lütfen?” Tostu hızla mideye indirmeye başladım. “Şey, özel, köpüklü tarifinden yapabilir misin?”

“Jack’le neden ormanın kıyısına gitmiştiniz ki?” diye sordu sütü uzun bir bardağa dökerken.

“Tuvalete gitmesi gerekiyordu,” diye cevapladım ağzım doluyken. Ben konuşurken çikolata tozunu döktü ve küçük bir çırpıcıyı avuçlarının arasında hızla yuvarladı. “Ama sıra çok uzundu ve beklemek istemedi. Biz de işemesi için ormana gittik.” Çırparken bana baktı. Yaptığımız şeyi onaylamadığını anlayabiliyordum. Çikolatalı sütün üzerinde artık birkaç parmak kalınlığında köpük olmuştu. “İyi görünüyor, anne. Teşekkürler.”

“Sonra ne oldu?” diye sordu bardağı önüme koyarken.

Çikolatalı süttten büyük bir yudum aldım. “Bu konuda artık konuşmasak olur mu?”

“Ah. Peki.”

“Babam ve Via eve geldiğinde hepsini, tüm detaylarıyla anlatacağıma söz veriyorum. Sadece tüm hikâyeyi tekrar tekrar anlatmak istemiyorum, anlarsın ya.”

“Elbette.”

İki ısırik daha alıp tostumu bitirdim ve çikolatalı sütü de lıkır lıkır içtim.

“Vay canına, tostuyu resmen yalayıp yuttun. Bir tane daha ister misin?”

Başımı hayır anlamında sallayıp elimin tersiyle ağzımı sildim.

“Anne? O çocuklar gibi pislikler yüzünden hep endişelenecek miyim?” diye sordum. “Yani mesela büyüdüğümde de hep böyle mi olacak?”

Hemen cevap vermedi, tabağımı ve bardağımı eviyeye koyup sudan geçirdi.

“Dünyada her zaman pislikler olacak, Auggie,” dedi bana bakarak. “Ama ben ve baban dünyada kötünden çok, iyi insan olduğuna ve onların birbirlerini koruyup kollayacağına gerçekten inanıyoruz. Tıpkı Jack’in senin yanında olması gibi. Ve Amos’un. Ve diğer çocukların.”

“Ah, evet, Miles ve Henry,” dedim. “Onlar da harikaydı. Aslında garip çünkü Miles ve Henry bu sene bana pek de iyi davranmadılar.”

“Bazen insanlar bizi şaşırtır,” dedi başımı okşayarak.

“Sanırım.”

“Bir bardak daha çikolatalı süt ister misin?”

“Hayır, iyiyim,” dedim. “Teşekkürler, anne. Aslında biraz yorgunum. Dün gece pek iyi uyumadım.”

“Biraz kestirmelisin. Bu arada Babu’yu bana bıraktığın için teşekkürler.”

“Notumu aldın mı?”

Gülümsedi. “İki gece de onunla uyudum.” Bir şey daha söyleyecekti ama telefonu çaldı. Dinlerken yüzü sevinçle parlamaya başladı. “Ah, Tanrım, gerçekten mi? Ne cins?” dedi heyecanla. “Evet, tam karşımda. Biraz uyuyacaktı. Merhaba demek ister misin? Ah, tamam, iki dakikaya görüşürüz.” Telefonu kapadı.

“Babandı,” dedi heyecanla. “Via’yla birlikte caddenin başındalarmış.”

“İşte değil mi?” diye sordum.

“Seni görmek konusunda sabırsızlandığı için erken çıktı,” dedi. “O yüzden hemen uyuma.”

Beş saniye kadar sonra babam ve Via kapıdan girdiler. Babamın kollarına koştum, o da beni kaldırıp havada döndürerek öptü. Beni tam bir dakika boyunca tuttu; sonunda, “Baba, iyiyim,” dedim. Ardından sıra Via’ya geldi ve o da küçüklüğümdeki gibi beni öpücüklere boğdu.

O duruncaya kadar yanlarında getirdikleri büyük, beyaz karton kutuyu görmemiştim.

“O ne?” diye sordum.

“Açsana,” dedi babam gülümseyerek, sanki bir sır paylaşıyormuşçasına annemle bakiştılar.

“Haydi, Auggie!” dedi Via.

Kutuyu açtım. İçinde hayatım boyunca gördüğüm en tatlı köpek yavrusu vardı. Siyah ve kabarık tüylüydü; sivri bir burnu, parlak, siyah gözleri ve sarkık, küçük kulakları vardı.

Ayı

Köpeğe Ayı ismini koyduk çünkü annem onu ilk gördüğünde bir ayı yavrusuna benzediğini söyledi. Ben de, “Adı bu olsun!” dedim ve herkes bunun mükemmel bir isim olduğuna karar verdi.

Ertesi gün okula gitmedim. Sebebi dirseğimin ağrması değildi –ki ağrıyordu–; tüm gün Ayı’yla oynamak için gitmemiştim. Annem, Via’nın da okula gitmemesine izin verdi, böylece ikimiz sırayla Ayı’yı sevip halat çekmece gibi oyunlar oynadık. Papatya’nım, sakladığımız bütün oyuncaklarını, Ayı’nım en çok hangilerini seveceğini görmek için ortaya çıkardık.

Bütün günü Via’yla baş başa geçirmek eğlenceliydi. Okula gitmeden önceki günler gibiydi. O zamanlar okuldan eve dönüp ödevlerine başlamadan önce benimle oynaması için sabırsızlanırdım. Ama artık daha büyük olduğumuz, okula gittiğim ve kendi arkadaşlarım olduğu için bunu hiç yapmıyorduk.

Bu yüzden onunla zaman geçirmek, gülmek ve oynamak güzeldi. Sanırım onun da hoşuna gitti.

Değişim

Ertesi gün okula gittiğimde büyük bir değişim olduğunu fark ettim. Devasa bir değişim. Sarsıcı bir değişim. Hatta belki de kozmik bir değişim. Ne derseniz deyin, büyük bir değişimdi. Herkes... Sadece beşinci sınıflar değil, herkes yedinci sınıflarla yaşadığımız olayı duymuştu, bu yüzden birdenbire her zamanki özelliğimle değil, bu olayla tanınır olmuştum. Olanlar her anlatılıştaki daha da büyüyordu. Hikâyenin iki gün sonra aldığı şekle göre Amos o çocuklarla yumruk yumruğa kavgaya tutuşmuş, Miles, Henry ve Jack de birkaç yumruk savurmuştu. Arazideki kaçışımız da mısır tarlası çıkmazında başlayıp karanlık ormanın derinliklerinde devam eden uzun bir maceraya dönüşmüştü. Muhtemelen en iyisi, komik anlattığı için Jack'in hikâyesiydi ama hangi versiyonu dinlerseniz dinleyin ve kim anlatırsa anlatsın iki şey hiç değişmiyordu: Suratım yüzünden bana sataştıklarında Jack beni savunmuştu ve çocuklar, yani Amos, Henry ve Miles da beni korumuştur. Beni korudukları için de artık gözlerine farklı görünüyordum. Onlardan biri gibiydim. Herkes, sporcular bile bana artık "küçük adam" diyordu. Önceden hemen hemen hiç tanımadığım büyük çocuklar koridorlarda benimle yumruk tokuşturuyordu.

Bir başka değişim de Amos'un artık süper popüler olması ve Julian'ın her şeyi kaçırdığı için konu dışı kalmasıydı. Miles ve Henry sanki en yakın arkadaşlarını değiştirmiş gibi, artık tüm zamanlarını Amos'la geçiriyordu. Julian'ın da bana daha iyi

davrandığını söylemek isterdim ama bu doğru olmazdı. Sınıfta bana hâlâ kötü kötü bakıyordu. Hâlâ benimle ya da Jack’le konuşmuyordu. Ama bunu yapan artık sadece oydu ve açıkçası Jack ile benim de hiç umurumuzda değildi.

Ördekler

Okulun kapanmasından önceki gün Bay Toto doğal yaşam parkındaki çocukların isimlerinin belirlendiğini söylemek için beni odasına çağırdı. Önce bana hiçbir şey ifade etmeyen birkaç isim okudu, ardından son ismi söyledi: “Edward Johnson.”

Başımı salladım.

“Tanıdık geldi mi?”

“Ona Eddie diyorlardı.”

“Doğru. Pekâlâ, bunu Edward’ın okul dolabında bulmuşlar.” İşitme cihazı bandımdan geriye kalanları uzattı. Sağ taraftaki cihaz tamamen gitmişti ve soldaki de ezilmişti. İki parçayı birbirine bağlayan Lobot kısmıysa ortadan bükülmüştü.

“Okulu, şikâyetle bulunup bulunmayacağınızı öğrenmek istiyor,” dedi Bay Toto.

İşitme cihazıma baktım.

“Hayır, sanmıyorum.” Omuz silkтім. “Yenisi yapılıyor zaten.”

“Hımm. Neden bunu bu akşam ailenle konuşmuyorsun? Yarın anneni arar, onunla da konuşurum.”

“Hapse girerler mi?” dedim.

“Hayır, hapse girmezler. Ama muhtemelen ıslahevine gönderilirler. Belki orada derslerini alırlar.”

“İnanın bana, Eddie denen o çocuk ders falan almaz,” diye takıldım.

Masasının arkasındaki sandalyesine oturdu.

“Auggie, neden bir saniyeliğine oturmuyorsun?”

Oturdum. Masasındaki her şey geçen yaz ofisine ilk girdiğim zamankiyle aynıydı: aynı aynalı küp, aynı küre. Aradan yüzlerce yıl geçmiş gibiydi.

“Bu yılın neredeyse bittiğine inanmak zor, değil mi?” dedi neredeyse aklımı okuyormuşçasına.

“Evet.”

“Senin için iyi bir yıl mıydı, Auggie? Güzel geçti mi?”

“Evet, iyi geçti,” dedim başımı sallayarak.

“Notların açısından harika bir yıl olduğunu biliyorum; en başarılı öğrencilerimizden birisin. Hatta Yüksek Onur Belgesi alacaklar arasındasın, tebrikler.”

“Teşekkürler. Evet, bu harika.”

“Ama bu yılın inişleri ve çıkışları olduğunu da biliyorum,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Mesela doğal yaşam parkındaki o akşam kesinlikle kötü anlardan biriydi.”

“Evet.” Başımla onayladım. “Ama iyi de oldu.”

“Hangi bakımdan?”

“Şey, insanların beni savunduğunu biliyorsunuzdur.”

“Evet, bu gerçekten harikaydı,” dedi gülümseyerek.

“Evet.”

“Okulda da Julian’la işlerin biraz gergin gittiğini biliyorum.”

Bunu söylediğinde şaşırdığımı itiraf etmeliyim.

“Olanları biliyor musunuz?” diye sordum.

“Ortaokul müdürleri olan biten pek çok şeyi bilirler.”

“Koridorlarda gizli güvenlik kameraları falan mı var?” diye takıldım.

“Ayrıca her yerde mikrofonlar var,” dedi gülerek.

“Ciddi misiniz?”

Yeniden güldü. “Hayır, ciddi değilim.”

“Ah!”

“Ama öğretmenler çocukların sandığından çok daha fazlasını bilir, Auggie. Keşke Jack ve sen dolaplarınıza bırakılan kaba notlarla ilgili bana gelseydiniz.”

“Bunu nereden biliyorsunuz ki?”

“Sana söylüyorum ya: Ortaokul müdürleri *her şeyi* bilir.”

“Önemli bir şey değildi,” diye karşılık verdim. “Ayrıca biz de not yazdık.”

Gülümsedi. “Henüz duyuldu mu bilmiyorum,” dedi, “gerçi yakında duyulur ama Julian Albans önümüzdeki yıl Beecher Ortaokulu’na devam etmeyecek.”

“Ne!” dedim. Ne kadar şaşırdığımı saklayamamıştım.

“Ailesi Beecher Ortaokulu’nun ona uygun olmadığını düşünüyor,” diye devam etti Bay Toto, omuzlarını kaldırarak.

“Vay canına, bu büyük bir haber.”

“Evet, bilmen gerektiğini düşündüm.”

Birden, eskiden masasının arkasında asılı duran balkabağı resminin yerinde Yeni Yıl Resim Sergisi için çizdiğim *Bir Hayvan Olarak Otoportrem*’in çerçevelenip asılmış olduğunu gördüm.

“Hey, o benim!” dedim işaret ederek.

Bay Toto neden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi arkasına döndü. “Ah, doğru!” dedi alnına hafifçe vurarak. “Sana bunu aylardır göstermek istiyordum.”

“Bir ördek olarak otoportrem,” dedim.

“Onu çok sevdim, Auggie,” dedi. “Resim öğretmenin bana bunu gösterdiğinde onu duvarıma asmak için alıp alamayacağımı sordum. Umarım senin için bir sakıncası yoktur.”

“Ah, tabii ki yok. Balkabaklı resme ne oldu?”

“Tam arkanda.”

“Ah, evet. Güzel olmuş.”

“Bunu astığımdan beri sana sormak istediğim bir şey vardı...” dedi resme bakarak. “Neden kendini bir ördek olarak resmettin?”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye yanıtladım. “Ödevimiz buydu.”

“Evet ama neden bir ördek?” dedi. “Çıkış noktanın şey... sonunda kuğuya dönüşen çirkin ördek yavrusu olduğunu var sayabilir miyim?”

“Hayır,” dedim başımı sallayıp gülererek. “Sebebi ördeğe benzediğimi düşünmem.”

“Ah!” dedi Bay Toto gözlerini açarak. Gülmeye başladı. “Gerçekten mi? Hımm. Ben de semboller ve metaforlar arayıp duruyordum... ama bazen bir ördek sadece bir ördektir!”

Neden bu kadar komik bulduğunu pek anlayamasam da, “Evet, sanırım,” dedim. Belki bir otuz saniye daha kendi kendine güldü.

“Her neyse, Auggie, sohbet için teşekkür ederim,” dedi sonunda. “Sadece burada, Beecher Ortaokulu’nda sana sahip olmanın bizim için bir zevk olduğunu bilmeni isterim. Gelecek yıl için sabırsızlanıyorum.” Masasının üzerinden uzandı ve el sıkıştık. “Yarın, diploma töreninde görüşmek üzere.”

“Yarın görüşürüz, Bay Toto.”

Son Öğreti

Son İngilizce dersine girdiğimizde Bay Browne'ın tahtasında şu yazıyordu:

BAY BROWNE'IN HAZİRAN ÖĞRETİSİ:

SADECE KENDİNİZİ GÜNE BIRAKIN VE GÜNEŞE UZANIN!
(The Polyphonic Spree)²³

Harika bir tatil geçirin, 5B!

Harika bir yıldız ve muhteşem bir sınıftınız.

Unutmazsanız, lütfen bu yaz bana KENDİ öğretinizi yazdığınız bir kartpostal gönderin. Sizin uydurduğunuz ya da bir yerde okuduğunuz, sizin için anlam taşıyan bir şey olabilir. (Eğer öyleyse referans vermeyi unutmayın, lütfen!) Sabırsızlıkla bekliyorum.

Tom Browne

563 Sebastian Meydanı

Bronx, NY 10053

23 ABD çıkışlı, büyük bir korodan oluşan rock grubu. *Light & Day*, en popüler şarkılarından biridir. (ed.n.)

Arabada

Mezuniyet töreni Beecher Lisesi'nin konferans salonundaydı. Bina evden sadece on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi ama giyinip kuşandığım ve yepyeni, parlak, siyah ayakkabılarımın vurmasını istemediğim için babam beni arabayla bıraktı. Öğrencilerin tören başlamadan bir saat önce orada olması gerekiyordu ama biz erken varmıştık, bu yüzden arabada oturup bekledik. Babam CD çaları açınca en sevdiğimiz şarkı çıktı. Gülümseyerek müziğe uygun bir ritimle başımızı sallamaya başladık.

Babam şarkıya eşlik etti: *“Andy sana şeker almak için yağmurda bisikletle şehrin öbür ucuna gider.”*²⁴

“Hey, kravatım düzgün mü?” diye sordum.

Bakıp hafifçe düzeltirken şarkıya devam etti: *“Ve John da mezuniyet balosunda giymen için sana bir elbise alır...”*

“Saçım iyi görünüyor mu?” diye sordum.

Gülümseyip başını salladı. “Kusursuz,” dedi. “Harika görünüyorsun, Auggie.”

“Via sabah saçıma jöle sürdü,” dedim güneşliği indirip küçük aynaya bakarak. “Çok kabarık görünmüyor, değil mi?”

“Hayır, gayet havalı, Auggie. Saçın daha önce hiç bu kadar kısa olmamıştı sanırım.”

“Evet, dün kestirdim. Beni daha olgun gösteriyor sanki, ne dersin?”

24 1980'lerde kurulan Amerikalı indie pop grubu The Magnetic Fields'in *Luckiest Guy on the Lower East Side* şarkısı. (ed.n.)

“Kesinlikle!” Bana bakıp başını sallarken gülümsüyordu.

“Ama Aşağı Doğu Yakası’nın en şanslı adamı benim çünkü dört tekerim var ve sen de arabayla bir gezintiye çıkmak istiyorsun.”

“Şu haline bak, Auggie!” dedi genişçe gülümseyerek. “Şu haline bak, nasıl da kocaman ve zarif görünüyorsun. Beşinci sınıftan mezun olduğuna inanamıyorum!”

“Bayağı harika, değil mi?” Başımı salladım.

“Sanki daha dün başlamışsın gibi geliyor.”

“O sıralar hâlâ ensemde sarkan Yıldız Savaşları örgüm vardı, hatırlıyor musun?”

“Aman Tanrım, doğru söylüyorsun,” dedi alnını ovuşturarak.

“O örgüden nefret ediyordun, değil mi baba?”

“Nefret çok sert bir kelime olur ama sevmediğimi kesinlikle söyleyebiliriz.”

“Nefret ediyordun... Haydi ama, kabul et,” diye takıldım.

“Hayır, nefret etmiyordum. Başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Ama eskiden taktığın o astronot başlığından nefret ettiğimi kabul edebilirim. Onu hatırlıyor musun?”

“Miranda’nın aldığını mı? Tabii ki hatırlıyorum! Eskiden sürekli onu takıyordum.”

“Tanrım, o şeyden nefret ediyordum,” diye güldü, neredeyse kendi kendine.

“Kaybolduğunda çok üzülmüştüm,” dedim.

“Ah, o kaybolmadı,” diye cevapladı sıradan bir tavırla. “Ben attım.”

“Bir dakika, bir dakika, ne?” Gerçekten de onu doğru duymadığımı düşünmüştüm.

“Gün çok güzel, tıpkı senin gibi,” diye şarkı söylüyordu.

“Baba!” dedim müziğin sesini kısarak.

“Efendim?”

“Onu attın mı?!”

Sonunda yüzüme baktı ve ne kadar kızgın olduğumu gördü. Bu konuyla ilgili bu kadar duygusuz davrandığına inanamıyordum. Yani benim açımdan devasa bir aydınlanma anıydı ama o sanki hiç de önemli değilmiş gibi davranıyordu.

“Auggie, o şeyin yüzünü kapamasına artık dayanamıyordum,” dedi hantalca.

“Baba, o başlığı çok seviyordum! Benim için anlamı büyüktü! Kaybolduğunda felaket üzül müştüm, hatırlamıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum, Auggie!” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ah, Auggie, kızma. Özür dilerim. Sadece o şeyi kafana geçirmene artık dayanamıyordum, anlıyor musun? Senin için iyi olduğunu düşünmüyordum.” Gözlerimin içine bakmaya çalışıyordu ama ona bakmadım.

“Haydi ama Auggie, lütfen anlamaya çalış,” diye devam etti, çenemi alttan tutup yüzümü kendine doğru kaldırarak. “O başlığı sürekli takıyordun. Ve gerçek şu ki, yüzünü görmeyi özlüyordum, Auggie. Senin ondan her zaman hoşlanmadığını biliyorum ama benim sevdiğimi anlamak zorundasın. Yüzünü her şeyiyle ve tüm kalbimle seviyorum. Ve onu sürekli kapaman bir anlamda kalbimi kırıyordu.”

Gözlerini kısmış, anlamamı gerçekten istiyormuş gibi bakıyordu.

“Annem biliyor mu?” diye sordum.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. “Dalga mı geçiyorsun? Kesinlikle hayır. Beni öldürürdü!”

“O başlığı bulmak için evin altını üstüne getirdi, baba,” dedim. “Yani neredeyse bir haftasını her dolaba, yüklüğe, dört bir yana bakarak geçirdi.”

“Biliyorum!” dedi başını sallayarak. “Zaten bu yüzden beni öldürür ya!”

Ardından bana baktı, ifadesindeki bir şey gülmememe neden oldu ve o an bir şeyi fark etmiş gibi ağzı açık kaldı.

“Bir saniye, Auggie,” dedi parmağını bana doğrultarak. “Bu konuyla ilgili annene *asla* bir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin.”

Gülümseyip ağgözlü bir tavrıla ellerimi birbirine sürttüm.

“Bir bakalım,” dedim çenemi sıvazlayarak. “Sanırım, gelecek ay çıkacak yeni Xbox’ı isteyeceğim. Ve altı yıl sonra falan, kendi arabamı isteyeceğim kesin; kırmızı bir Porsche güzel olur ve...”

Gölmeye başladı. Babamı güldürmeyi çok seviyorum çünkü genelde herkesi güldüren komik adam odur.

“Tanrım,” dedi başını sallayarak. “Gerçekten de büyümüşsün.”

Şarkının en sevdiğimiz yeri başlamıştı, sesi açtım. Birlikte söylemeye başladık.

“Aşağı Doğu Yakası’ndaki en çirkin adam benim ama dört tekerim var ve sen de arabayla bir gezintiye çıkmak istiyorsun. Gezintiye çıkmak istiyorsun. Gezintiye çıkmak istiiiiiiyorsuuuuun.”

Son kısmı hep avazımız çıktığı kadar bağırarak söyler, son notayı şarkıyı söyleyen adam kadar uzatmaya çalışırdık ve her defasında gülmekten kırılırdık. Gülerken Jack’in geldiğini ve arabamıza doğru ilerlediğini gördük. Çıkmak için hazırlandım.

“Bir saniye,” dedi babam. “Sadece beni affettiğinden emin olmak istiyorum, affettin mi?”

“Evet, seni affediyorum.”

Bana minnetle baktı. “Teşekkür ederim.”

“Ama bir daha bana ait bir şeyi benden habersiz atma!”

“Söz veriyorum.”

Jack yanımıza vardığında kapıyı açıp çıktım.

“Selam Jack.”

“Selam Auggie, merhaba Bay Pullman,” dedi Jack.

“N’aber, Jack?” dedi babam.

“Sonra görüşürüz, baba,” dedim kapıyı kaparken.

“İyi şanslar, çocuklar!” diye seslendi babam ön camı indirerek.
“Beşinci sınıfı bitirdiğinizde görüşürüz!”

Kontağı çevirip uzaklaşmaya başlarken el salladık ama sonra yanına koşunca arabayı durdurdu. Jack’in diyeceklerimi duymaması için başımı camdan içeri soktum.

“Mezuniyetten sonra beni öpmesenez olur mu?” diye sordum sessizce. “Biraz utanç verici de.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Anneme de söyler misin?”

“Kendini tutabileceğini sanmıyorum, Auggie ama söylerim.”

“Hoşça kal, babacığım.”

Gülümsedi. “Görüşürüz, oğlumcum.”

Herkes Yerini Alsın

Jack'le birlikte, altıncı sınıftan bir grup çocuğun hemen arkasından binaya girdik ve onları konferans salonuna kadar izledik.

Bayan G. girişte durmuş, programları uzatıp çocuklara nereye gideceklerini söylüyordu.

“Beşinci sınıflar koridorun sonundan sola,” dedi. “Altıncı sınıflar sağa gidecek. Herkes içeri girsin. Gelin haydi. Günaydın. Yerlerinize yerleşin. Beşinci sınıflar sola, altıncı sınıflar sağa...”

Konferans salonunun içi kocamandı. Işıl ışıl yanan büyük avizeler. Kırmızı kadife kaplamalı duvarlar. Devasa sahneye uzanan, sıra sıra, minderli sandalyeler. Geniş koridor boyunca yürüyüp beşinci sınıfların oturma alanını gösteren işaretleri takip ettik; sahnenin sol tarafında kalan geniş bir odaydı. İçeride, odanın ön tarafında bekleyen Bayan Rubin'e dönük, dört sıra dolusu katlanır sandalye vardı. Odaya girer girmez Bayan Rubin bize işaret etti.

“Tamam çocuklar, yerlerinize geçin. Yerinize geçin,” dedi sandalye sıralarını işaret ederek. “Unutmayın, alfabetik sıraya göre oturacaksınız.” Henüz pek çok kişi gelmemişti gerçi, gelenlerse onu dinlemiyordu. Jack ve ben de programlarımızla kılıç savaşı yapıyorduk.

“Hey, çocuklar.”

Summer bize doğru geliyordu. Açık pembe bir elbise giymiş ve sanırım hafif bir makyaj yapmıştı.

“Vay canına Summer, harika görünüyorsun,” dedim çünkü gerçekten de öyle görünüyordu.

“Gerçekten mi? Teşekkür ederim, sen de harika görünüyorsun, Auggie.”

“Evet, iyi görünüyorsun Summer,” dedi Jack duygusuz bir tonda. Jack’in Summer’dan hoşlandığını ilk kez o an fark ettim.

“Çok heyecan verici, değil mi?” dedi Summer.

“Evet, biraz,” dedim başımı sallayarak.

“Tanrım, şu programa bak,” dedi Jack alnını kırıştıırarak.

“Sanırım tüm gün buradayız.”

Programıma baktım.

Okul Müdürünün Açılış Konuşması:

Dr. Harold Jansen

Ortaokul Müdürünün Konuşması:

Bay Lawrence Toto

The Polyphonic Spree - “Light and Day”:

Ortaokul Korusu

Beşinci Sınıf Temsilcisinin Mezuniyet Konuşması:

Ximena Chin

Johann Pachelbel - “Re Majör Kanon”:

Ortaokul Oda Müziği Orkestrası

Altıncı Sınıf Temsilcisinin Mezuniyet Konuşması:

Mark Antoniak

Queen - “Under Pressure”:

Ortaokul Korusu

Ortaokul Müdür Yardımcısının Konuşması
Bayan Jennifer Rubin

Ödül Töreni (Arka sayfaya bakınız.)

Alfabetik Sırayla Diplomaların Takdimi

“Neden öyle düşünüyorsun ki?” diye sordum.

“Çünkü Bay Jansen’ın konuşmaları bitmek bilmez,” dedi Jack. “Bay Toto’dan bile beterdir.”

“Annem geçen yıl onun konuşması sırasında uyuyakaldığını söyledi,” diye ekledi Summer.

“Ödül töreni nedir?” diye sordum.

“En büyük zekâ küplerine madalya verdikleri kısım,” diye cevapladı Jack. “Bu da Charlotte ve Ximena’nın beşinci sınıftaki tüm ödülleri toplaması anlamına geliyor. Dördüncü ve üçüncü sınıfta yaptıkları gibi.”

“İkinci sınıfta ödül almadılar mı?” diyerek güldüm.

“İkinci sınıflara ödül vermiyorlar,” dedi.

“Belki bu yıl sen kazanırsın,” diye takıldım.

“En fazla C alana ödül vermiyorlarsa mümkün değil!” Güldü.

“Herkes yerine geçsin!” Bayan Rubin’in sesi artık daha yüksek çıkıyordu, sanki kimsenin onu dinlememesine sinirlenmeye başlamıştı. “Bugün çok işimiz var, haydi artık yerinize geçin de başlayalım. Alfabetik sıraya göre oturmanız gerektiğini unutmayın! İlk sıra A’dan G’ye kadar; ikinci sıra H ile N arası; üç O’dan R’ye kadar; son sırada da S ve Z arası olacak. Haydi bakalım çocuklar.”

“Oturmalıyız,” dedi Summer ön sıraya doğru ilerleyerek.

“Buradan sonra kesin bize geliyorsunuz, değil mi?” diye seslendim arkasından.

“Kesinlikle!” dedi Ximena Chin’in yanındaki yerine otururken.

“Summer ne ara bu kadar güzelleşti?” diye mırıldandı Jack kulağıma.

Üçüncü sıraya doğru ilerlerken gülerek, “Kapa çeneni, dostum,” dedim.

“Ciddiyim, ne ara?” diye fısıldadı yanıma oturarak.

“Bay Will!” Bayan Rubin bağırdı. “Bildiğim kadarıyla W alfabede R ile Z arasında, değil mi?”

Jack ona boş boş baktı.

“Dostum, yanlış sıradasın!” dedim.

“Öyle miyim?” Gitmek için kalktığında hem kafası karışmış hem de birini keklemişe benzeyen ifadesi beni kahkahalara boğdu.

Basit Bir Şey

Bir saat kadar sonra hepimiz devasa konferans salonunda oturmuş, Bay Toto'nun "ortaokul konuşması"nı yapmasını bekliyorduk. Salon tahminimden daha büyüktü, hatta Via'nın okulundakin-den bile büyüktü. Etrafıma bakındığımda salonda bir milyon kişi falan olduğunu gördüm. Tamam, belki bir milyon değildi ama kesinlikle kalabalıktı.

Bay Toto sahnede kürsüye geçip mikrofona, "Müdür Jansen'a nazik açılış konuşması için teşekkür ederiz," dedi. "Hoş geldiniz, öğretmen arkadaşlarım ve öğretim üyeleri...

"Hoş geldiniz; anne babalar, büyükanne ve büyükbabalar, dostlar ve değerli konuklar... ve en önemlisi, hoş geldiniz benim beşinci ve altıncı sınıf öğrencilerim...

"Beecher Ortaokulu mezuniyet törenine hoş geldiniz!!!"

Herkes alkışladı.

Burnunun ucuna kadar indirdiği gözlüğüyle, notlarını okumaya başladı: "Her yıl, iki mezuniyet konuşması hazırlamakla görevlendirilirim: biri bugünkü beşinci ve altıncı sınıfların mezuniyet töreni için, diğeri ise yarın gerçekleşecek yedinci ve sekizinci sınıfların töreni için. Ve her yıl, işten kaytarıp iki törende de kullanabileceğim tek bir konuşma hazırlamayı düşünürüm. Pek zor bir işmiş gibi görünmüyor, değil mi? Ama niyetim ne olursa olsun, her yıl sonunda iki farklı konuşma hazırlarım ve nihayet bu yıl, sebebini buldum. Sanabileceğiniz gibi, yarın, henüz yolun başındaki sizlerin aksine, ortaokul tecrübesinin çoğunu geride bırakmış, yaşça daha büyük bir topluluğa konuşacak ol-

mam değil. Hayır, bunun sebebi daha çok, tam da şu an içinde bulunduğunuz yaşla, bu yaştaki öğrencilerle geçirdiğim yirmi yılın ardından bile beni duygulandıran, hayatınızdaki tam da bu noktayla ilgili. Çünkü bir dönüm noktasındasınız, çocuklar. Çocukluk ile ardından gelen her şey arasındaki o çizgidesiniz. Geçiş dönemindesiniz.

“Burada toplanma sebebimiz,” diye devam etti gözlüğünü çıkarıp onunla seyircilere işaret ederek, “yalnızca geçtiğimiz yıl gösterdiğiniz başarıları tüm aileniz, arkadaşlarınız ve öğretmenlerinizle kutlamak değil, Beecher öğrencileri; bunun yanı sıra sonsuz olasılıklarınızı kutlamak için de toplandık.

“Geçirdiğimiz yılı düşünüp nereden nereye geldiğinize bakmanızı istiyorum. Hepiniz biraz daha uzun, biraz daha güçlü, biraz daha zekisiniz... umarım.”

Bu noktada seyircilerin bir kısmı gülüştü.

“Ama ne kadar büyüdüğünüzü ölçmenin en iyi yolu santimler, parkurda kaç tur koşabildiğiniz, hatta not ortalamanız bile değildir; tabii bunlar da önemlidir şüphesiz. Yine de bunu anlamanın en iyi yolu zamanınızı nasıl değerlendirdiğiniz, günlerinizi nasıl geçirmeyi seçtiğiniz ve bu yıl kimlerin hayatını etkilediğinizdir. Benim için bu, başarının en muhteşem ölçütüdür.

“J. M. Barrie’nin yazdığı bir kitapta geçen harika bir cümle var ve hayır, kitap *Peter Pan* değil ve perilere inanıyorsanız ellerinizi çırpmanızı da istemeyeceğim...”

Herkes yeniden güldü.

“J. M. Barrie, yazdığı *The Little White Bird* adlı kitapta der ki...” Aradığı sayfayı buluncaya kadar, kürsüdeki küçük bir kitabın sayfalarını karıştırdı, ardından okuma gözlüğünü taktı: “Hayata yeni bir kural koyalım mı?... Şöyle olsun: Daima gerektiğinden biraz daha nazik olmaya çalış.”

Bay Toto seyircilere baktı. “Gerektiğinden daha nazik,” diye yineledi. “Ne kadar müthiş bir cümle, değil mi? Gerektiğinden daha nazik. Çünkü nazik olmak yeterli değildir. Kişi, ihtiyaç duyulandan daha nazik olmalıdır. Bu cümleyi, kavramı seviyorum çünkü bana insanoğlu olarak içimizde nezaketin yalnızca kabiliyetini değil, tercihini de taşıdığımızı anımsatıyor. Peki, bu ne anlama geliyor? Bu nasıl ölçülür? Metre kullanamazsınız. Az önce dediğim gibi: Mesele bir senede kaç santim uzadığınız değil. Bahsettiğim şey tam olarak ölçülemez, değil mi? Nazik olduğumuzu nasıl bilebiliriz? Hatta nazik olmak ne demektir?”

Okuma gözlüğünü yeniden takıp bir başka küçük kitabın sayfalarını karıştırmaya başladı.

“Sizinle başka bir kitaptan güzel bir bölüm daha paylaşmak istiyorum,” dedi. “Buluncaya kadar sabrınızı rica ediyorum... Ah, işte burada. Christopher Nolan’ın kaleme aldığı *In the Eye of the Clock* kitabındaki ana karakter sıradışı zorluklarla mücadele eden, sıradışı bir genç adam. Birinin, sınıfındaki bir çocuğun ona yardım ettiği bir kısım var. Görünüşte bu ufak bir jest. Ama ismi Joseph olan bu genç adam için... şey, izin verirsiniz...”

Boğazını temizleyip kitaptan okumaya başladı. “Bu gibi anlarda Joseph, Tanrı’nın yüzünü insan suretinde görürdü. Bu yüz ona gösterilen nezakette ışıldar, gayrette parıldar, şefkatte belirir, bakışlarlaysa kucaklardı.”

Duraksayıp okuma gözlüğünü yeniden çıkardı.

“Ona gösterilen nezakette ışıldar,” diye tekrarladı gülümseyerek. “Nezaket bu kadar basit bir şeydir. Gerçekten de çok basit. İhtiyaç duyulduğunda söylenen, teşvik edici birkaç sözcük. Dostane bir davranış. Hafif bir tebessüm.”

Kitabı kapayıp önüne koydu ve kürsüde öne doğru eğildi.

“Çocuklar, bugün size, nezaket denen basit şeyin değerini anlatmak istiyorum. Ve bugün sizi yalnızca bununla baş başa

bırakmak istiyorum. Şey... laf kalabalığı yapmamla meşhur olduğumu biliyorum...”

Herkes yeniden güldü. Sanırım uzun konuşmalarıyla tanındığını biliyordu.

“...ama öğrencilerim, ortaokul deneyiminizle ilgili aklınızda kalmasını istediğim tek şey,” diye devam etti, “kendinize kuracağınız gelecekte, her şeyin mümkün olduğunun bilinci. Bu salondaki herkes, nerede olursa olsun, mümkün olan her an gerektiğinden daha nazik olmaya çalışırsa, dünya gerçekten de daha güzel bir yere dönüşür. Ve bunu yaptığınız takdirde biri, bir yerde, bir gün, her birinizde Tanrı’nın yüzünü görebilir.”

Duraksayıp omuz silkti.

“Ya da evrensel iyiliğin hangi ruhani temsiline inanıyorsanız onun yüzünü,” diye ekledi çabucak. Bu da özellikle konferans salonunun arka tarafında oturan velilerden pek çok kahkaha ve alkışla karşılandı.

Ödüller

Bay Toto'nun konuşmasını sevmiştim ama itiraf etmem gerekir ki diğer konuşmaların bir kısmında dikkatim dağıldı.

Bayan Rubin Yüksek Onur Belgesi almaya hak kazanan öğrencilerin listesini okumaya başladığında toparlandım çünkü ismimiz okunduğunda ayağa kalkmamız gerekiyordu. Liste alfabetik sırayla okunurken bekledim. Reid Kingsley. Maya Markowitz. August Pullman. Ayağa kalktım. Bayan Rubin isimleri okumayı bitirdiğinde, seyircilere dönüp eğilerek selamlamamızı rica etti ve herkes alkışladı.

O devasa kalabalık içinde ailemin nerede oturduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek görebildiğim, çocuklarına el sallayan aileler ve fotoğraf makinelerinin flaşlarıydı. Annemi göremesem de onun bir yerden bana el salladığını hayal ettim.

Ardından Bay Toto akademik başarı kazanan kişilere madalya vermek üzere kürsüye geri çıktı. Jack haklıydı: Ximena Chin "beşinci sınıfların en başarılı öğrencisi" olarak altın madalya aldı. Charlotte ise gümüş madalya aldı ama aynı zamanda müzik dalında da altın madalya kazandı. Amos sporda gösterdiği üstün başarı için altın madalya aldı. Buna gerçekten çok sevindim çünkü doğal yaşam parkından beri Amos'u okuldaki en iyi arkadaşlarımdan biri olarak görüyordum. Ama en çok, yaratıcı yazarlık dalında altın madalya için Summer'ın ismi okunduğunda heyecanlandım. Kendi adını duyduğunda Summer'ın eliyle ağzını kapadığını gördüm. O sahneye doğru yürürken avazım çıktığı kadar tezahürat yaptım ama beni duyduğunu sanmıyordum.

Son isim de okunduktan sonra ödül kazanan tüm çocuklar sahnenin önünde yan yana durdu ve Bay Toto seyircilere dönüp, “Bayanlar ve baylar, size Beecher Ortaokulu’nun bu yıl akademik başarı gösteren öğrencilerini sunmaktan gurur duyarım. Hepinizi tebrik ederim!” dedi.

Sahnedeki çocuklar eğilip selam verirken alkışladım. Summer için çok sevinmiştim.

“Bu sabahki son ödülümüz,” dedi Bay Toto sahnedeki çocuklar yerlerine döndükten sonra, “Henry Ward Beecher madalyası, öğrenim yılı boyunca dikkate değer ya da örnek oluşturan davranışlar sergileyen öğrencilere verilir. Genellikle bu madalya, okula verilen hizmet ya da üstlenilen gönüllü işler için bir teşekkür niteliği taşır.”

Hemen bu madalyayı Charlotte’ın alacağını düşündüm çünkü ihtiyaç sahiplerine iletmek üzere palto bağışı organizasyonunu bu yıl o yürütmüştü. Bu yüzden yine dikkatim dağıldı. Saatime baktım: 10.56. Öğle yemeği için şimdiden acıkmaya başlamıştım.

Yeniden dikkatimi verdiğimde Bay Toto, “...tabii Henry Ward Beecher on dokuzuncu yüzyılda kölelik karşıtı duruş sergileyen, ateşli bir insan hakları savunucusuydu. Okulumuzun ismi de onun anısına verilmiştir,” diyordu.

“Bu ödülün hazırlığı sırasında biyografisini okurken bizzat kaleme aldığı ve biraz önce değindiğim, tüm yıl boyunca üzerinde düşündüğüm konularla özellikle ilintili bir paragrafa rastladım. Sadece nezaketin doğasıyla ilgili değildi, kişinin nezaketinin doğasıyla ilgiliydi. Kişinin dostluğunun gücü. Kişinin karakter imtihanı. Kişinin cesaretinin gücü...”

Aniden çok garip bir şey oldu; Bay Toto’nun sesi hafifçe titredi, sanki boğazı tıkanmıştı. Hatta boğazını temizleyip büyük bir yudum su aldı. Sözlerine gerçek anlamda dikkatimi vermeye başladım.

“Kişinin cesareti,” dedi sessizce başını sallayıp gülümseyerek. Sağ elini, bir şey sayacakmış gibi kaldırdı. “Cesaret. Nezaket. Dostluk. Karakter. Bunlar bizi insan olarak tanımlayan ve zaman zaman yüce gönüllülüğe taşıyan niteliklerdir. Henry Ward Beecher madalyasının anlamı da tam olarak budur: Yüce gönüllülüğün takdiri.

“Peki, bunu nasıl yapacağız? Yüce gönüllülük gibi bir şeyi nasıl ölçeriz? Bu konuda da bir metremiz yok. Hatta onu nasıl tanımlayabiliriz ki? Beecher’ın işte buna bir cevabı var.”

Okuma gözlüğünü yeniden takıp bir kitabın sayfalarını karıştırdı ve okumaya başladı: “‘Yüce gönüllülük,’ diyor Beecher, ‘güçlü olmakta değil, gücün nasıl kullanıldığında yatar... Gücüyle pek çok kalbe güç veren...’”

Birden yeniden tıkanı. İşaret parmaklarını dudaklarına götürüp devam etmeden önce bir an bekledi.

“‘Gücüyle pek çok kalbe güç veren, insanların en yüce gönüllüsüdür.’ Sözü daha fazla uzatmadan bu seneki Henry Ward Beecher madalyasını gücünü pek çok kalbe taşımış öğrenciye vermekten gurur duyarım.

“August Pullman, buraya gelip ödülünü alabilir mi lütfen?”

Havada SüzülmeK

Beynim Bay Toto'nun sözlerini tam olarak algılayamadan, insanlar alkışlamaya başlamıştı. Yanımda oturan Maya, ismimi duyunca sevinç çığlığı attı, diğer yanımdaki Miles ise sırtıma vurdu. Etrafımdaki tüm çocuklar, "Ayağa kalk, haydi!" diyordu ve bir sürü elin beni sandalyemden kaldırmak için ittiğini, sıranın sonuna doğru yönlendirdiğini, sırtımı sıvazladığını ve beşlik çaktığını hissettim. "Yürü be, Auggie!", "Tebrikler, Auggie!" İsmimle tezahürat yapılmaya başlanmıştı: "Aug-gie! Aug-gie! Aug-gie!" Arkama baktığımda Jack'in yumruğunu havaya kaldırmış halde gülümseyerek tezahürata öncülük ettiğini gördüm, devam etmem için bana işaret etti. Amos ise ellerini ağzının iki yanına götürmüş, "Aferin, küçük adam!" diye bağırıyordu.

Ardından sırasının yanından geçerken Summer'ı gördüm, ona baktığımı görünce gizli zafer işaretimizi yaptı ve sessizce dudaklarını oynatarak "yıkılıyorsun" dedi. İnanamıyormuş gibi başımı iki yana sallayarak güldüm. Gerçekten de inanamıyordum.

Sanırım gülümsüyordum. Belki de sırıtıyordum. Bilmiyorum. Sahneye giden koridorda ilerlerken tek görebildiğim, ısıll ısıll parlayarak bana bakan mutlu yüzler, beni alkışlayan ellerdi. İnsanların bana seslendiğini duydum: "Bunu hak ettin, Auggie!", "Aferin, Auggie!" Koridor tarafında oturan öğretmenlerimi gördüm; Bay Browne ve Bayan Petosa ve Bay Roche ve Bay Atanabi ve Hemşire Molly ve diğer tüm öğretmenlerim benim için tezahürat yapıyor, ıslık çalıyordu.

Sanki havada süzülüyordum. Çok garipti. Güneş tüm gücüyle yüzüme vuruyor, rüzgâr esiyor da esiyor gibiydi. Sahneye yaklaştıkça ön sıradaki Bayan Rubin'in bana el salladığını gördüm, hemen yanında isterik bir şekilde ağlayan Bayan G. oturuyordu; mutluluk gözyaşları dökerken durmadan gülümsüyor ve alkışlıyordu. Sahnenin basamaklarını çıkarken muhteşem bir şey oldu: Herkes ayağa kalkmaya başladı. Yalnızca ön sıradakiler değil, tüm seyirciler bir anda ayağa kalkmıştı; tezahürat yapıyor, deli gibi alkışlıyorlardı. Ayakta alkışlıyorlardı. Beni.

Sahnede Bay Toto'ya doğru yürüdüm, iki eliyle elimi sıkıp kulağıma, "Tebrikler, Auggie," diye fısıldadı. Ardından tıpkı olimpiyatlardaki gibi altın madalyayı başımdan geçirdi ve beni seyircilere döndürdü. Sanki kendimi bir filmde bir karakter olarak izliyordum; neredeyse başka biriydim. Sanki *Yıldız Savaşları: Bölüm IV - Yeni Bir Umut*'un son sahnesindeydim; Luke Skywalker, Han Solo ve Chewbacca, Ölüm Yıldızı'nı yok ettikleri için alkışlanıyordu. Sahnede dururken kafamın içinde *Yıldız Savaşları* melodisi çalıyordu.

Aslında bu madalyayı neden aldığımdan emin değildim.

Hayır, bu doğru değil. Nedenini biliyordum.

Bu, birini gördüğünüzde, ister tekerlekli sandalyede olsun, ister konuşma engelli; onun yerinde olmayı hayal dahi edememeniz gibi bir şey. Tabii bu durumda diğer insanlar, hatta belki de o konferans salonundaki herkes için ben öyle biriydim.

Gerçi bana sorarsanız, ben sadece benim. Sıradan bir çocuk.

Ama şey, ben olduğum için bana bir madalya vermek istiyorlarsa sorun değil. Tabii ki alırım. Bir Ölüm Yıldızı falan yok etmedim ama artık beşinci sınıfı bitirmiş bulunuyorum. Ve bu, ben olmasanız bile zor bir iş.

Fotoğraflar

Mezuniyetten sonra beşinci ve altıncı sınıflar için okulun arka bahçesine kurulmuş büyük, beyaz bir tentenin altında kokteyl verildi. Bütün çocuklar ailelerini bulmuştu, annemle babamın bana deli gibi sarılmasını ya da Via'nın beni kollarıyla sarıp belki yirmi kez sağa sola savurmasını umursamadım bile. Ardından babaannem ve büyükbabam sarıldı ve Kate Teyzem ve Po Eniştem ve Ben Amcam... Herkesin gözleri nemli ve yanakları ıslaktı. Ama en komikleri Miranda'ydı; herkesten daha fazla ağlıyordu ve beni o kadar sıkıca kucakladı ki Via'nın onu benden kelimenin tam anlamıyla sökmesi gerekti. Buna ikisi de güldü.

Herkes fotoğrafımı çekmeye ve kameralarını çıkarmaya başladı, ardından babam Summer ve Jack'le grup fotoğrafımızı çekti. Kollarımızı birbirimizin omuzlarına attık. Kendimi bildim bileli ilk kez yüzümü düşünmüyor, sadece kocaman bir gülümsemeyle bana bakan tüm fotoğraf makinelerine poz veriyordum. *Klik, klik, flaş, klik*: Jack'in ailesi ve Summer'ın annesi fotoğraf çekmeye başladığında da gülümsedim. Ardından Reid ve Maya geldi. *Flaş, flaş, klik, klik*. Ardından Charlotte geldi, bizimle fotoğraf çektirmek istediğini söyleyince, "Tabii ki!" dedik. Böylece Charlotte'ın ailesi de diğer ailelerle birlikte fotoğrafımızı çekmeye başladı.

Sonra bir baktım ki iki Max yanımıza gelmişti. Ve Henry ve Miles ve Savanna. Ardından Amos ve Ximena geldi. Sonra da aileler kırmızı halıdaymışız gibi fotoğrafımızı çekerken kocaman bir topluluk olduk. Luca. Isaiah. Nino. Pablo. Tristan. Ellie.

Kimlerin geldiğini artık sayamıyordum bile. Neredeyse herkes oradaydı. Emin olduğum tek şey, orada sıkışık bir halde gülerek dururken kimse yüzümün onlarınkinin yanında olup olmadığını umursamıyordu. Hatta böbürlenmek istemem ama sanki herkes bana yakın olmak istiyordu.

Eve Yürüyüş

Kokteylden sonra pasta ve dondurma yemek için eve yürüdük. Jack, ailesi ve kardeşi Jamie. Summer ve annesi. Po Eniştem ve Kate Teyzem, büyükbabam ve babaannem. Justin, Via ve Miranda. Annemle babam.

Gökyüzünün güneşli ve masmavi olduğu ama yine de kendinizi sahile atmak isteyeceğiniz kadar sıcak olmayan o harika haziran günlerinden biriydi. Gerçekten kusursuz bir gündü. Herkes mutluydu. Hâlâ havada süzülüyormuş gibi hissediyordum, *Yıldız Savaşları*'nın müziği kafamın içinde çalmaya devam ediyordu.

Summer ve Jack'le yürüyordum. Gülmekten kendimizi alamıyorduk. Her şey bizi güldürüyordu. Gülmek için birinin size bakmasının yeterli olduğu, kıkırdamaya dünden razı bir ruh halindeydik.

Önümden babamın sesini duyup başımı kaldırdım. Amersfort Caddesi'ni geçerken herkese komik bir hikâye anlatıyordu. Yetişkinler de sürekli gülüyordu. Annemin her zaman dediği gibi, babam komedyen olabilirdi.

Annemin yetişkinlerle birlikte yürümediğini fark ettim, bu yüzden arkama baktım. Biraz geriden geliyor, güzel bir şey düşünüyormuş gibi kendi kendine gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu.

Birkaç adım geri gittim ve yürürken birden sarılarak onu şaşırttım. Kolunu bana dolayıp hafifçe sıktı.

“Beni okula gönderdiğin için teşekkür ederim,” dedim sessizce. Bana sıkıca sarıldı ve eğilip başımın üzerini öptü.

“Ben teşekkür ederim, Auggie,” dedi yumuşak bir sesle.

“Ne için?”

“Bize verdiğin her şey için,” dedi. “Hayatımıza girdiğin için. Sen olduğun için.”

Eğilip kulağıma fısıldadı: “Sen gerçek bir mucizesin, Auggie. Bir mucize.”

EK

BAY BROWNE'IN ÖĞRETİLERİ

EYLÜL

Haklı olmak ile nazik olmak arasında seçim yapmanız gerektiğinde, nazik olmayı seçin. –Dr. Wayne W. Dyer

EKİM

Eylemleriniz, anıtlarınızdır. –Bir Mısır lahti üzerinde bulunan yazı

KASIM

Denginiz olmayan arkadaşlar edinmeyin. –Konfüçyüs

ARALIK

Audentes fortuna iuvat. (Talih cesurdan yanadır.) –Virgil

OCAK

Hiç kimse kendi başına bir bütün, bir *ada* değildir. –John Donne

ŞUBAT

Tüm cevapları bilmektense, bazı soruları bilmek daha iyidir.
–James Thurber

MART

Nazik sözlerin fazla bir maliyeti yoktur ama çok şey başarırlar.
–Blaise Pascal

NİSAN

Güzel olan iyidir, iyi olansa güzelleşecektir. –Sappho

MAYIS

Mümkün olan her şekilde iyilik yapın,

Mümkün olan tüm gücünüzle,

Mümkün olan her yerde,

Mümkün olan her an,

Mümkün olan herkese,

Mümkün olduğu sürece.

–John Wesley’nin kuralları

HAZİRAN

Sadece kendinizi güne bırakın ve güneşe uzanın! –The Polyphonic Spree, *Light and Day*

KARTPOSTAL ÖĞRETİLERİ

CHARLOTTE CODY’NİN ÖĞRETİSİ

Dostça davranmanız yeterli değildir. Dost olmanız gerekir.

REID KINGSLEY’NİN ÖĞRETİSİ

Okyanusları kurtarın, dünyayı kurtarın! –Ben!

TRISTAN FIEDLEHOLTZEN’İN ÖĞRETİSİ

Bu hayatta gerçekten istediğin bir şey için çok çalışmalısın. Şimdi sessiz ol, piyango çekilişini açıklıyorlar! –Homer Simpson

SAVANNA WITTENBERG’İN ÖĞRETİSİ

Çiçekler güzeldir ama sevgi çok daha güzeldir. –Justin Bieber

HENRY JOPLIN'İN ÖĞRETİSİ

Pisliklerle arkadaş olmayın. -Henry Joplin

MAYA MARKOWITZ'İN ÖĞRETİSİ

İhtiyacın olan tek şey sevgi. -The Beatles

AMOS CONTI'NİN ÖĞRETİSİ

Havalı olmak için kasmayın. Mutlaka çaktırırsınız ve bu da hiç havalı olmaz. -Amos Conti

XIMENA CHIN'İN ÖĞRETİSİ

Kendine karşı dürüst ol. -Hamlet, Shakespeare

JULIAN ALBANS'IN ÖĞRETİSİ

Bazen yeniden başlamak iyidir. -Julian Albans

SUMMER DAWSON'IN ÖĞRETİSİ

Ortaokulu birinin hislerini incitmeden bitirebiliyorsanız, 'yıkılıyorsunuz' demektir. -Summer Dawson

JACK WILL'İN ÖĞRETİSİ

Sakin ol ve devam et! -İkinci Dünya Savaşı'ndan bir deyiş

AUGUST PULLMAN'IN ÖĞRETİSİ

Herkes hayatında bir kez olsun ayakta alkışlanmalı çünkü hepimiz dünyayı dize getirdik! -Auggie

TEŞEKKÜRLER

Muhteşem temsilcim Alyssa Eisner Henkin'e, bu metni en ham halindeyken bile çok sevdiği ve Jill Aramor'a, R. J. Palacio'ya ya da kendime seçtiğim herhangi bir isme böylesine destek verdiği için sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Hevesiyle beni Knopf Yayınları'na getiren Joan Slattery'ye teşekkür ederim. Ve özellikle de olağanüstü editörüm Erin Clarke'a, bu kitabı mümkün olan en iyi hale getirdiği ve August & Ekibi'ne bu kadar iyi baktığı için teşekkür ederim; emin ellerde olduğumuzu biliyordum.

Mucize için çalışmış harika ekibe teşekkür ederim. Iris Broudy, düzeltmenim olman benim için bir ayrıcalıktı. Muhteşem kapak için Kate Gartner ve Tad Carpenter'a teşekkür ederim. Bu kitabı yazmadan çok önce düzeltmenler, editörler, tasarımcılar, üretim müdürleri, pazarlama asistanları, halkla ilişkiler sorumluları ve perde arkasında uğraşıp didinerek kitapları bize kazandıran tüm kadın ve erkeklerle omuz omuza çalışma şansına sahip olmuştum. Bunu para değil, sevdikleri için yaptıklarını biliyorum! Bu zorlu ama güzel sektördeki satış temsilcilerine, okurlara ve kitapçılara teşekkür ederim.

Bana kattıkları neşe, annelerinin yazması gerektiği zamanlarda gösterdikleri anlayış ve her zaman "nazik olmayı" seçtikleri için harika oğullarım Caleb ve Joseph'e teşekkür ederim. Siz benim mucizemsiniz.

Ve hepsinden önemlisi inanılmaz kocam Russel'a; ilham verici sezgilerinin de ötesinde, yıllar boyunca yaptığım her işte bana verdiğin sarsılmaz destek için ve ilk okurum, ilk aşkım, her şeyim olduğun için minnettarım. Maria'nın da dediği gibi:

“Çocukluğumda ya da gençliğimde iyi bir şey yapmış olmalıyım.”
Birlikte kurduğumuz hayatı başka nasıl açıklayabilirim ki? Her
günü için müteşekkirim.

Son olarak, dondurmacının önündeki küçük kıza ve diğer
tüm “Auggie”lere; hikâyeleriyle bu kitabı kaleme almamda bana
ilham verdikleri için teşekkür ederim.

-R.J.

İZİNLER

Aşağıda bahsi geçen eserlerden alıntı yapılmasına izin verildiği için teşekkür ederiz:

Gay and Loud Music: *The Luckiest Guy on the Lower East Side*'dan alıntı. Söz: Stephin Merritt. Sanatçı: The Magnetic Fields, © Stephin Merritt, 1999. Gay and Loud Music (ASCAP). Tüm hakları saklıdır. Gay and Loud Music'in izniyle kullanılmıştır.

Indian Love Bride Music: *Wonder*'dan alıntı. Söz: Natalie Merchant, © Natalie Merchant (ASCAP), 1995. Tüm hakları saklıdır. Indian Love Bride Music'in izniyle kullanılmıştır.

Sony/ATV Music Publishing LLC: *Beautiful*'dan alıntı. Söz: Linda Perry. Sanatçı: Christina Aguilera, © Sony/ATV Music Publishing LLC & Stuck in the Throat Music, 2002. Tüm hakları Sony/ATV Music Publishing LLC, 8 Music Square West, Nashville, TN 37203 tarafından temsil edilmektedir. Tüm hakları saklıdır. Sony/ATV Music Publishing LLC & Stuck in the Throat Music'in izniyle kullanılmıştır.

Talpa Music: *Beautiful Things*'den alıntı. Söz: Josh Gabriel, Mavie Marcos ve David Penner, © Talpa Music. Tüm hakları saklıdır. Talpa Music'in izniyle kullanılmıştır.

TRO-Essex Music International, Inc.: *Space Oddity*'den alıntı. Söz ve müzik: David Bowie, © Onward Music Ltd, Londra, İngiltere, 1969, 1997. Tüm hakları saklıdır. Uluslararası telif hakları koruma altındadır. TRO-Essex Music International, Inc., New York'un izniyle kullanılmıştır.

Fotoğraf: Russell Gordon

R.J. Palacio

Gündüzleri grafik tasarım, geceleri yazarlık yapan Palacio, kocası, iki oğlu ve köpeği Ayı'yla New York'ta yaşıyor. Tüm dünyada iki milyondan fazla satan *Mucize* yazarın ilk romanıdır.

Kapak görseli © Tad Carpenter, 2012

Bir kitabı *çocuğu* kapağına *yüzüne* bakarak değerlendirmeyin.

"Mucize aslında... tam bir mucize. Kendinize bir iyilik yapın ve bu kitabı okuyun; hayatınızı iyileştirecek."

Nicholas Sparks, *New York Times* çoksatın yazarı

"Cesaret ve gerçeklerle dolu *Mucize*, etrafımızı saran güzellikleri fark etmeyi anlatıyor. Auggie Pullman'a âşık olmamak imkânsız."

Rebecca Stead, Newbery ödüllü yazar

"İlk kitaplar nadiren bu kadar etkileyicidir; okurların gözünü ve yüreğini açma gücüne sahip, nadide bir hikâye."

Publishers Weekly

"*Mucize*, kocaman yürekli bir kitap... hepimizin nasıl kırılgan, kusurlu ve mükemmel güzellikte varlıklar olduğumuzu gösteriyor."

Julia Alvarez

"Unutulmaz bir nezaket, cesaret ve mucizenin hikâyesi."

Kirkus Reviews

